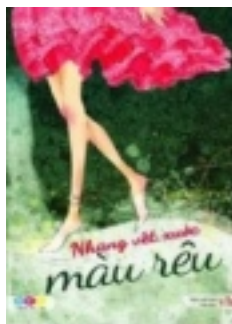

Những Vết Xước Màu Rêu!

Contents

Những Vết Xước Màu Rêu!	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	8
3. Chương 3	11
4. Chương 4	13
5. Chương 5	15
6. Chương 6	17
7. Chương 7	22
8. Chương 8	24
9. Chương 9	26
10. Chương 10	27
11. Chương 11	30
12. Chương 12	32
13. Chương 13	34
14. Chương 14	37
15. Chương 15	39
16. Chương 16	41
17. Chương 17	43
18. Chương 18	45
19. Chương 19	47
20. Chương 20	50
21. Chương 21	52
22. Chương 22	57
23. Chương 23	58
24. Chương 24	61
25. Chương 25	65
26. Chương 26	71
27. Chương 27	76
28. Chương 28	79
29. Chương 29	84

Những Vết Xước Màu Rêu!

Giới thiệu

Mặc kệ nắng, mặc kệ mưa, mặc kệ Hà Nội mơ màng hay sóng biển trào ngân, em vẫn yêu em như lời

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhung-vet-xuoc-mau-reu>

1. Chương 1

Mặc kệ nắng, mặc kệ mưa, mặc kệ Hà Nội mơ màng hay sóng biển trào ngân, em vẫn yêu em như lời bài hát ấy: “I’m in love .

No matter what they say, I don’t care...”

Em là nắng chói chang và rực rỡ, dạt dào như sóng cũng kiêu hãnh như đại dương....nhưng trước anh, trước nỗi đau mất anh... em còn lại gì em biết không... là những vết xước ...qua thời gian vẫn không chịu lành, cứ bùng mủ, đông đặc trong một niềm ám ảnh đầy nghiệt ngã... em chênh vênh trong nắng chiều,lang thang giữa bãi cát dài và bờ vờ giữa cuộc đời, để rồi tìm thấy anh, tìm thấy ánh mắt, nét mặt và tấm lưng, tìm thấy những điều thân thuộc ấy.... trong một người con trai khác....vết xước cứ trôi dạt, nhức buốt, xót lạnh đến tê tái...

Anh không phải chàng trai hát bài hát ấy, bài hát status của cuộc đời em, không dịu dàng, nhẹ nhàng như những sáng mai Hà Nội. Trái tim anh nham nhở bao vết xước chưa kịp lành. Nỗi đau đủ lớn để anh quay lưng với đời, để bất cần thứ mà ba anh gọi là tình yêu đích thực, thứ đã giết chết mẹ anh trong ghen ngào tức tưởi... Anh mỗi mòn giữa bao con đường đầy nắng và bắt gặp em: nụ cười mơ màng, ánh mắt ướt và giọng nói trong veo... Từ giây phút ấy anh thấy tim mình bình yên rất đôi, ngọt và lành như chính tâm hồn em. .. Nhưng Linh ah, hãy hiểu cho anh, cuộc sống này ko có chỗ cho tình yêu chúng mình, xin lỗi em, Biển của anh.

Và Hoàng Anh ,Nguyệt, những tình yêu không cần hồi đáp, cứ nhẹ nhàng lặng lẽ như dòng nước mát quần quanh chân, không ồn ào nhưng ko thôi dạt dào... Những bí mật quá khứ, những câu chuyện hiện tại,càng đào sâu, càng tìm tòi, càng xót xa, buốt lạnh; nỗi đau và những vết xước... Cuộc đời thử thách và tình yêu có đủ xoa dịu đi tất cả?

Hãy cùng tác giả đi tìm niềm tin cho tình yêu của mình!

(nhờ mọi ng đọc và góp ý dùm em)

Những vết xước màu rêu

Hè, 2011

Cô vừa thở dài vừa dẫm chân thật mạnh. Những bậc cầu thang khu trọ cũ đầy những vết loang lổ , những vết xước và đôi chỗ đã mòn lẩn thẩn nhiên đón nhận sự bực tức vô cớ của cô ...Mặc kệ cái nắng như thiêu như đốt giữa trưa tháng 7, nó phi xuống sân trường miệng lẩm bầm **** thậm cái ca học quái quỷ. ..bước nhanh.... Nắng tấp vào mặt , rát rát và ửng lên cả một vùng má... Lại bước nhanh hơn.

Có tiếng ai đó gọi cô. Linh bước đi chưa vội trả lời.

-Không nghe anh gọi a?

Cô đưa mắt nhìn Hoàng Anh trong phút chốc không vội trả lời.

-Em đi học a? Nhà E hả? Sao giờ bọn em ại học nhà E nhỉ.

-Vâng! Linh trả lời cho có

-Năm nay, em tốt nghiệp đã định làm ở đâu chưa?có dự định gì không? Hay đi học thêm bằng gì gì đó?

Linh ghét những câu hỏi dồn dập của anh, cô không muốn nói chuyện với ai cả, chỉ muốn một mình và đừng ai làm phiền mình cả. Cô lại cố bước nhanh hơn. Và thở dài thật khẽ. Cô thích im lặng và thở dài bất kể ngày kể đêm bất kể nắng kể mưa, bất kể người đối diện là ai đi nữa, miễn không phải anh

Tôi lặng lẽ nhìn dáng em đi. Em vẫn hờ hững như cái hôm tôi hào hứng kể cho em nghe về việc tôi sẽ học tại chức ở trường em. Cô gái ấy mạnh mẽ hơn tôi tưởng nhưng trong ánh mắt ấy tôi hiểu nụ cười với em sẽ mãi là một điều xa xỉ.

Trước mặt Linh là nhà E, khu nhà khiêm tốn ẩn mình trong một góc nhỏ của khuôn viên trường rộng lớn. Cũ kĩ. Không ai kịp để ý. Có cảm giác thật thân thuộc .Nó giống Linh. Nó cần tân trang quá nhiều! Cô cũng thế. Chân Linh khẽ bước trên những bậc cầu thang loang lổ vết rêu xanh.Tay Linh lướt qua những khoảng tường vôi trắng những mảng vữa bám lại nơi đây ngón tay. Đầu óc cô quay cuồng . Căn phòng ... Cánh cửa... ngăn bàn và bục giảng...Linh thở dốc...

Mùa Hè , 2009

-Nhanh lên Dương, biển của em kìa!

Nắng như tan ra trong tiếng cười trong veo của cô gái nhỏ. Biển sau bão bình yên đến lạ . nước biển xanh và trời như cao hơn. Tiếng gọi của cô hòa vào tiếng sóng nghe xa xăm như lời gọi từ biển khơi. Chàng trai của cô cũng mỉm cười vì một niềm vui lây lan rất đối trẻ con.

-Em làm như cả năm mới về quê một lần ấy, nhìn kìa như trẻ con ấy. Hi.

Linh khẽ ngoác mắt nhìn Dương giả vờ giận dữ rồi phẩy mặt nũng nịu rồi cười tít cả mắt.

-Tại hôm nay có biển của em có cả anh nữa. Linh thở thè đùa mà mặt đỏ bừng lên. Một cơn gió khẽ đi qua như hân hoan cùng niềm vui 2 con người đang yêu...Tình yêu đó làm biển xao lòng ghen tị.

-Chiều nay anh sẽ đi biển với bố nhé. Hồi hộp quá . Rồi anh sẽ mang cá về cho em xem. Dương khẽ véo má Linh, mắt nhìn về phía chân trời ẩn hiện trên làn mây xa tít tắp.

Linh sung sướng vì anh hòa nhập nhanh với nơi này. Nước biển quê cô mặn và chát , đôi lúc cũng không thật hiểu khách. Nắng miền Trung làm nước da cô ngăm đen như bao người dân ở đây. Còn Dương đã có lúc cô nghĩ cậu ấy thuộc về thế giới khác mình. Thành phố của Dương, Linh khó thích ứng thì biển của Linh hẳn cũng làm Dương khó chịu .Nhưng không , Dương cho Linh thấy sự thích thú và hào hứng thấy rõ. Anh yêu biển như yêu chính người con gái của biển . Chiều nay Dương sẽ cùng bố đi khơi, biển xa xăm sẽ đón anh vào lòng để anh sống trọn vẹn với biển của cô.

Biển buổi chiều vắng vẻ, chỉ vài ba chiếc thuyền động mình chuẩn bị ra khơi. Sóng còn lại nằm im lìm trên bãi cát dài miên man. Gió khẽ mơn man da thịt Linh. Cô hơi rùng mình. Linh thấy lây lan niềm vui của những người vợ tiễn chồng đi biển. Cô nhìn Dương trong bộ quần áo cũ mèm của bố. Anh cao hẳn lên trong đám người đi biển. Bộ quần áo nhàu nát không làm mất đi vẻ khôi ngô, làn da trắng và nụ cười rạng rỡ trên môi anh. Linh sung sướng mỗi khi ai đó khen anh, hãnh diện trước ánh mắt ngưỡng mộ của những cô gái cùng thôn rồi lại rất nhanh tự cười cái sự trẻ con của mình.

-Anh đi đây. Đợi anh về nhé.

-Anh đi cẩn thận , mang nhiều cá về nhé. Linh cười.

Dương cúi xuống hôn vào má Linh. Họ hệt như 1 đôi vợ chồng trẻ...

Nhìn con tàu lênh đênh trên bãi biển Linh đột nhiên thấy lạnh ngắt sống lưng. Một sự bất an xâm chiếm mọi giác quan trong cô...

... Linh tỉnh dậy không biết mình đang ở đâu nữa. Căn phòng trắng tinh và mẹ gục bên cạnh. Mắt mẹ mọng nước và Linh biết mắt mình cũng không khóc được nữa. Cái giây phút nhìn thi thể 2 người đàn ông cô yêu quý nhất cùng ra đi ấy ám ảnh cô đến tận sau này. Trên khuôn mặt tím tái của Dương như vẫn phảng phất nụ cười nhẹ nhàng triu mến dành cho cô. Linh ngồi dậy nhìn ra cửa sổ rồi đột nhiên ôm đầu gào thét. Cô không biết trách ai, không biết than vãn gì, dường như sắp phát điên. Mẹ ôm chăm lấy cô với lòng kiên nhẫn vô cùng. Linh vẫn không thôi gào thét. Ánh mắt điên dại của cô dừng lại nơi khuôn mặt mẹ, mắt mẹ như quán lại một nỗi đau không nói ra, âm ỉ nơi đáy mắt. “Con à!”. Lời của mẹ khản đặc càng làm nỗi đau cào lên trong cô. Linh lại ngất đi.

Tôi đau đớn nhìn cô gái bé nhỏ của tôi điên cuồng trong nỗi đau tưởng chừng không đứng lên được. Em quằn quại. Em gào thét. Một mình trong nỗi đau đủ sức quật ngã em. Liệu đến bao giờ nỗi bất hạnh kia mới bớt hành hạ em và đến bao giờ những vết thương mới trở thành những vết xước chai lì ẩn sâu trong tim em.

Họ gặp nhau giữa một chiều mưa xuân Hà Nội, năm đầu tiên cô xa quê học tiếp cấp ba chuyên ở đây. Mưa giăng khắp những con đường, lối nhỏ cô đi qua, mưa làm ướt mái tóc Linh vừa với tay buông xòa. Tháng 3 ẩm ướt và theo Linh có cả một chút “yếu đuối” mà cô chẳng thích chút nào. Cô nhớ quê, nhớ biển, biển mạnh mẽ và hết mình ồ ạt sóng ngùn. Yêu tha thiết vị mặn mòi của gió, cái rân rân của cát. Phải chăng Hà Nội nhẹ nhàng với những cơn mưa rất mỏng, những cơn gió rất khẽ này không dành cho cô.... Cho đến khi cô gặp anh, Dương của cô, người con trai có nụ cười nhẹ nhàng, có đôi mắt tươi vui và một tình yêu Hà Nội nồng nàn... Họ yêu nhau không kể ngày kể tháng, không kể nắng kể mưa, không kể sóng biển ngùn hay những cơn gió nhẹ mơ màng. Họ sinh ra để dành cho nhau....

Tôi từng nghe về câu chuyện tình yêu rất đẹp của em. Cá nhân tôi phải công nhận rằng họ rất đẹp đôi. Ngày ấy, tôi thỉnh thoảng đến thăm em, lặng ngắm em từ căn phòng trọ của thằng bạn ở đối diện phòng em. Đôi khi em làm việc nhà, đôi khi em học bài và đôi khi em lười biếng ngồi ngẩn ngơ, nói chuyện bâng quơ với chú mèo nhà cô chủ... Cũng đôi khi em cười chào tôi, hỏi thăm đồng hương lâu đã về quê chưa... Chỉ đôi khi thôi, còn hát thì luôn chỉ ngân nga một giai điệu duy nhất: “I’m in love

No matter what they say, I don’t care”....

.... Khu nhà này là nơi 2 năm trước, cô dự thi đại học, lúc này đây trong cô lại trỗi dậy vẹn nguyên những thước phim chậm chạp khi ấy. Linh im lặng tìm góc cửa cậu ấy từng đứng, lặng lẽ nép vào chỗ của mình một năm trước nhỏ bé trước chàng trai cao lớn của cô. Nó nhắm mắt lại để quay về cái cảm giác khi xưa. Hoảng hốt, sợ sệt và đầy âu lo. Cái cảm giác được xiết chặt bởi bàn tay ai đó. Để bỗng thấy bình yên và được che chở. Dương không hẳn là người đa cảm nhưng cậu ấy đủ thông minh để đến bên lúc nó cần, để nuôi cho nó ước mơ cùng cậu ấy bước vào ngôi trường danh tiếng này. Tình yêu của Dương dành cho nó có lẽ cũng chỉ nhẹ nhàng, mơ màng thế... Vậy mà chỉ sau khoảng khắc ấy một tháng cuộc sống khắc nghiệt đã cướp đi chàng trai của cô... Hàng mi khép kín không ngăn nổi nước mắt trào ra, từng giọt, từng giọt lặng lẽ rơi rồi như tràn ra đầm đìa cả 2 má cảm và đôi vai gầy rung lên theo tiếng nấc. Linh khóc cho lần đầu tiên những vết xước chai lì biết động cựa... Nước mắt như vết thương vốn ủ máu, vốn cục, đông lạnh đang dỏ chột bị nứt ra, ào ạt chảy... không gì ngăn lại nổi.

Linh lao ra đường, phi xe giữa con phố ồn ào. Cô khóc, nước mắt vẫn cứ chảy như một sự bất lực. Bụi bặm. Nắng. Và ồn ào. Cô thích thế. Mỗi lần không kìm nén được hay bức tức điều gì nó lại phóng xe giữa dòng người không quen biết. Cô căm thù việc phải gặp 1 ai đó dẫu chỉ quen sơ sơ vào những lúc này... Một lần nữa trái tim lại phản bội Linh khi đưa cô trở lại con đường Nguyễn Du thênh thang nắng và vàng ươm những kỉ niệm của 2 đứa mấy ngày đầu ra Hà Nội. Dương còn nói với nó rằng: “sau này mình sẽ mua nhà ở đây Linh nhé!” cảm giác hạnh phúc khi ấy sống dậy trong nó như mới chỉ hôm qua, hôm kia thôi. Cô nhắm mắt để những kỉ niệm có thể trôi đi.... Điện thoại rung lên... Anh ở đó.

Anh vẫn ở đây. Sẵn sàng cùng em đi qua bất kể ngày, bất kể tháng, bất kể nắng kể mưa, bất kể xa xôi hay gần gũi, khi em khóc hay em cười, ... và bất kể em có yêu anh không?

“I’m in love .

No matter what they say, I don’t care...”

Linh không còn nghe được tiếng những ca từ thân thương trong bài nhạc ấy nữa, cũng không cảm nhận

được điện thoại mình đang rung : đầu óc cô hoàn toàn trống rỗng nhưng nước mắt vẫn thi nhau rơi, không kiểm soát... Linh chỉ còn biết bước và bước nhanh hơn...Tà vấy trắng xoắn tít nơi những bước chân vội vã, những bước chân chập chờn hi vọng....Anh vẫn ở ngay phía trước, rất gần , rất gần thôi... Vẫn dáng người cao cao ấy, vẫn tấm lưng mênh mông ấy, vẫn từng đường nét ,từng góc cạnh của anh, Dương !...Linh khựng lại, cách anh chỉ tầm vài bước chân...! ...Cô cứ đứng thế , 1 giây, 2 giây rồi một phút, bất kể nắng, bất kể gió, bất kể xe lướt qua, người ngược lại, bất kể giây phút sau sẽ thế nào...Chàng trai của cô lặng lẽ bên cây hoa sữa, chụp một cái gì đó nơi lớp vỏ già nua và chậm chậm bước tiếp. Linh ngắm anh trong vô thức, thấy tim mình nhói lên từng cơn trong khoảnh khắc định mệnh ấy.

Chàng trai quay lại, từ từ hạ chiếc máy ảnh đang che gần hết khuôn mặt điển trai, khá quyến rũ... nhìn cô gái trước mặt mình... một chút bất ngờ, một chút thích thú và cả một chút ấn tượng ...rất nhanh... anh cười... nụ cười không rõ ẩn ý...xã giao? trêu đùa ? hay thương hại? chỉ biết nó nhạt, rất nhạt và nhẹ. Rồi tan đi cũng rất nhanh trong mênh mang nắng chiều ửng đỏ như một vệt mây cuối trời chẳng ai kịp để ý ...

Nhưng, với Linh lại khác khác. Khoảnh khắc ấy, trong cô thật đặc biệt! Nó định mệnh như ban nãy khi cô vừa mở mắt vì tiếng rung của điện thoại, để rồi thấy dáng anh lướt qua. Thân thương đến lạ! Lúc này đây, vọng về vẹn nguyên trong cô là những ám ảnh da diết thưở nào : Biển xanh dạt dào với bãi cát miên man xa tấp, lời hát yêu thương thân thuộc của cô ,tiếng cười anh trong veo như những sáng mai Hà Nội tỉnh khô, cả những bức tường loang lổ,đầy vết xước nơi dãy nhà E và trái tim người con gái trong cô cũ kĩ, tàn tạ, héo hon theo tháng năm...

- Anh....! Âm thanh của nó ngỡ đâu nghẹn lại trong cổ họng khản ứ những kỉ niệm của cô, bỗng trào ra. Yêu Thương, có. Ấm áp , có. Nhưng có lẽ đau đớn, tức tưởi, nghẹn ngào và xót xa nhiều hơn hết!

- Em gọi anh à? Câu hỏi lần này không bất ngờ cũng không ấn tượng nhưng hình như vẫn còn một chút thích thú.

Linh không phản ứng lại. Cô vẫn đứng nguyên ở chỗ của 15 phút trước, không xê dịch, không nhúc nhích, dòng kí ức đưa cô về ngày ấy vẫn giữ chân cô trên chuyến tàu trở về.

- Café nhé , Cô bé! 2 phút sau, Chàng trai cười nói, nụ cười đã mất hẳn sự thích thú và còn lại chỉ hình như là sự tự mãn. Anh nghĩ nhạt thếch: “ thêm một cô gái biết “xúc động” trước vẻ ngoài của mình.”

Anh bước rồi, Linh vẫn đứng đấy thêm một lúc, vấy trắng lặng lẽ bay quần quanh nơi đôi chân xinh, ngẩn ngơ đùa nghịch cùng với gió... Rồi, cô cũng bước theo, bước nhanh, và bước kịp. Họ sánh đôi bên nhau, nói rất ít, cười cũng rất ít ,mỗi người nghĩ về một dòng kí ức riêng đầy những vết xước... .. Gió vẫn thổi... ngân nga, nhẹ nhàng làm tung bay mái tóc buông xõa và tà váy trắng mỏng manh....

Hoàng Anh tiến lại gần hơn nơi ban nãy hai con người ấy gặp gỡ, dưới gốc cây sữa già và vùng lá rụng vẫn còn giấu chân cô bé của anh. Anh lặng lẽ nhìn chiếc điện thoại báo gọi không thành công đến tận 13 cuộc rồi lặng nhìn 2 con người đang đi về cuối con đường xa xăm. Ở đó có người con gái mà anh yêu, yêu tha thiết và sâu sắc...

Dáng cô gái đã khuất sau hàng cây dài đến miên man, và anh biết cô sẽ chẳng một lần nhìn lại phía sau, không một lần nào... Hoàng Anh ngồi bệt xuống gốc cây ban nãy, tay anh chạm vào những vết xước thô ráp nơi vỏ cây xù xì, những vết xước theo thời gian phủ một màu xanh rêu lạ lẫm, vẫn chẳng thể mềm mại hơn...

Linh ah, đây không phải chàng trai của em, càng không phải Dương của em. Tôi chỉ muốn chạy lại thật nhanh để nói với Linh của tôi như thế , để kéo tay em đi khỏi anh chàng kia hoặc cùng em chạy trốn thật xa nơi này. Vậy mà tôi đâu có cơ hội làm điều đó cho em và cả cho tôi.

Chàng trai dừng lại bên chiếc Audi đỏ, khu gửi xe trông có vẻ hơi cũ kĩ bên cạnh màu đỏ rực rỡ , sang trọng của con xe đời mới. Anh ngược lên tìm sự thay đổi trên khuôn mặt cô gái bên cạnh như bao nhiêu lần trước. Vô ích... có vẻ không vừa ý rồi tự nhiên nhếch mép cười, vẫn rất nhạt...

Linh im lặng bước lên xe anh, đột nhiên cô thấy ngọt ngào ! Họ biết nói chuyện gì đây, anh không quen cô, cô cũng chẳng quen anh, không biết tên và chưa hề biết tuổi, họ chỉ vừa gặp nhau chưa đầy 30' trước... Nhưng có một thứ ở anh mà Linh không thể vờ như không quen biết, chính lại là khuôn mặt. Sự giống nhau làm Linh có cảm giác ngột thở khi ngồi sát bên anh! Ánh mắt cô lặng nhìn những rặng cây lướt qua rất nhanh bên đường, bất giác nghĩ đến những đợt sóng bão nơi biển quê... nhắm mắt... rùng mình

Anh không thích những cô gái tạo ỉnh cảm giác nặng nề thế này. Anh tìm đến họ để vui vẻ, thư giãn và giải tỏa , hoàn toàn không để “hành xác”. Con bé ấy từ nãy tới giờ vẫn chưa nói câu nào, nhìn cái mặt nó cũng không nên hỏi thì hơn. Anh tự hỏi mình có điên không khi rủ nó đi uống café trong một buổi chiều đẹp như hôm nay... Thật không trọn vẹn!

-ALo

-Okie, chỗ cũ, 5p.

Anh đột ngột quay đầu xe , nhanh và gọn, khiến Linh giật mình, thoát khỏi dòng kí ức miên man... im lặng... vẫn im lặng.

Quán café to và hoành tráng hơn Linh nghĩ, Nó nằm bành trướng trên cả 2 mặt phố, bề ngoài trông có vẻ sành điệu và khá “ dân chơi”. Vừa đẩy cánh cửa bước vào , cô hiểu ngay rằng nơi đây thực sự không dành ỉnh, Ánh đèn xanh đỏ chập chờn, tiếng những bản rock được mở hết volume làm Linh thấy buồn nôn.

-Cô có thể đi ra nếu muốn, thưa quý cô! Chàng trai có vẻ mất kiên nhẫn trước vẻ mặt khó chịu của con bé không biết điều. Anh nói và chân vẫn lạnh lùng bước. Linh lặng lẽ nhìn theo tấm lưng thân thương : “ không, nơi nào có anh, có những thứ thuộc về anh, chính là nơi bình yên nhất đối với em”]Cô nghe văng vẳng trong đầu lời phủ định.

-Em không nói là mình không đi mà! Cô lẩm bẩm và bước nhanh hơn.

-Tốt, tôi không ưa loại con gái suốt ngày tỏ ra yếu đuối đâu, cô gái ạ, cứ xử cho biết điều chút, Hoàng Vũ không phải một thằng lịch sự thưa cô! Vâng, anh tên là Hoàng Vũ, Hoàng Lê Vũ.

Vũ kéo Linh lại một góc bàn, nơi lũ bạn của anh đã đợi sẵn. Anh nằm dài xuống ghế, đối diện cô gái có đôi mắt rất thu hút, đang phì phèo hút thuốc, và thích thú với làn khói bay ra từ khuôn miệng xinh xắn. Linh định bước lại bên Vũ một chút ,thì một trong những tên con trai trong hội đứng lên:

- Xem nào , hàng mới hả? chẹp, ngon đấy! Cả bọn cười to, Vũ cũng cười , nhìn cô, lại truy tìm một chút cầu cứu...Lần thứ 2 trong một buổi chiều ,Vũ thất bại

-Gái quê, chắc hàng chuẩn.... cẩn thận không fake, chú em ah! Lũ trẻ ranh giờ giả nai kinh lắm. Linh cảm nhận được bàn tay mình đang nắm chặt lại, máu đang nóng dần lên. Hai năm nay, cô đã học được cách im lặng , im lặng đến nhạt nhẽo.

-Khen thừa! Hàng của anh Vũ cô nào chả ngon! Nói xong anh hất hàm về phía một cô gái trẻ đang đi tới với khuôn mặt không mấy thiện chí. Cô đi giày cao gót da báo, mặc một chiếc váy bằng vải bóng màu đỏ bó sát lấy thân hình hoàn hảo. Một cô gái đáng để chiêm ngưỡng! Linh vẫn đang耿耿 ngơ nghĩ

-Bốp, bốp.. .. Hai tiếng bốp liên tiếp làm Linh choáng váng đến suýt ngã, mọi thứ quay cuồng,đảo lộn, may thay anh bạn bạn này đã kịp đỡ vai Linh.

Khi cô ngước lên, Vũ đang nắm chặt bàn tay cô gái nọ,khuôn mặt anh đỏ bừng giận dữ, có cảm giác anh muốn nghiền nát cô gái bé nhỏ ấy... bốn mắt nhìn nhau đầy hằn học, không hề chớp. Mọi sự tức giận như dồn lên đôi mắt đang trợn lên của anh ...1 phút, 2 phút... rồi một đôi mắt cụp xuống, ươn ướt... một giọt nước mắt rơi xuống khoảng sân trống giữa họ...nhiều hơn... lâu chã , đưa nhau rơi...như dồn nén nỗi đau,tủi thân,sự mệt mỏi, tất cả trào ra...nức nở... Chính là cô gái ấy. Cô ta khóc. .. Trong tiếng khóc có những lời thổn thức đầy xót xa:

-Anh à, cho em biết lý do đi, chỉ mới 2 tuần mà, mình đã yêu nhau mà, cho em biết lý do đi anh? Linh nhìn đôi mắt Vũ, quang lửa ban nãy không còn nữa, thay vào đó là thái độ hoàn toàn thờ ơ, lãnh đạm, bất giác Linh đồng cảm với cô gái vừa tặng cô 2 cái bạt tai ấy. Cô ấy nhỏ bé và yếu đuối trước đôi mắt người mình yêu, cái cảm giác cần chở che mỗi khi Linh nhìn vào mắt Dương của cô ngày nào.

-Vũ, đừng đối xử với em như thế được không? Em xin anh đấy, là em sai, em không tốt em sẽ thay đổi mà anh. Cô gái vẫn tiếp tục đẩy thăm thiết, Không ai nói một lời nào, Linh tin họ muốn chàng trai kia nghe thật rõ và hiểu cho lời khẩn cầu của cô gái tội nghiệp.Nhưng sự yên lặng làm cô thấy ngọt ngào.

-Đúng rồi, em sẽ thay đổi, em hứa, Vũ...

-Cô đừng ở đó và lải nhải tên tôi nữa... Xéo về với ông bà già bụng mỡ của cô đi..Biến khỏi mắt tôi!

Có những tiếng yeah yeah, way way của đám thanh niên xung quanh.Vậy là cuối cùng người cần nói cũng lên tiếng, dứt khoát và vô tình, cô gái ngược lên nhìn đôi mắt lạnh lùng của người cô yêu, ... im lặng, sự im lặng nghẹn ngào.

...và quay lưng... Những bước chân của cô nhẹ nhàng lướt qua người Linh, ánh mắt dừng lại đôi lát nơi bờ má ửng đỏ, như muốn xin lỗi lại như giận dữ... Linh khẽ cười,thân thiện và ấm áp, nụ cười chính cô cũng ko hiểu lí do.... Cô gái có vẻ bất ngờ, chững lại rồi tiến thẳng ra ngoài... những bước đi chênh vênh như sắp ngã, nhọc nhằn và mệt mỏi.

- Anh nợ cô ấy hai cái tát ban nãy đấy!

Cô ngảnh mặt nhìn Vũ,cười, đau đớn, mĩa mai và bước ra đường. Sau tấm kính cửa, Linh còn kịp nhìn thấy dáng cô xiêu vẹo trong nắng chiều hắt nhẹ

- Cô không biết tránh ra à? Thích đứng đấy ăn đòn à? Hay muốn tôi đem cô về chăm sóc vì bị bồ cũ của tôi bạt tai ! Vũ lại lớn tiếng, mặt đỏ bừng bừng, chứng tỏ cơn giận trong anh chưa hề nguôi ngoai. Mặt Linh cũng đỏ bừng, phần vì cái tát, phần vì cô sắp phát điên lên với cái anh chàng xấu tính này. Họ nhìn nhau, lần đầu tiên nhìn trực tiếp vào mắt nhau, nhưng đó là cái nhìn hằn học đầy thách thức.

- Được rồi, Mệt đầu với hai người quá. Cô gái có đôi mắt đẹp vừa bỏ một chân xuống khỏi chiếc sofa vừa nói lớn: Cho tôi tí bình yên đi. Lấy túi đá ra đây, Ngọc! ..Cô nhân viên cúi húi mang ra liền 2 túi đá đã nghiền nát

-.... Để lên má đi và bỏ cái bộ mặt nhăn nhó của cô đi! Linh nhanh tay bắt túi đá cô ta ném cho, lí nhí cảm ơn, nhưng chắc chẳng ai kịp nghe. Ánh mắt Linh bắt gặp ánh nhìn sắc lạnh chị. A! đúng rồi, đôi mắt của nàng MONALISA- đôi mắt xa xăm nhưng ” hiểu hết mọi điều”

- Thăng nào chở con bé về đi, Cho nó với anh Vũ của các chú về cùng, không chết vì tai nạn cũng chết vì đánh nhau.

Linh đứng lên ngay, không hiểu sao cô có cảm giác tin tưởng người con gái trước mặt cô đến vậy.

- Đứng im đấy! Tôi đưa cô về. Tôi không phải loại “mang con bỏ chợ”

Linh khẽ cười trong bụng: “ không mang con bỏ chợ nhưng mang con gái người ta ra đùa chán rồi bỏ”.

Vũ bảo Linh đưa chìa khóa xe máy và địa chỉ nhà cho anh bạn được cử Linh về ban nãy . Rồi kéo cô xênh xệch ra xe, mở cửa và dúm cô vào ghế trước. Cảnh tượng khiến không ít người xung quanh hiểu lầm. Cô gái rất thanh thoát kia sao lại trốn người yêu vào một chỗ như vậy nhỉ? Nhưng hẳn câu hỏi sẽ trôi tuột đi rất nhanh. Nhường chỗ cho sự trầm trồ. HỌ Quá Đẹp Đôi!!!... Anh nhìn phần má đỏ ửng vẫn chườm đá nãy giờ của Linh rồi quay lại lái xe. Linh thôi không nhìn những dãy nhà bên đường nữa, ánh mắt cô ngoảnh lại trong chốc lát bắt gặp khuôn mặt đăm chiêu của Vũ. Khi anh lái xe, có nét gì đó cương nghị , sắc sảo hơn rất nhiều sự lạnh lùng đến vô tình ban nãy. Nó cũng khác cái vẻ dịu dàng, ấm áp rất bình yên ở Dương của cô. Ở Vũ có nét gì đó của một người đàn ông bị tổn thương, chất độc nỗi đau vào đáy mắt, dùng sự ngang tàng để giấu đi sự mất mát và một chút yếu đuối. Điều đó chỉ những người rất tinh ý mới nhận ra và cô gái đang ngồi cạnh là một người tinh ý.

Tất nhiên, rất có thể đó chỉ là cảm nhận của cá nhân Linh.. chỉ là cảm nhận thôi. Đến lúc này, họ vẫn chưa thật sự nói chuyện với nhau một chút nào, ngoài tên gọi cô chưa biết gì về anh và Linh, anh đã biết tên cô?... Vũ đã mở cửa xe từ bao giờ, gió lùa vào làm Linh bớt cảm thấy ngột ngạt. Nghịch ngợm xoắn nhẹ vào tóc Linh bay bay, cô khẽ mỉm cười, tay vẫn không quên áp túi đá nghiền lên má. Cô nhắm mắt, tựa đầu vào lưng ghế, ngân nga một chút giai điệu quen thuộc...Mặc kệ những khoảng cách, những xa xôi và lạ lẫm, em ở đây vì anh có những thứ em yêu, yêu tha thiết và đầy ám ảnh... TRong khoảng mông lung ấy, Linh có cảm nhận được, có một chàng trai đang nhìn cô, khẽ cười, rất hiền lành, rất nhẹ nhàng và cả sự thoải mái...

...

- Anh nợ tôi 2 cái tát đấy, và tôi cần biết anh là ai để còn có lúc cần đòi nợ !

Linh nói như lấy hết can đảm, cô thừa biết cái mặt cô lúc đó thảm hại thế nào. Nhưng, đôi khi cô sẽ nhớ ... khuôn mặt đó và cô cần có một địa chỉ cho những phút nhớ quá mãnh liệt, quá cồn cào. Những vết xước đôi khi cũng cần được nâng niu, xoa dịu đi phần nào để không lại động cựa ... nứt ra và bùng mủ...

Vũ mím môi rồi bật cười, cười khanh khách trong veo như buổi sáng mai Hà Nội, nụ cười đầu tiên không hề nhạt trong buổi chiều hôm nay. Anh cười đẹp và ấm áp quá! Ở đó còn có cái gì đó đầy trẻ con và thích thú, nó cho người đối diện cảm giác gần gũi và hân hoan. Linh đứng lặng, hoàn toàn bị mê hoặc bởi nụ cười ấy: "Làm sao con người ta có thể giống nhau đến cả cái những nếp nhăn khi cười?"

Dưới ánh đèn đường hắt nhẹ, vàng vọt, tôi lặng đứng nhìn cô gái bé nhỏ của tôi đi bên người con trai ấy. Em cười. Em hát. Ánh mắt em rộn lên những vui tươi thưở nào... Có phải tôi sắp gặp lại Linh của tôi, cô bé thả diều cười khanh khách trên bãi cát ngày thơ bé, cô bé tôi đã yêu, để rồi lặng lẽ đi bên em như một người đồng hương suốt hơn 10 năm qua, hoàn toàn vô hình trong tim em.. Có một điều tôi phải công nhận chàng trai ấy giống Cậu ta thật nhưng càng thế tôi càng thấy bất an nhiều hơn. Rồi một mai trái tim bé bỏng đầy những vết xước chưa kịp lành kia sẽ ra sao? Hạnh phúc hay thêm những bất hạnh? Linh à, một lúc nào đó thật sự mệt mỏi em có thể dừng lại và thử nhìn về phía sau một lần?... nơi đó sẽ luôn có anh.

2. Chương 2

- Hoàng anh à, anh gọi em có việc gì đấy? khi chiều em bận chút!

Giọng của Linh khiến Hoàng Anh bất giác giật mình, giật mình như cái phút lần đầu gặp em ngày ấy. Anh đưa tay tắt máy chiếc xe vừa nổ.

- À không, anh định rủ em đi ăn kem. Lâu rồi mình mới gặp nhau, anh nghĩ em vẫn ở trường.

- Em bùng học luôn lúc gặp anh mà, hôm nay là một ngày rất thú vị với em.

Niềm hạnh phúc phới phới trong giọng nói của Linh, niềm hạnh phúc đó đã giúp cô mở lòng với anh, lần đầu tiên trong suốt bao nhiêu năm qua. Cô nói, trả lời và đáp lại những câu đùa của anh, rất lâu rồi họ mới nói chuyện lâu như thế, đúng ra là rất lâu rồi Hoàng Anh mới được nghe giọng cô nhiều như vậy. Có một chút trong thâm tâm anh thầm cảm ơn người con trai kia, nhưng rất nhanh lại thấy thương hại chính mình. Cho đến tận khi Linh tắt máy rồi anh vẫn đứng lặng thình dưới gốc cây đầu ngõ, mỗi mắt nhìn về ngôi nhà nhỏ, ẩn mình trong ngõ, như lạc lõng giữa phố phường tấp nập... Nhà của chàng trai 2 năm trước... Một ngôi nhà cũ kĩ.. một người đàn bà mù với niềm tin không có thật... và một cô gái nhỏ nép lặn trong âm ảnh của quá khứ... .Ngôi nhà cũ quá rồi.

.... Mỗi lần về ngôi nhà này không hiểu sao Linh ngủ rất nhanh, cô ngủ ngon và sâu khác hẳn những đêm dài đầy nước mắt ở kí túc. Nhưng hôm nay cô không buồn ngủ, có một cảm giác rất lạ len vào gió phảng phất quanh cô, mùi hoàng lan nhẹ bên hiên nhà khiến Linh thích thú. Có tiếng chân rất khẽ... một người đàn bà xuất hiện nơi cửa phòng Linh:

- Con ăn gì chưa? Sao hôm nay về muộn vậy! Dương có viết thư về không? Giọng bà ấm, có cái thâm trầm của người từng đi qua những nỗi đau quá sức chịu đựng.

Lòng Linh bình yên đến lạ, cô có cảm giác như anh đang sống dậy trong người mẹ tội nghiệp.

- Con ăn rồi ạ? Bọn con vẫn hay trao đổi với nhau suốt, mẹ đừng lo, anh ấy khỏe lắm. .. Nước mắt ngân ngấn nơi khóe mắt, những vết xước trong tim Linh khẽ động cựa, rất khẽ thôi.

- Đạo này con bận quá, không sang thường xuyên được, mẹ buồn không?

- Ngày nào 2 đứa mày cũng thi nhau gọi điện , tôi muốn cũng không buồn được ấy chứ. Bà nói hơi to một chút, nụ cười ấm áp thoảng qua trên khuôn mặt.

Linh vòng tay ôm quanh cổ bà...cô cảm nhận được anh đang ở ngay cạnh cô, cũng vòng tay ôm hai người phụ nữ của anh vào lòng. Ấm áp và thương yêu...Họ giống như một gia đình thật sự và cô sẽ chăm sóc mẹ anh như chính mẹ cô... Linh òa khóc, khóc như một đứa trẻ bị chính gia đình mình bỏ rơi, bị chính người thân ruồng bỏ, tủi thân và ảm ức. Người mẹ đưa bàn tay vẫn còn rất thon thả, mò mẫm trên khuôn mặt thanh tú của cô, khẽ lau những giọt nước mắt nóng hổi đang thi nhau rót xuống tấm vai bà

- Thằng Dương tệ thật, dám bỏ con một mình đi lâu như vậy, không sao ,không sao, nín đi có mẹ nó không dám bắt nạt con đâu.

Linh nấc chậm và dừng hẳn, cô không cho phép nước mắt mình rơi nữa, đôi vai bà đã kiệt quệ vì nỗi đau, đôi mắt bà đã bông rớt bởi những tổn thương, cô không có quyền đòi hỏi sự động viên ở bà nữa. Nợ. Cô nợ người phụ nữ trước mặt cô cả một ân tình lớn.

Đêm đã khuya, ngôi nhà của mẹ con Dương đã chìm trong bóng tối hắt hiu, con ngõ nhỏ khiến khu nhà yên tĩnh hơn giữa lòng Hà Nội, Linh nghe rất rõ tiếng lá xào xạc dưới chân mình. Cô nhớ lại ngày đầu tiên Dương dẫn cô đến đây mấy năm trước, người mẹ mù lòa đã nắm tay cô nhờ chăm sóc con trai bà. Cô cũng nhớ như in cái ngày hôm ấy, mưa rất to và gió rất lớn, cô từ quê trở lại ngôi nhà này... Một mình. ..không có anh, con trai duy nhất của bà. Bà như linh cảm được điều chẳng lành, từ khi nghe điện thoại Linh sẽ ra, dù trời mưa rất to , bà vẫn ra đầu ngõ đứng đợi. Linh hoàn toàn gục ngã trước khuôn mặt, trước ánh mắt cầu khẩn và sự trông mong của bà, cô nói trong nước mắt, trong mưa trong nỗi đau không tả hết:

- Con mất anh ấy rồi mẹ ạ, chúng ta mất anh ấy rồi.

Những lời kể lể của Linh ko còn giá trị nữa. Bà gào lên trong tiếng mưa và khuya xuống... Bác sĩ kết luận mẹ dương bị mất trí tạm thời và mãnh liệt tin rằng con trai bà đang đi học ở Anh mơ ước cũng là mục tiêu của Dương. Người mẹ khốn khổ ấy đã sống bằng niềm tin mãnh liệt đó suốt bao nhiêu năm qua. Và bất đắc dĩ em trai Linh ngày ngày giả giọng thay Dương gọi điện an ủi , nói chuyện với bà. ... Linh hòa vào những lời nói dối đó khi không còn phương án nào khác. Kí ức ủa về, những biến cố những khổ liệt của cuộc đời làm Linh không còn vui vẻ như ban nãy... Bất giác cô sờ tay lên má mình, sự nhớ đến Vũ, chàng trai có khuôn mặt, nụ cười và tấm lưng của anh... Thấy nhẹ nhõm hơn một chút... Linh vào nhà, ngày mai cô phải đi phỏng vấn ột công việc mới, công việc part time cũ không còn phù hợp với một sinh viên sắp ra trường như cô.

...

Linh dậy sớm hơn một chút, loay hoay chọn ình một bộ quần áo phù hợp. Cô thử bộ công sở mới mua, áo trắng và chân váy đen nhã nhặn. Đôi chân dài và chiếc áo mỏng “mình giống một cô thư kí thích mỗi chài sắp quá” Linh tự cười mình...Tay cô chạm vào chiếc chân váy hoa nhí màu xanh nước biển trong tủ, đột nhiên thích nó. Áo phông, váy hoa và một chút nước hoa xịn ai đó tặng trong dịp sinh nhật năm ngoái. À, phải rồi, anh Hoàng Anh. Linh thấy mình nhẹ nhàng thanh thoát hơn nhiều... Cô vợ vội cái bánh bao mẹ Dương làm trên bàn vừa ăn vừa ùa đi

- Nhớ trưa về ăn cơm nhé, hôm nay mẹ nấu nhiều món ngon lắm đấy.

- Mẹ yên tâm, con biết hôm nay là ngày gì mà. Linh ngoảnh mặt lại cười rất tươi, cô tin mẹ cảm nhận được nụ cười ấy.Ra đến cửa, cô gọi ngay cho cậu em:

- Cún ah, hôm nay nhớ gọi điện nhé!

- Mẹ vừa nhắc rồi còn gì, hôm nào mẹ cũng nhắc mà

- Nhưng hôm nay là sinh nhật bác đấy, em nhớ chúc mừng nhé.

- Thế ah, em biết rồi, không lo đâu, em làm ngon lành luôn.

... Vừa tắt máy, Linh phóng vù ra cửa hàng hoa, dắt mang tới nhà một bó lan tím to đùng cùng lời nhắn, cô biết mẹ sẽ nhờ cô nhân viên giao hoa đọc ẹ nghe :

“ Mẹ ah, sinh nhật năm nay của mẹ con lại không về được rồi, mấy năm nữa con sẽ về đền bù ẹ hết,hi, Linh sẽ làm sinh nhật ẹ thật tuyệt cho xem, cô ấy cũng yêu mẹ giống con mà.Mẹ giữ gìn sức khỏe mẹ nha. ...con yêu mẹ rất nhiều!

Con trai của mẹ : Hoàng Anh Dương.”

Còn 15 phút để cô kịp đến nơi hẹn phỏng vấn, Tập đoàn Hoàng Gia. ... tắc đường... cô không muốn đến muộn trong một ngày như hôm nay.

- Cho cháu vào đi ạ. Bác ơi.
- Cô không mang giấy hẹn thì về lấy đi. tôi không giải quyết được
- Nhưng cháu muộn mất, bác làm ơn đi mà.Cháu đến giờ phỏng vấn rồi.
- Tôi bị đuổi việc thì ai chịu trách nhiệm .
- Được rồi, cho cô ấy vào, tôi chịu trách nhiệm... Tiếng một giọng nói rất quen từ phía sau lưng Linh, là cô gái có đôi mắt của nàng MONALISA ở quán cà phê hôm nọ. Sao cô ấy lại ở đây nhỉ?
- Cô Nguyệt... tôi biết rồi.. Bác bảo vệ luồng cuống mở cửa cho Linh, cô gái đi thẳng, không ngoảnh đầu lại nhìn hay nhận lời cảm ơn của người vừa dc mình giúp đỡ.
- cô ấy là ai vậy bác? Linh vẫn cố gắng hỏi.
- Con dâu bà chủ tịch ! mà cô có vào ko đấy?

....

Linh chạy theo lối hành lang lớn, vào nhà khách, đã một lần đến đây nộp hồ sơ nên Linh đi thẳng vào phòng đợi. Có vài ba người ngồi đợi, họ ăn mặc quy chuẩn và trang điểm đậm, dáng đi nhã nhặn, đang ngồi lặng lẽ một góc. Cô gái trẻ hơn bảo với cô tên Linh đã được gọi một vài phút trước. Linh bước lại căn phòng lớn mà cô gái chỉ, dừng lại lấy hơi rồi mở cửa:

- Xin lỗi tôi đến muộn! Cả 4 người ngồi phía trên quay lại nhìn cô, cùng chau mày, bộ quần áo hay việc cô đến muộn? Một cô gái nhảy cô ngồi xuống chiếc ghế màu đỏ khá xinh xắn. 4 con người trước mắt cô, 2 người già, 2 người trẻ, 2 tây, 2 ta. Một cô gái trẻ trung, nước da trắng và đôi mắt có vẻ thân thiện những nhún nhường, cô trang điểm nhẹ nhàng màu son rất đẹp. Một người đàn ông nước ngoài trông cũng khá dễ gần. Một bác có vẻ hơi có tuổi nhưng phong độ và lịch lãm trong bộ ple hợp màu da. Và... cuối cùng, ánh mắt cô dừng lại ngay nơi ánh nhìn của chàng trai... Cô giật mình, sững sốt ... Là anh. Hoàng Lê Vũ.
- Cô đến muộn và cô cần nhiều hơn để được ở lại cũng chúng tôi. Vì đây là một điểm trừ quá lớn cho thái độ. Cô gái xinh đẹp ngả lưng ra ghế, xoay xoay bút, từ tốn nói.
- Vâng, đó là lỗi của tôi, xin lỗi ban tuyển dụng, tôi sẽ cố gắng để luôn đúng giờ.
- Không phải cố gắng mà nhất định phải thế, Hoàng Gia là một tập đoàn lớn và cá nhân tôi cực ghét những người không đúng giờ.
- ... Linh bắt đầu thấy không khí nóng lên, cô hơi khó chịu khi cô gái xoáy sâu vào những khuyết điểm của cô. Ông Tây tên là John, phỏng vấn cô bằng đôi ba câu tiếng anh nhạt nhẽo. Những câu hỏi chuyên môn lại là một lợi thế cho Linh
- Chúng ta sẽ phải biểu quyết để xem có giữ cô gái kiêu ngạo này lại không... HOàng Vũ lên tiếng.
- Tôi không kiêu ngạo và nếu bị khép tội đó cũng cần có lí do thưa anh?
- Cô đến muộn như vậy là không tôn trọng chúng tôi cũng như công việc này.Cô có thể có bằng cấp và ngoại ngữ rất ổn nhưng ở đây không ai kém cô những cái đó đâu. Cô đi phỏng vấn mà ăn mặc như đi biển, tôi chưa thấy ai đi phỏng vấn như cô, cô định lả lướt với ai ở đây? Tôi chẳng? Vũ cười lớn, trong phòng im lặng có lẽ hơi không đồng ý với cách nói chuyện của Vũ.
- Tôi đến đây để phỏng vấn chứ không phải để xin gì cả, nên đề nghị anh tôn trọng tôi. Tôi đi muộn ,đã xin lỗi và không có ý định đổ lỗi cho bất cứ cái gì cả. Tôi ăn mặc như con người tôi vẫn mặc, vị trí tôi ứng tuyển cũng không yêu cầu về trang phục quá nhiều và công ty anh cũng không yêu cầu mặc đồng phục đi phỏng vấn... Linh nói bằng giọng nhẹ nhàng nhưng thái độ gay gắt. Cô nhìn thẳng vào mắt Vũ khiêu khích, chỉ thấy nụ cười rất nhạt đến phát ghét từ anh. Vấn đề này anh chắc thắng, cô trưởng phòng chắc chắn

đứng về phía anh, John dù muốn cũng không thay đổi được thế cờ vì ba anh không tham gia vào việc xét tuyển.

Vũ nói lớn: tôi phản đối. Linh trừng mắt nhìn Vũ, cô hiểu hi vọng của cô đã mất đi một nửa. Hơn lúc nào hết cô muốn ở lại Hoàng Gia, không hiểu vì lý do gì. Đột nhiên cô nhận thấy khóe môi mình mỉm cười.

Cô gái cũng lên tiếng: Xin lỗi có lẽ cô chưa phù hợp với vị trí này.

John nhún vai, nhìn cô vẻ bất lực trong tiệc nuôi, cô nhìn anh mỉm cười thật tươi ra vẻ : tôi không sao.

- Vâng tôi hiểu. Cô chào mọi người và bước ra cửa, ánh mắt cô lướt qua khuôn mặt người này giờ vẫn im lặng, Chủ tịch hội đồng quản trị: Hoàng Năm, ba của Vũ. Bất ngờ ông gọi :

- Khoan đã, cô chưa đi được, cô có muốn một vị trí khác không?... trợ lý của tôi! Ông cười nhìn cô...nụ cười khiến Linh giật mình,mơ hồ cô liên tưởng đến một ai đó mà tạm thời chưa nhớ ra. Cả căn phòng như đông lạnh, tình huống bất ngờ không ai lường trước. Vũ rùng mình: 30 năm nay, ba anh chưa để ai ngồi vào vị trí của người đàn bà ấy.

- IM lặng vậy là đồng ý nhé, vị trí mới của cô cần để ý trang phục đấy, nhưng cô cứ thế này đi, cũng cần một chút tươi trẻ cho cái công ty này rồi.

Ông đứng lên, vỗ nhẹ vai Linh, bước ra cửa. Ông giống Vũ và có lẽ... cả Dương ...ở một tầm lưng mệnh mông và chắc chắn. Linh quay lại nhìn con trai ông, cười mỉm , có một chút kiêu ngạo và thách thức.

3. Chương 3

Dương vẫn luôn bảo với mọi người, Linh là con bé không dễ bảo, những khi ấy, Linh chỉ cười bẽn lễn, kiểu cười đủ để kêu “oan”... Nhưng có lẽ từ ngày anh ra đi, để lại cô bơ vơ giữa nước mắt, giữa những nỗi đau và vết thương cào xé. Từ ngày ấy... Linh của anh đã trở thành cô gái bé nhỏ, khép mình lại trong vỏ ốc tí hon. Không quá nhiều cảm xúc, không quá nhiều đam mê cũng như ít đi những hoài bão. Con người hiểu thắng và đầy kiêu hãnh trong cô tự tìm ình một góc khuất để né đi mọi xô bồ, mọi bon chen của cuộc đời... Cuộc sống của cô hai năm qua cứ lặng lẽ trôi bên 2 người mẹ ,cậu em trai và những nỗi ám ảnh chẳng thể gọi tên.

Còn lúc này,Linh mỉm cười. Cô cảm nhận được một chút gì đấy bên trong cô,thuộc về cô đang trỗi dậy. Biết đấu tranh và biết đi đến cùng để bảo vệ mình. Không lằm lũi trước sự công kích của người khác nữa. .. cô nghĩ về Vũ... Hình như chỉ từ khi anh đến mọi thứ mới trở lại, để chính cô cũng thấy lạ lẫm với bản thân... Bởi một khuôn mặt, một tầm lưng hay một cái gì khác ở anh mà cô chưa kịp khám phá.

Cô mơ màng nghe tiếng gọi, quay lại theo phản xạ... và thấy tay mình trong tay anh,nắm chặt.. 2 ánh mắt chạm nhau ở một điểm mơ màng mông lung, như là sương, như là nắng, như là phút mặt trời chạm xuống chân mây... nhẹ nhàng... vẫn vương... đầy lưu luyến... Linh nhận ra trong đôi mắt ấy những xao động rất khẽ nhưng liệu cô có nhận ra trái tim anh đang loạn nhịp vì ánh nhìn trong veo ấy?

-Cô không nghe tôi gọi hả? đừng nhìn tôi chằm chằm kiểu đó, mắt cô không đẹp như cô nghĩ đâu. Nhưng ánh mắt anh đã phản bội hoàn toàn những lời anh đang nói... nó vẫn không thể rời đôi mắt cô vừa dịu dàng, trong sáng vừa bùng lên như những đợt sóng trào lên rồi giận dữ tan ra.

Linh thần nhiên nhìn về phía cuối hành lang, nơi cô trưởng phòng đang thập thò nhìn về phía họ.. Cô cười, lạnh lùng.. một chút khó chịu : Bỏ tay tôi ra và nói điều anh cần nói, please!

Vũ trút một hơi thở dài để bắt đầu: Tôi muốn cô từ chức! cái vị trí trợ lý dở hơi mà ba tôi vừa đề bạt cô.

-Anh điên ah, buông tay tôi ra! Linh dần mất kiên nhẫn.

-Quay lại và nói với ba tôi về quyết định của mình đi. Ánh mắt anh vừa như ra lệnh vừa như năn nỉ.

-Không, anh là ai mà có quyền bảo tôi phải làm gì? Xin lỗi, tôi không phải những cô bồ ngoan ngoãn của anh. Anh mất Linh lại tìm về nơi góc cuối hành lang, nơi cô trưởng phòng trẻ đẹp đang theo dõi từng biến chuyển trên khuôn mặt họ.

- Tóm lại cô nhất định không làm đúng không?

Linh không trả lời, cô còn đag mải nghĩ về cô thư kí, về cô gái ở quán café và tự hỏi, anh ta đã làm tổn thương biết bao người con gái. Cô hoàn toàn không để ý những gì Vũ đang nói. Linh tự thấy nó không phải việc của mình.

-Tự cô muốn thế nhé, đừng trách tôi vô tình. Chào cô! Trong ánh mắt Vũ lúc này nảy lên những tia giận dữ Linh đã từng nhìn thấy ở quán café hôm nọ.

Anh quay lại phía hành lang, và quát: “Ra đi và vào phòng làm việc đi, bỏ cái thói rình mò người khác của cô đi”!

Cô trưởng phòng chỉ hơn Linh vài ba tuổi lắm lùi bước theo anh, đôi khi bước nhẹ, đôi khi chạy theo anh, nhỏ bé, như chú cún con lon ton chạy theo cậu chủ đang giận dữ. Cô lướt qua, đưa đôi mắt tò mò nhìn Linh, khác hẳn ánh nhìn và thái độ tự tin, kẻ cả lúc phỏng vấn. Linh chợt nghĩ: “bất cứ cô gái ấy có là ai, có thể nào trước anh ta cũng trở nên nhỏ bé và ngoan ngoãn đến lạ lùng”. Quá nhiều thứ ở con người này cần cô khám phá.

Sau 2 tiếng vật lộn với đồng kế hoạch, những bản hợp đồng và một tỉ deadline , căng mắt với cái máy tính đầy số liệu , Vũ mệt nhoài, ngả lưng ra chiếc ghế bành, lim dim... bất giác anh nghe tiếng chuông gió khe ngân bên khung cửa sổ, trong veo như ánh mắt cô gái tên Linh mà anh bất chợt gặp trên con đường Nguyễn Du đầy nắng ngày hôm ấy. Anh lặng lẽ nghĩ về Linh, về những cảm xúc rất lạ và rất riêng... Bất giác anh như cảm nhận được trong ngân vang của tiếng leng keng kia là một màu xanh rất hiền rất mát... màu xanh của trời của chuông hay của những cơn gió mỏng manh. Căn phòng của Vũ không có quá nhiều vật dụng, một cái bàn làm việc và bộ ghế sofa, chỉ đặc biệt ở bức tranh lớn vẽ con thuyền lênh đênh trên sóng nước, đang vươn mình về phía mặt trời ửng đỏ phía chân mây. Vũ đứng dậy, lặng nhìn bức tranh đã treo ở đây tự bao giờ mà anh chẳng kịp để ý. Chắc lại là bàn tay của Nguyệt. Vũ đưa tay chạm vào những nét vẽ, trên lớp tranh không bọc kính, những nét sếp màu khi nổi khi chìm làm khiến anh khẽ rung mình... Lại những vết xước... Về ngày ấy, gia đình anh, ba, mẹ và người phụ nữ ấy.

Anh nhắm mắt để những cảm xúc nhất thời trôi đi thật nhanh nhưng ai đó đã nói với anh rằng, vết xước có chỗ đầy chỗ vơi, chỗ lõm chỗ lồi chính để giữ lại hết những nước mắt, khổ đau của con người. Vũ như sống lại từng khoảnh khắc ấy, khoảnh khắc anh tỉnh dậy trong đêm bởi cú điện thoại bất ngờ từ cách xa anh cả nửa vòng trái đất, với trọn vẹn một sự bất an xâm chiếm..Là mẹ... Tiếng quá khứ vọng về nghiệt ngã và oan trái, Vũ không còn nghe tiếng chuông ngân trong treo ban nãy nữa. Mẹ anh kêu khóc trong điện thoại với tâm trạng gần như tuyệt vọng:

-Mẹ có lỗi với con, mẹ cũng có lỗi với ba con. Vũ ơi, mẹ xin lỗi, tha lỗi ẹ. Mẹ yêu con, yêu hơn mạng sống của mình.

-Mẹ, có chuyện gì, mẹ bình tĩnh nào, mẹ, còn Hoàng Vũ của mẹ mà, mẹ!

-Mẹ đã độc chiếm ba con, bắt công với ông ấy, không cho ông ấy được sống đúng nghĩa.Ba con nói đúng, mẹ không xứng đáng làm mẹ của con.

-Mẹ, mẹ ơi, bình tĩnh lại, mẹ ơi!

Tiếng gọi của Vũ lạc đi trong tiếng còi ô tô phanh kít và tiếng va chạm kinh hoàng, và tiếng người anh yêu nhất trên đời hét lên trong điện thoại... có tiếng người hô cấp cứu, có tiếng xe cứu thương, không ai nghe thấy tiếng “mẹ ơi” hoang mang đến tuyệt vọng của anh nữa. Vũ buông điện thoại từ bao giờ, anh không nghĩ được gì nữa, không dám động đậy nữa, anh tự lảm nhảm với mình: ba mẹ mới về nước được 1 tháng, không có chuyện gì được cả? Mà đang mơ, đag mơ... Rồi anh tự đâm vào ngực, bứt tóc, dùng tay cào vào mặt mình... ngay lúc đó, Vũ hoàn toàn không hề thấy đau nữa, nỗi đau tinh thần đã át đi chút xíu thương tích thể xác... Chỉ khi thấy máu rỉ ra từ bờ má, từ cánh tay nơi anh cào vào... Vũ mới lặng đi... rồi anh òa khóc.... Tiếng khóc xé đi màn đêm tĩnh lặng, anh khóc như đứa bé lạc mất mẹ giữa một đêm đông bão tuyết, bơ vơ , trơ trọi một mình.... Cũng chính như con thuyền lênh đênh không điểm tựa kia... Nhưng có

lẽ còn kinh khủng hơn khi nhận ra sự ra đi của một người thân yêu lại bắt nguồn từ chính lỗi lầm của một người thân yêu khác, nghĩa là cùng lúc bạn mất đi 2 người cực kì quan trọng. Khi gọi điện cho Vũ và khi chiếc xe tải vụt đến cướp đi mạng sống của mẹ, trong lòng bàn tay bà vẫn nắm khư khư tấm ảnh của người phụ nữ ấy cùng cậu con trai chỉ kém Vũ một hai tuổi... Khi nhận lại tấm ảnh ấy từ bệnh viện cũng tư trang của mẹ, Vũ đã khụy xuống ngay trước cửa phòng trả đồ, anh không thể tin người ba mà anh hết lòng tin yêu lại tiếp tục phản bội mẹ anh một lần nữa. Anh ôm lấy chân ba:

-Ba, ba nói không phải đi, không phải cô ta đi, không phải phải không ba. Anh ngược mắt lên nhìn ông, không, ông không nhìn anh, mắt ông nhìn xa lắm, vô hồn và mất phương hướng.

-Nói với con đi ba, nó không phải con ba, mẹ không chết vì thế, nói với con đi.

Ba anh cúi xuống thật gần, đưa tay đỡ anh: Vũ a, ba xin lỗi, ba xin lỗi!

... Một giọt nước mắt nóng hổi khẽ rơi xuống trán anh. Vũ nhìn sâu vào mắt ba anh... rồi lại ôm lấy chân anh, thủ thủ như người sắp kiệt sức: “ tại sao, tại sao, tại sao hả ba?” Những từ cuối cùng Vũ gào lên, lạc đi đến mức không rõ nữa chỉ biết là âm thanh đó như cào rách cả một khoảng không bấy giờ, cào rách cả trái tim những người chứng kiến.

Anh xua tay ba anh ra , loạng choạng đứng dậy, liên tục nói : “tránh xa tôi ra, tránh xa tôi ra, rồi ông sẽ phải trả giá, tránh ra, tôi sẽ cho ông thấy, cho ông trả giá” Vũ cứ lảm nhảm thế cho đến khi dáng đi liêu xiêu của anh khuất đi sau những hành lang bệnh viện, trắng và lạnh.

Sau đám tang mẹ, người ta thấy anh tươi tắn trở lại trước sảnh công ty của ba, anh sẽ ở lại đây làm việc...Cũng từ đó, người ta biết nhiều hơn về Hoàng Vũ, một thiếu gia thành đạt, giỏi giang, lắm tiền và đặc biệt một tay của gái siêu hạng. Vũ căm ghét cái mà ba anh từng gọi là tình yêu đích thực với người phụ nữ kia, căm ghét những con bé cứ cố tỏ ra yếu đuối nhu mì và học thức. Anh không cần biết tình yêu là gì nhưng anh hận nó, như hận chính những người đã hại chết mẹ anh. Dẫu thế nào họ cũng buộc phải trả giá. Anh muốn ba anh hiểu nỗi đau không thể nói nên lời mà mẹ anh phải chịu đựng bởi sự bội bạc phũ phàng của ông. Anh yêu những cô cháu gái, những đứa con của bạn bè mà ba anh yêu quý, những nhân viên mà ba anh ưu ái... Hai tháng, nửa tháng, một tuần cũng có khi chỉ 4, 5 ngày ột mối tình... anh không thể làm gì ba anh nhưng anh hoàn toàn có thể dấn đạp lên những gì mà ông, mà người phụ nữ kia luôn tôn thờ, cũng lại chính là thứ đã giết chết người mẹ vô vàn kính yêu của anh. Anh thích cái cảm giác thi thoảng lại được ba anh sang phòng giáo huấn đôi điều về cái thứ tình yêu đang ghét ấy, ánh mắt và khuôn mặt ba mới thêm phần làm sao và anh tin nụ cười của mẹ anh trong tấm ảnh trên bàn làm việc đang tươi hơn một chút, đậm hơn một chút.. ...

Gió mạnh hơn, thổi tung tấm rèm cửa khiến tiếng chuông gió kêu to hơn, lạnh lạnh, trong trẻo hơn. Những sợi dây xoắn tít, bay bay đến những ống chuông xanh xanh cũng lả lướt cùng gió chiều buông hồ. Tất cả kéo Vũ về thực tế, để anh nhận ra mình đã đứng im trước bức tranh tận 30 phút với khuôn mặt thì đầm đìa nước mắt và trái tim đầy thương tổn... Ai cũng có những vết xước thật sâu bên trong mình và chẳng ai ngăn được những vết xước đã hoen ố, đã ủ rêu ấy một phút giây nào đó khẽ động cựa, chỉ khẽ thôi cũng khiến tim ta đau nhói.

Điện thoại rung lên từng hồi chuông dứt quãng. Là Linh.....

4. Chương 4

Vũ không vội trả lời, anh đứng ngẩn ngơ nhìn màn hình điện thoại nhấp nháy , bởi một cái tên, cái tên không ít lần anh đã định bấm máy:

- Cô đổi ý nhanh hơn tôi tưởng, nhưng không sao sớm hay muộn cũng tốt hơn là không? Dù sao lâu rồi tôi không làm việc gì gọi là tốt đẹp! Vũ cười, cười như một người bị cúm, nghẹn lại trong cổ họng và những âm thanh phát ra nghe thật nhạt... ánh mắt anh đượm chút mây giăng mắc, xa xăm... mệt mỏi.

- Cảm ơn anh về lòng tốt bất thành linh ấy, nó không có ý nghĩa với tôi lắm, nhưng có lẽ sẽ rất nhiều người cảm ơn anh nếu anh biết làm những điều tốt đẹp đây.

- Đừng ở đó lên lớp dạy dỗ tôi, tốt nhất là cô nên nghe lời đi!

Chuông gió khẽ kêu, lách cách những ống chuông xanh kẽ đáp vào thành cửa, mơ hồ tạo nên những âm thanh lạnh lạnh... Vũ nhận ra mình hơi vội vàng, anh chờ đợi phản ứng của Linh

- Tôi không phải những cô gái ngoan ngoãn của anh, đừng nói với tôi bằng giọng kẻ cả đó... Linh bắt đầu thấy máu nóng dồn lên, bức bối,...

- Đừng đặt mình lên trên người khác, về nhan sắc cũng như học thức, cô còn lâu mới bằng được họ, rốt cuộc thì cũng chỉ là con bé đi theo tôi khi thậm chí còn chưa biết tên. Cô cao quý thật!

Linh dập máy... bàn tay hơi lỏng... chiếc điện thoại rơi xuống đất, vương ra những mảnh ghép, lẫn vào vùng lá vàng xào xạc dưới chân cô. Linh nhớ về buổi chiều hôm ấy, buổi chiều vô hồn cô bước theo Vũ như một người bị thôi miên, bước theo một người con trai cô không quen biết... Chỉ vì... ánh mắt? nét mặt? hay tất cả? Những sự giống nhau ấy làm cô bàng hoàng, rồi bối rối, đến mức thần thờ, để rồi tin vào những điều thật viễn vông... Chẳng có thiên thần nào cả... Linh mất anh rồi, mất vĩnh viễn... Thế gian này đâu nhiều thiên thần đến thế, mà nếu có cũng đâu dành hết cho Linh. Vậy sự giống nhau? Cho cô gặp để làm gì, trên cùng con đường này, khi cô đang dần chấp nhận nỗi đau kia? Nghiệt ngã và ám ảnh.

Linh ngồi sụp xuống bên đường... rồi không biết làm gì hơn... Cô ngồi lặng thế một lúc với ánh mắt vô hồn rồi từ từ đưa hai bàn tay bối rối ôm lấy mặt, mái tóc dài buông nhẹ che gần hết khuôn mặt nhợt nhạt, giấu đi bờ môi đang run rẩy...

Bầu trời tháng năm cao vút, cái nắng đã dịu đi nét chiều mềm mại, mây lang thang ko tìm được bến đỗ, cứ chảy trôi nhẹ tênh giữa nền trời... Con đường Nguyễn Du vắng lặng trong một nỗi niềm không thể nói nên lời và thật khó diễn tả... Chỉ vài cơn gió khẽ lướt qua làm những ngọn cỏ xoắn xang, cựa mình Tán cây bên đường lặng lẽ ngược nhìn cô gái nhỏ, xao xác nỗi xót xa, thương cảm. Và hoàng hôn buông mình chậm rãi, vương một chút nắng mỏng manh còn sót lại, khẽ dát vàng lên mặt đường phẳng mịn, lấp lánh những tia sáng thật mềm, thật khẽ... Tiếng ve khẽ râm ran, líu ríu kể cho nhau nghe câu chuyện về những người đến và đi, như vô tình, như cố ý.... Mặt chiều như rút, như rơi, như tản mạn trong cảnh và thấm vào lòng người...

Không, hẳn không phải anh, không thể là anh, Dương của em. Người yêu em trong những ngày nắng, những ngày mưa, khi mùa xuân đi qua dịu dàng, để mùa hè đến ngọt ngào, dịu êm. EM biết đó không phải anh, không thể là anh. Chàng trai với anh mắt tươi vui và tiếng cười như sáng mai Hà Nội, người vẫn ở đây trong những chiều mưa rả rích, thơ thẩn dưới hiên nhà mát hương hoàng lan và hát cho em nghe những ca từ thân thuộc:

"I'm in love .

No matter what they say, I don't care..."

Lời hát ấy mãi đi bên em, cũng mãi như status cuộc đời em... để thay anh là dòng nước mát lạnh lẽo quấn quýt đôi chân xinh... Và em đã tin, vì yêu em mà anh trở lại, trở lại trong người con trai khác, có đôi mắt, có nét mặt và bờ lưng em luôn mãi miết kiếm tìm... Em tin đã mình đã tìm thấy anh giữa dòng người tấp nập, em tin tình yêu đã đưa anh về bên em với vẹn nguyên những điều thân thuộc...

Vậy mà, càng buông mình cho niềm tin vu vơ ấy, em càng thấy tim mình quặn lại, em đối mặt với biết bao câu hỏi không lời đáp, cứ lơ đi, cứ càng hiện hữu, càng minh chứng cho ảo tưởng trong em...

Dương ah, anh về đi, trả lời em đi, cho em một lời đáp! Em cầu xin anh! Dương ah! Em mệt mỏi, em chán chường, em thật sự sắp không chịu nổi... Cuộc đời vô tình hay nhân tâm với em đến vậy! Anh không còn ở bên em được nữa, hãy cứ để bài hát ấy, ánh mắt và nụ cười anh ở lại bên em, tại sao hẳn ta còn xuất hiện, để em điên lên mỗi khi nhìn list điện thoại, để em vỗ về mình trong niềm mơ tưởng vẩn vơ.

Tại sao hả anh, tại sao?

Linh lặng im nghe tim mình gào thét, những oan ức, tủi thân đã từ lâu không được lên tiếng... Lần đầu tiên cô buông mình cho những vết xước cào xé, rỉ máu, nhói đến run lạnh... Linh hoàn toàn không cảm nhận được nước mắt mình đang lăn chã rơi, hổi hả và nóng ran gò má, chỉ nghe ngân nga bên tai lời hát tha thiết ngày nào.... xót lắm, buồn lắm, những vết thương ấy đã ủ rêu xanh, một màu xanh thẫm đen như những vết máu đông lại, đặc sệt theo thời gian...

Lúc này đây, Linh hoàn toàn đối mặt với bản thân, với những yêu thương dang dở, những ảo vọng và những nước nỡ không thành lời... Con người ta chỉ vượt qua được nỗi đau khi mở lòng đón nhận nỗi đau ấy, nhận thức nó, đừng né tránh, phớt lờ hay vỗ về nó bằng những vầng mây sáng hay hạnh phúc không có thật...

Linh đang chấp chững những bước đầu tiên trên con đường bước ra khỏi khoảng trời mù mịt những ám ảnh quá khứ chẳng, những bước đi đầu tiên, mỗi mệp và dấy nước mắt?

Tôi vẫn hàng tuần như một thói quen đã đến mức không từ bỏ, không còn đơn thuần vì em nữa mà cả vì tôi, cho tôi...và có lẽ có một duyên phận nào đó chẳng tôi thường gặp em ở đây trong những lần tình cờ hay cố ý ấy... Khi em khóc, khi em cười, cũng đôi khi em lặng lẽ nhặt một chiếc lá vàng hay tựa lưng vào xe hát, vài ba câu nghêu ngao... khóc là khi mắt ướt ướt, cười thật mỏng, kể cả bài hát cũng vang lên thật nhẹ, thật nhạt. Em cứ vẩn vơ nơi con đường thênh thang lá, chênh vênh trong những vạt nắng chiều hắt sau kẽ lá...Điều đó khiến tôi lo sợ. Còn hôm nay em khóc, khóc thật sự... Tiếng nước nỡ của em quện vào gió, nước mắt em rơi, ướt những chiếc lá vàng ươm màu nắng, bên vệ đường... Tôi lặng lẽ nhìn em trong dáng ngồi quặn thắt...mệt mỏi, phải chăng tim em đã biết mỗi mệp. “Linh à, hãy để trái tim em được lên tiếng một lần nữa, hãy để những vết thương được thỏa thích vùng vẫy, đừng ủ ảm, vỗ về nó, đừng tự giam mình trong những bức tường đen lạnh... Tôi tin em làm được, em mạnh mẽ hơn chính những gì em có, dạt dào như sóng, rần rờ như bãi cát, dầu cuộc đời chỉ chiết bao rạch chéo, ngang, dọc... Tôi tin vào nụ cười chói chang nắng và ánh mắt trong veo như đại dương của cô bé, tôi gặp năm nào trên bãi biển...Cũng giống như cách tôi tin rồi sẽ có một lần em ngược lại nhìn về những chiếc lá vàng nhuộm nắng phía sau... chỉ nhìn lại không cần bước đến...

... Vũ vẫn ngồi yên đứng ở tư thế ấy từ khi cuộc điện thoại ngắt giữa chừng... Một chút tiếc nuối len vào tim anh...Giọng nói trong trẻo như gió hè, như trời xanh tháng năm ấy đọng lại trong Vũ ngọt như vị của cái rét đầu đông thơm lành, không buốt giá nhưng đủ lạnh để lưu lại trên da thịt và để nhớ.

...Anh lặng nghĩ về khoảnh khắc ấy, khoảnh khắc nghe tim mình giật thót, cảm nhận rất rõ một luồng gió mát đang mơn man nơi tấm lưng áo đã đầm mồ hôi, một buổi lượn phố ko mục đích...Khi anh khẽ quay mình, và em ở đó, mỏng manh trong chiếc váy trắng bay bay, xoắn xít cùng đôi chân thon dài. Em đứng gọn trong vầng chiều lấp lánh, đôi mắt trong veo ướt lệ nhòa, tóc em buông rơi vô tư vương vào gió...

Em chỉ gọi một tiếng “Anh”, nghe như có chút nghẹn ngào, tức tưởi song vẫn bình yên đến vậy, giống như khoảng trời xanh trước mặt, chút mây vụn bông bông nơi xa tít... Mặc kệ những dòng xe đông đúc, mặc kệ người qua kẻ lại, mặc kệ những tán cây, những ngôi nhà; giây phút đó, Vũ chỉ nghe tiếng gió, mềm và êm... chỉ ngửi thấy mùi hương từ làn tóc bay bay và em giống như thiên thần bé nhỏ có đôi cánh màu xanh rất hiền, rất mát, trên cái nền lấp lánh nắng chiều...

.Lời mời café buột ra rất nhanh, không nghĩ ngợi, không kịp rút lại...Vũ cũng không hiểu chính bản thân mình khi ấy, anh tin vào một buổi chiều quá đẹp cho trái tim loạn nhịp... và hôm nay, cũng không nghĩ ngợi, không kịp rút lại, Vũ yêu cầu Linh nghỉ việc...Lần thứ 2 Anh làm một điều chính bản thân anh không hiểu...

Bảo vệ người một đứa con gái khỏi chính bản thân anh ?

5. Chương 5

Vũ không vội trả lời, anh đứng ngẩn ngơ nhìn màn hình điện thoại chập chờn sáng, bởi một cái tên, cái tên không ít lần anh đã định bấm máy:

- Cô đổi ý nhanh hơn tôi tưởng, nhưng không sao sớm hay muộn cũng tốt hơn là không? Dù sao lâu rồi tôi không làm việc gì gọi là tốt đẹp! VŨ cười, cười như một người bị cúm, nghẹn lại trong cổ họng và những âm thanh phát ra nghe thật nhạt... ánh mắt anh đượm chút mây giăng mắc, xa xăm... mệt mỏi.

- Cảm ơn anh về lòng tốt bất thành linh ấy, nó không có ý nghĩa với tôi lắm, nhưng có lẽ sẽ rất nhiều người cảm ơn anh nếu anh biết làm những điều tốt đẹp đây.

- Đừng ở đó lên lớp dạy dỗ tôi, tốt nhất là cô nên nghe lời đi!

Chuông gió khẽ kêu, lách cách những ống chuông xanh kẽ đáp vào thành cửa, mơ hồ tạo nên những âm thanh lạnh lẽo... Vũ nhận ra mình hơi vội vàng, anh chờ đợi phản ứng của Linh

- Tôi không phải những cô gái ngoan ngoãn của anh, đừng nói với tôi bằng giọng kẻ cả đó... Linh bắt đầu thấy máu nóng dồn lên, bức bối...

- Đừng đặt mình lên trên người khác, về nhan sắc cũng như học thức, cô còn lâu mới bằng được họ, rốt cuộc thì cũng chỉ là con bé đi theo tôi khi thậm chí còn chưa biết tên. Cô cao quý thật!

Linh dập máy... bàn tay rơi lỏng... chiếc điện thoại rơi xuống đất, vương ra những mảnh ghép, lẫn vào vùng lá vàng xào xạc dưới chân cô. Linh nhớ về buổi chiều hôm ấy, buổi chiều vô hồn cô bước theo Vũ như một người bị thôi miên, bước theo một người con trai cô không quen biết... Chỉ vì...ánh mắt? nét mặt? hay tấm lưng? Những sự giống nhau ấy làm cô bàng hoàng, rồi bối rối, đến mức thần thờ, để rồi tin vào những điều thật viễn vông... Chẳng có thiên thần nào cả... Linh mất anh rồi, mất vĩnh viễn... Thế gian này đâu nhiều thiên thần đến thế, mà nếu có cũng đâu dành hết cho Linh. Vậy sự giống nhau? Cho cô gặp để làm gì, trên cùng con đường này, khi cô đang dần chấp nhận nỗi đau kia? Nghiệt ngã và ám ảnh.

Linh ngồi sụp xuống bên đường... rồi không biết làm gì hơn... Cô ngồi lặng thế một lúc với ánh mắt vô hồn rồi từ từ đưa hai bàn tay bối rối ôm lấy mặt, mái tóc dài buông nhẹ che gần hết khuôn mặt nhợt nhạt, giấu đi bờ môi đang run rẩy...

Bầu trời tháng năm cao vút, cái nắng đã dịu đi nét chiều mềm mại, mây lang thang ko tìm được bến đỗ, cứ chảy trôi nhẹ tênh giữa nền trời...Con đường Nguyễn Du vắng lặng trong một nỗi niềm không thể nói nên lời và thật khó diễn tả... Chỉ vài cơn gió khẽ lướt qua làm những ngọn cỏ xốn xang, cựa mình Tán cây bên đường lặng lẽ ngược nhìn cô gái nhỏ, xao xác nỗi xót xa, thương cảm.Và hoàng hôn buông mình chậm rãi, vương một chút nắng mỏng manh còn sót lại, khẽ dát vàng lên mặt đường phẳng mịn , lấp lánh những tia sáng thật mềm, thật khê...Tiếng ve khê râm ran, líu ríu kể cho nhau nghe câu chuyện về những người đến và đi, như vô tình, như cố ý.... Mặt chiều như rót, như rơi, như tản mạn trong cảnh và thấm vào lòng người...

Không, hẳn không phải anh, không thể là anh, Dương của em. Người yêu em trong những ngày nắng ,những ngày mưa, khi mùa xuân đi qua dịu dàng , để mùa hè đến ngọt ngào ,diệu êm. EM biết đó không phải anh, không thể là anh. Chàng trai với anh mắt tươi vui và tiếng cười như sáng mai Hà Nội, người vẫn ở đây trong những chiều mưa rả rích, thơ thẩn dưới hiên nhà mát hương hoàng lan và hát cho em nghe những ca từ thân thuộc:

“I’m in love .

No matter what they say, I don’t care...”

Lời hát ấy mãi đi bên em, cũng mãi như status cuộc đời em...để thay anh là dòng nước mát lặng lẽ quần quýt đôi chân xinh... Và em đã tin, vì yêu em mà anh trở lại, trở lại trong người con trai khác, có đôi mắt, có nét mặt và bờ lưng em luôn mãi miết kiếm tìm... Em tin đã mình đã tìm thấy anh giữa dòng người tấp nập, em tin tình yêu đã đưa anh về bên em với vẹn nguyên những điều thân thuộc...

Vậy mà, càng buông mình cho niềm tin vu vơ ấy, em càng thấy tim mình quặn lại, em đối mặt với biết bao câu hỏi không lời đáp, cứ lơ đi, cứ càng hiện hữu, càng minh chứng cho ảo tưởng trong em...

Dương ah, anh về đi, trả lời em đi, cho em một lời đáp! Em cầu xin anh! Dương ah! Em mệt mỏi, em chán chường, em thật sự sắp không chịu nổi... Cuộc đời vô tình hay nhân tâm với em đến vậy! Anh không còn ở bên em được nữa, hãy cứ để bài hát ấy, ánh mắt và nụ cười anh ở lại bên em, tại sao hẳn ta còn xuất hiện, để em điên lên mỗi khi nhìn list điện thoại, để em vỗ về mình trong niềm mơ tưởng vẩn vơ.

Tại sao hả anh, tại sao?

Linh lặng im nghe tim mình gào thét, những oan ức, tủi thân đã từ lâu không được lên tiếng... Lần đầu tiên cô buông mình cho những vết xước cào xé, rỉ máu, nhói đến run lạnh... Linh hoàn toàn không cảm nhận được nước mắt mình đang lăn dài rơi, hổi hắt và nóng ran gò má, chỉ nghe ngân nga bên tai lời hát tha thiết ngày nào.... xót lắm, buồn lắm, những vết thương ấy đã ủ rêu xanh, một màu xanh thẫm đen như những vết máu đông lại, đặc sệt theo thời gian...

Lúc này đây, Linh hoàn toàn đối mặt với bản thân, với những yêu thương dang dở, những ảo vọng và những nức nở không thành lời... Con người ta chỉ vượt qua được nỗi đau khi mở lòng đón nhận nỗi đau ấy, nhận thức nó, đừng né tránh, phớt lờ hay vỗ về nó bằng những vầng mây sáng hay hạnh phúc không có thật...

Linh đang chấp chững những bước đầu tiên trên con đường bước ra khỏi khoảng trời mù mịt những ám ảnh quá khứ chẳng, những bước đi đầu tiên, mỗi mét và đầy nước mắt?

Tôi vẫn hàng tuần như một thói quen đã đến mức không từ bỏ, không còn đơn thuần vì em nữa mà cả vì tôi, cho tôi...và có lẽ có một duyên phận nào đó chẳng tôi thường gặp em ở đây trong những lần tình cờ hay cố ý ấy... Khi em khóc, khi em cười, cũng đôi khi em lặng lẽ nhặt một chiếc lá vàng hay tựa lưng vào xe hát, vài ba câu nghêu ngao... khóc là khi mắt ươn ướt, cười thật mỏng, kể cả bài hát cũng vang lên thật nhẹ, thật nhạt. Em cứ vẩn vơ nơi con đường thênh thang lá, chênh vênh trong những vạt nắng chiều hắt sau kẽ lá...Điều đó khiến tôi lo sợ. Còn hôm nay em khóc, khóc thật sự... Tiếng nức nở của em quện vào gió, nước mắt em rơi, ướt những chiếc lá vàng ươm màu nắng, bên vệ đường... Tôi lặng lẽ nhìn em trong dáng ngồi quặn thắt...mệt mỏi, phải chăng tim em đã biết mỗi mét. “Linh à, hãy để trái tim em được lên tiếng một lần nữa, hãy để những vết thương được thỏa thích vùng vẫy, đừng ủ ảm, vỗ về nó, đừng tự giam mình trong những bức tường đen lạnh... Tôi tin em làm được, em mạnh mẽ hơn chính những gì em có, dạt dào như sóng, rần rờ như bãi cát, dầu cuộc đời chỉ chiết bao rạch chéo, ngang, dọc... Tôi tin vào nụ cười chói chang nắng và ánh mắt trong veo như đại dương của cô bé, tôi gặp năm nào trên bãi biển...Cũng giống như cách tôi tin rồi sẽ có một lần em ngược lại nhìn về những chiếc lá vàng nhuộm nắng phía sau... chỉ nhìn lại không cần bước đến...

... Vũ vẫn ngồi yên đứng ở tư thế ấy từ khi cuộc điện thoại ngắt giữa chừng... Một chút tiếc nuối len vào tim anh...Giọng nói trong trẻo như gió hè, như trời xanh tháng năm ấy đọng lại trong Vũ ngọt như vị của cái rét đầu đông thơm lành, không buốt giá nhưng đủ lạnh để lưu lại trên da thịt và để nhớ.

...Anh lặng nghĩ về khoảnh khắc ấy, khoảnh khắc nghe tim mình giật thót, cảm nhận rất rõ một luồng gió mát đang mơn man nơi tấm lưng áo đã đầm mồ hôi, một buổi lượn phố ko mục đích...Khi anh khẽ quay mình, và em ở đó, mỏng manh trong chiếc váy trắng bay bay, xoắn xít cùng đôi chân thon dài. Em đứng gọn trong vầng chiều lấp lánh, đôi mắt trong veo ươn ướt lệ nhòa, tóc em buông rơi vô tư vương vào gió...

Em chỉ gọi một tiếng “Anh”, nghe như có chút ghen ngạo, tức tưởi song vẫn bình yên đến vậy, giống như khoảng trời xanh trước mặt, chút mây vụn bông bông nơi xa tít... Mặc kệ những dòng xe đông đúc, mặc kệ người qua kẻ lại, mặc kệ những tán cây, những ngôi nhà; giây phút đó, Vũ chỉ nghe tiếng gió, mềm và êm... chỉ ngửi thấy mùi hương từ làn tóc bay bay và em giống như thiên thần bé nhỏ có đôi cánh màu xanh rất hiền, rất mát, trên cái nền lấp lánh nắng chiều...

..Lời mời café buột ra rất nhanh, không nghĩ ngợi, không kịp rút lại...Vũ cũng không hiểu chính bản thân mình khi ấy, anh tin vào một buổi chiều quá đẹp cho trái tim loạn nhịp... và hôm nay, cũng không nghĩ ngợi, không kịp rút lại, Vũ yêu cầu Linh nghỉ việc...Lần thứ 2 Anh làm một điều chính bản thân anh không hiểu...

Bảo vệ người một đứa con gái khỏi chính bản thân anh ?

6. Chương 6

Vũ hơi giật mình vì tiếng gõ cửa đột ngột. Anh chau mày... Là Phương, cô trưởng phòng xinh đẹp, con gái một người ông bạn lâu năm của ba anh.

- Anh à,...

- Có chuyện gì không? Bây giờ vẫn đang giờ làm việc đấy?

Vũ gần như quên mất một tháng nay dân tình trong công ty đang đồn ầm lên về chuyện của họ. Anh hoàn toàn không có ý niệm về chuyện đó.

- Ba em, ông ấy...

- Anh đã nói bao nhiêu lần là đừng mang ba em vào những câu chuyện của em nữa. Anh không thích ông ấy!

- Nhưng mà, ông ấy muốn mời anh dùng cơm?

Vũ hơi bất ngờ, rồi như hiểu ra, anh khẽ nhếch mép, ngả người ra sau ghế, xoay xoay cây bút, lạnh lùng:

- Để làm gì?

- Về chuyện chúng mình! Cô rút rè đưa mắt nhìn anh, rồi cúi mặt, di di mũi giày trên mặt sàn, thở mạnh. “Ba muốn anh ra mắt, để 2 gia đình đi lại cho thoải mái!”

Vũ đưa mắt nhìn cô gái đang co rúm trước mặt mình ngao ngán:

- Xin lỗi, nói với ông ấy là tôi bận! Tôi quá mệt mỏi với công việc rồi, cô thấy đấy.

- Em... Anh có thể sắp xếp được không? Ba rất muốn gặp anh. Ông ấy thật sự lo cho chúng mình mà.

- Gặp tôi để làm gì? Qua lại gì? Tôi không có nhã hứng. Về nói với ông ấy thế. Và chắc là ba tôi sẽ được mời đi ăn thay thế. Rất tiếc! tôi không thấy phiền về điều đó!

Khuôn mặt Phương trắng bệch, cô như con mèo lười bị đuổi ra khỏi nhà mà không hiểu sao mình lại bị vụt bỏ.

- Em.... em nghĩ cũng đã đến lúc có thể gặp...

Vũ đứng lên, bước chân lại phía Phương, nâng khuôn mặt đang cúi gằm của cô lên, nói nhỏ vào tai cô:

- Thưa trưởng phòng, cô đang làm tưởng điều gì đúng không ạ? Cô nghĩ tôi yêu cô thật sao? Tôi chẳng thấy đến lúc mình cần làm gì cả?

- Anh nói thế là sao? Mình vẫn yêu nhau mà, ba em chỉ muốn...

Mặt Phương hoàn toàn không còn giọt máu, cô hốt hoảng nín thở lấy cánh tay Vũ.

- Tôi mệt mỏi với từ “ba em” của cô lắm rồi. Hôm nay sẽ là ngày cuối cùng của chúng ta, tôi và cô, hiểu chứ?

- Em không hiểu, hoàn toàn không hiểu.

- Vậy thì bây giờ cô nên học cách hiểu đi, và chạy sang phòng ba tôi ngay đi và kêu ca với ông ấy... Dù điều đó cũng vô ích thôi.

- Nhưng em yêu anh, yêu anh thật lòng, rất yêu anh!

- Giữ tình yêu đó cho riêng cô ấy, nó không có ý nghĩa gì với tôi đâu. Ra ngoài!!!

- Không, em cần anh, Vũ à, sao lại đột ngột thế được. Anh, em yêu anh!

Vũ thản nhiên, buông tay cô ra khỏi cánh tay anh, Phương ngồi bệt xuống thảm, nhỏ bé trong căn phòng rộng lớn đến cô quạnh, thảm thiết khóc lóc. Vũ lạnh lùng, xoay sở phòng thư kí:

- Cậu giải quyết đồng “rác” trong phòng giúp tôi. Cậu thư kí có lẽ đã quá quen với từ “rác” được nhấn mạnh của “Sếp”, tặc lưỡi, vội vã chạy vào phòng Vũ.

Anh lặng lẽ, đứng quay lưng lại phía cửa sổ, mặc cho những tiếng kêu khóc thê thiết của cô trưởng phòng xinh đẹp. Tay Vũ mân mê chiếc chuông gió màu xanh với những nét trở tinh tế... Chiếc chuông gió lâu ngày, có lẽ do va đập nhiều vào thành cửa sổ để lại những vết trầy xước nhẹ nhàng khiến lớp sơn màu xanh tróc

đi, còn lại chỉ là những khoảng trắng vô nghĩa... Mắt Vũ không nhìn những vết xước ấy, anh nhìn về rất xa, một khoảng không vô định giữa những vệt mây trắng xa và bầu trời biếc... môi bặm lại, gương mặt không lộ chút gì dễ chịu, hoàn toàn không.

...Linh với tay, mở cánh cổng sắt đã hoen rỉ, từng vụn sắt mảnh bám vào tay cô, rồi rơi xuống nền gạch đỏ. Mùi hoàng lan băng lạnh nhẹ nhàng bay vào làm phập phồng cánh mũi. Linh thấy dễ chịu... Những giọt nước mắt trên má đã khô tự bao giờ... cô thấy lòng mình thanh thoi như chính phút giây bên anh, Dương của cô. Linh cảm nhận rất rõ những chuyển động khẽ khàng của mùi hương ấy đọng lại trên từng kẽ lá, ngọn cây vườn... Xa xa nơi góc vườn nào đó, có một tiếng hát nhẹ nhàng vang lên, rất mỏng, rất thanh như tan đi trong hương vườn trong trẻo.

. “Rồi một đêm sáng trong có một người đàn ông qua .Họ về xây chiếc cầu nối bờ vui gặp chị tôi dễ thương,mới xin lời cầu hôn í a chị cũng muốn lấy chồng.Cầu xây xong đã lâu không thấy người về đưa dâu”

Khàn khàn, nghèn nghẹn như chất chứa bao nỗi niềm mà chính người hát cũng không cảm nhận hết. Mẹ , lặng lẽ dưới ánh sáng vàng vọt của chiếc bóng đèn đã cũ, ánh sáng đã mờ, đục đục. Dáng hao gầy, còm cõi bên chiếc bàn thêu bằng gỗ cũ kĩ... Ánh đèn hắt động những tia sáng xanh xao lên gò má mẹ...Đôi tay mẹ chậm rãi lần thẩn nơi từng đường kim mũi chỉ...Mẹ không nhìn thấy những cánh hoa, những bức tranh vẫn cứ thế dần nở rộ, màu trắng lạnh lẽo và nhợt nhạt cứ lui dần đi trong những mảng màu khi xanh lúc đỏ. Nơi cái dáng cúi cúi, mảnh khảnh kia là sự kiên nhẫn tuyệt vời, là sức chịu đựng phi thường mà mỗi lần nhìn thấy, lòng cô lắng lại rồi trỗi dậy một niềm xúc động khó nói lên thành lời. Nó nhẹ nhàng, thoảng qua như chính mùi hương hoàng lan trong trẻo đang phủ lên khu vườn lúc này,... Dịu nhẹ ,dịu thanh, mà cứ vẫn vương, lênh lảng trong sâu thẳm tâm hồn Linh.

- Con về rồi à? Bà không ngẩng mặt lên, chỉ hơi quay đầu lại, dịu dàng hỏi. Linh nhớ Dương, chất giọng Hà Nội thơm lành như giọt sương khẽ rơi buổi sáng mai ấy làm cô nhớ anh, mọi lúc mọi nơi, trên mọi con đường, mọi góc phố và ngay chính trong căn nhà nhỏ này, bên một người mẹ khổn khổ...

- Bao lâu, thì mẹ thuê xong bức này để con còn chuẩn bị tiền mua khung nhé? Linh đùa, mẹ không cười, chỉ có khuôn mặt giãn ra một chút. Đã từ lâu rồi trong căn nhà này không có những tiếng cười như ngày xưa ấy, ngày anh có mặt ,hiện hữu nơi đây. Hai người phụ nữ... là mẹ, là cô hình như không cho phép mình cười. Họ cố không nói ra, che giấu đi những nỗi niềm dù ai cũng cảm nhận rất rõ có một màn sương vô hình nào đó cứ lặng lẽ gieo nỗi buồn vào tim họ...

- Cái con bé này, chỉ được cái tếu táo, con ăn cơm chưa? Mẹ vẫn để phần một ít canh cá đấy. Mẹ vẫn cứ nấu cho ba người nên quên mất.Con cố ăn hết nhé.! Linh cảm nhận được một nụ cười rất khẽ , lấp lánh nơi những nếp nhăn trên khuôn mặt bà. Cái nét cười thân thương mỗi khi mẹ nhắc về đứa con trai yêu quý của mẹ... Linh thấy lòng se lại, tiếng “vâng” của cô đã có chút nghẹn ngào. Nước mắt sắp trào ra,... Cô quay mặt đi, lặng lẽ bước về phòng... bước hụt, bước vội,... rồi ào đi nhanh như chính những giọt nước mắt đang rơi dài trên má. Nóng hổi!

Căn phòng đã cũ như chính mọi thứ trong căn nhà này, sàn gỗ đầy những vết xước đã chai lì, khung cửa sổ hướng ra vườn, nơi Dương của cô ngày nào vẫn vòng tay qua eo, ôm cô thật khẽ, hát cho cô nghe bài hát quen thuộc. Sao giờ đây, nó lạnh lẽo, tối tăm đến thế. Linh bật hết mọi bóng đèn trong phòng ,cả chiếc đèn học bé xíu nơi góc giường. Cô ngồi bệt xuống sàn nhà, ngửa cổ lên mảng trần trắng rỗng rỗng phía trước... Những giọt nước mắt lặng lẽ chảy ngược vào trong... Vị mặn mòi gọi dậy những vết xước chưa bao giờ ngủ yên... Hình như dạo này cô hay buồn hơn trước, đa cảm và dễ xúc động hơn thì phải? Đã hơn 2 năm trôi qua, đã có những lúc thấy lòng mình chùng xuống như sắp vội quên, vậy mà giờ đây... còn cao... nhói buốt... ớn lạnh... hơn bao giờ hết.... Linh gục xuống sàn nhà, chợtnghe có tiếng bước chân... cô choàng dậy, lết mình lên giường... giấc ngủ chập chờn, đứt quãng, lảng vảng một bóng hình... Là Dương , không , không phải anh! Chàng trai quay lại nhìn Linh, khẽ cười, nụ cười rất nhạt và ánh mắt thăm sâu. Hoàng Vũ!

Linh giật mình bật dậy... Không ngủ lại được nữa, cô với tay lấy quyển nhật ký được cất thật kĩ trong đáy tủ... Lâu rồi cô không viết nhật kí... Người ta nói viết nhật kí là lúc ta sống thật nhất với bản thân. Có lẽ đó lại chính là điều Linh sợ!

...

- Hi vọng là cô còn nhớ tôi! Minh Nguyệt, chủ quán café Melody mà cô từng qua với Hoàng Vũ?

- Tất nhiên là em nhớ, chào chị. Em chỉ hơi bất ngờ vì cuộc điện thoại này.
- Cô tập quen với các bất ngờ đi. Chiều nay cô bận không? Tôi mời cô đi uống café nhé?
- Vâng! Nhưng có chuyện gì đấy ạ? Em hơi tò mò.
- Chuyện gì đến rồi biết, cô đi được chứ?
- Vâng quán chị phải không ạ?
- Không, hình như nơi đó không hợp với cô. “Nắng Sài Gòn” nhé, cho gần trường cô, tôi thì đâu cũng ok.
- ok. Em biết chỗ đó. Tầm 2h chị nhé.
- ok.

Nguyệt cúp máy hồi lâu, vẫn lặng lẽ nhìn chiếc điện thoại trên tay mình rồi lại nhìn li café trước mặt, màu đen đặc như chính sự mù mịt của những bước đường tiếp theo mà cô sẽ phải đi, để anh, người cô yêu bằng cả trái tim mình, được sống thật bình yên. Rất lâu rồi Nguyệt mới có cảm giác không hiểu những gì mình đang làm là đúng hay sai. Giọng nói trong veo của con bé ban nãy làm cô bất giác đau lòng. Cô nhớ lại mình ngày ấy, cũng cái thời trong veo như cô gái ấy...

Những buổi tối bị chính ba cô dùng roi da quất riết vào da thịt. Đau đến quên cả khóc. Những đợt roi quất lên liên hồi, làm toàn thân cô bồng rập như có một luồng điện đi qua. Cô nghiêng rang chịu đựng không bật lên tiếng khóc vì chỉ cần cô hét lên một tiếng những đợt roi lại liên hồi. Ba cô đánh đến mức kiệt sức, không đánh nữa, thì ngồi bệt xuống nền đá, than khóc cho số phận mình, cho đến khi thiếp đi. Nguyệt lại dùng đôi tay thâm tím những vết roi cũ, mới chằng chịt, kéo ông vào căn nhà xập xệ, lau mặt và đắp chăn cho ông ngủ. Khi ông qua đời, cô không biết mình vui hay buồn, nước mắt không chảy nữa, có lẽ cô đã quên mất cách phải khóc như thế nào?

Người phụ nữ mà cô gọi là “Bác” ấy về đón cô đi trên chiếc xe ô tô sang trọng vào một ngày đầu tháng 3 đẹp trời hiếm hoi... Nửa tháng sau Nguyệt thấy mình ở một đất nước xa lạ, cách xa quê hương cô cả nửa vòng trái đất, trong một căn phòng lộng lẫy... Đó cũng là lần đầu tiên cô gặp anh, để rồi sau đó yêu anh, bằng tất cả những gì cô có, kể cả sự kiêu hãnh và tự ti. Là lúc cô nguyện mãi ở bên chăm sóc, bảo vệ, mãi ở bên yêu anh. Tình yêu không cần nói ra, không cần anh cảm nhận chỉ cần được bên anh, nhìn anh được bình yên dù bên cạnh anh là người con gái khác. Tình yêu ấy giống như dòng nước mát lành quấn quanh chân Vũ, xoa dịu đôi bàn chân ê ẩm và làm dịu mát những vết xước trong anh. “ Không cho anh biết sự thật bằng mọi giá, bằng mọi con đường!” Đó là cách cô chọn để bảo vệ anh, người con trai duy nhất cô có thể khóc khi ở bên, người con trai duy nhất làm trái tim cô rung động.

... Không phải hơi bất ngờ, Linh ngạc nhiên đến giật mình khi nghĩ đến cuộc điện thoại rồi cuộc hẹn với Nguyệt, cô bồn chồn, hồi hộp và tự lẩm bầm một mình để tìm lí do cho sự việc lạ lùng này. Nguyệt, chính xác là cô gái ẩn tượng trong quán café âm ỉ hôm ấy, chính xác là cô gái được gọi là “ con dâu bà chủ tịch” ở công ty Hoàng Gia, và cô ấy, cô gái có đôi mắt của nàng Mona Lisa... Linh chẳng tập trung được chút nào vào đồng tài liệu luận văn dày cộm trên bàn cũng chẳng nghĩ được gì cho buổi thử việc đầu tiên ở vị trí trợ lí lạ lẫm ngày mai. Cô ngồi im trước màn hình máy tính hồi lâu, nghĩ ngợi vẩn vơ...

Hơn một giờ chiều, mặc cái nắng chang chang giữa trưa hè, Linh dắt xe ra khỏi nhà gửi xe, trong ánh mắt ái ngại của mấy bác bảo vệ. Nắng hắt xuống, tấp vào mặt, vào da làm đỏ ửng hai gò má xinh xắn. Trông Linh rạng rỡ hơn trong chiếc quần jean và áo phông kẻ ngang. Bộ trang phục giản dị không che lấp được những đường cong quyến rũ và đôi chân dài miên man, niềm ngưỡng mộ của không ít cô gái trong trường. Làn da ngăm ngăm khiến cô trở nên đầy cuốn hút, một vẻ thu hút đặc biệt chứ không tạc tạc, xinh xinh giống nhau như nhiều cô gái bây giờ. Khi Linh khóc hay cười, buồn hay vui, những nét trên khuôn mặt lại xô kéo, tạo nên một thần thái riêng, rõ ràng, sắc nét và ấn tượng...

Con đường Nguyễn Chí Thanh đông nghịt những lúc tan tầm, giờ vắng vẻ đến lạ lẫm. Những vệt nắng đáp xuống mặt đường loang lổ sắc vàng, lấp lánh cùng những viên đá nhỏ. Tiếng ve râm ran nơi kẽ lá, trong phút chốc làm Linh khó chịu. Cô hăng còn suy nghĩ về cuộc gặp hôm nay... Và chờ đợi!

1h 55, Nắng Sài Gòn đã hiện ra trước mặt cô, quán café nổi tiếng nhìn ra con đường ngập nắng. Không hẳn có cái gì đó ở đây thu hút cô. Linh không thích những quán ở lề đường lớn, có view rộng và không gian

cũng rộng. Cô thích thu mình một góc ở Đình hay Xoan hơn. Đó là những nơi cô được phép thu mình giữa rất nhiều người khác. Linh không đủ can đảm để ở một mình vì khi ấy cô dễ buồn, dễ vắng vẻ và dễ khóc. Nhưng còn ghét hơn việc tụ tập giữa đám đông, nơi mà người ta cứ chào hỏi nhau những lời xã giao, băng quơ, chẳng để làm gì. Cũng có lẽ vì vậy mà cô thích phi ra mỗi khi không kịp nén lòng, dẫn mình trước những cào xé, rất lạnh của con tim.

Nguyệt đợi Linh ở một góc bàn phía ngoài ban công, nơi có những chậu hoa treo chênh vênh với những bông hoa li ti. Màu tím quện cùng sắc vàng ươm của nắng. Trông thật dịu mắt! Nguyệt lặng lẽ đặt một tay lên thành ban công, một tay khuấy đều chiếc muỗng sứ trong ly café, ánh mắt dán chặt vào những vòng nước màu nâu sóng sánh, đập lên thành cốc rồi đập xuống. Linh bất giác liên tưởng đến những đợt sóng biển mà cô từng tha thiết yêu. Khi ấy chưa có tai nạn nào, chưa có mất mát nào, tim Linh cũng đủ đầy, mơn mớn, không chút chai sạn, không vết xước... Linh sẽ ngồi thật lâu trên bãi biển, ngắm những đợt sóng trào lên, liếm vào bờ cát rồi lặng lẽ rời đi để lại những vệt nước mãi mới chịu khô.

- Chào chị! Xin lỗi vì em đến muộn!

Nguyệt ngược lên nhìn Linh, hơi nhăn mặt, không phải cô không nhận ra Linh, chỉ là hơi khó chịu vì một nét thật khác ở cô mà hôm nay chị mới chợt nhận ra. Nguyệt nhận thấy ở Linh hôm ấy là cô bé yếu đuối, thanh tú trong bộ váy trắng, có đôi phần yếu điệu và lạc lõng trong sự ồn ào, hỗn tạp ở Melody của chị. Còn hôm nay, ở cô có nét gì cương nghị, thẳng thắn và độc lập. Từ vầng trán cao, nước da ngăm ngăm hay đôi mắt thăm thẳm vẫn không che dấu được một chút gì đó dữ dội, kiêu hãnh, không có lẽ là “ máu lửa”. Đây sẽ là một con bé không dễ bảo! Nguyệt là một cô gái cực kì thông minh và những va đập ở đời đã cho cô một nhãn quan sắc bén, đặc biệt trong cách nhìn người.

- Chào cô, rất vui vì cô đã đến, không phải cô đến muộn, chỉ là tôi cố tình đến sớm. Cô uống gì nào?

- Cho em một ly chanh muối.

Nguyệt quay lại nói với người phục vụ, rồi lại lặng lẽ cúi mặt xuống khuấy đều ly café sóng sánh:

- Chắc cô bất ngờ lắm vì cuộc hẹn này. Tôi cũng đã suy nghĩ rất nhiều trước khi gọi cho cô.

- Em cũng định gặp chị để cảm ơn về vụ ở Hoàng Gia.

- Bỏ qua vấn đề đó và để tôi nói một chút nhé. Nguyệt ngẩng đầu, nhìn sâu vào mắt Linh... bất giác, Linh hơi rùng mình. Cô không quen đối mặt như thế này. Linh cúi xuống những bông hoa li ti, tránh ánh mắt của Nguyệt.

- Tôi vừa được nghe nói về việc chủ tịch mời cô làm trợ lý! Cô nghĩ là cô phù hợp với vị trí đó sao?

- Em không thi tuyển vào vị trí đó nhưng em nghĩ đó cũng là một cơ hội để em thử sức mình. Ngành em học cũng phù hợp với nhiều công việc khác nhau! Linh dần lấy lại được sự tự tin.

- Nhưng nếu tôi nói cô sẽ mất nhiều hơn là nhận được, cô có còn muốn tiếp tục không. Ở hoàng gia trước đây và cả bây giờ không ai nên ngồi vào vị trí đó. Hãy suy nghĩ về điều đó.

- Tại sao lại thế à? EM muốn tìm hiểu lí do. Và khi chưa biết câu trả lời, có lẽ em sẽ tiếp tục.

- Nếu tôi muốn bằng mọi cách ngăn cô vào vị trí đó thì sao? Nguyệt lại đảo qua khuôn mặt Linh, dừng lại ở đôi mắt đang mở to vừa tò mò vừa hiếu thắng.

Dương đã từng nói Linh không dễ bảo, tự Linh cũng thấy ở mình điều đó và càng trước thách thức hình như cô càng thấy mình quyết tâm, kiêu hãnh và đam mê hơn. Linh nín thở, rồi nhìn sâu vào mắt Nguyệt:

- Vậy thì em càng bằng mọi cách vào vị trí đó. Em cần biết tại sao mọi người đều ngăn cản em!

Nguyệt giật mình. Ngoài cô còn ai khác biết sự thật này.

- Còn ai ngăn cô nữa? Ai? Cô chớp lấy cánh tay Linh trên bàn, ánh mắt đăm đăm đợi câu trả lời

- Hoàng Vũ.

Nguyệt nhủ thầm, rồi như hiểu ra, đôi lông mày cô giãn ra như cảm nhận một làn gió thật mát vừa lướt qua.

- Vậy cô vẫn quyết định ở lại sao?

- Dạ, em nghĩ là vậy. Còn giờ em có việc ở trường. Xin phép chị.

Linh đứng dậy, gật đầu chào, nhìn ra con đường đã kịp đông đúc hơn nhưng nắng vẫn chưa kịp tắt, có một thoáng ngao ngán. Cô dậm bước về phía cửa, không định nhìn lại. Linh thật sự muốn kết thúc chuyện này.

- Đứng lại, tôi muốn cô biết chuyện này, về Dương.

Linh giật mình, bước chân chới với, tim như ngừng đập, mồ hôi túa ra trong tích tắc, .. Cô đột ngột quay về phía Nguyệt, ánh mắt lộ rõ vẻ kinh ngạc...

7. Chương 7

Linh giật mình, bước chân chới với, tim như ngừng đập, mồ hôi túa ra trong tích tắc, .. Cô đột ngột quay về phía Nguyệt, ánh mắt lộ rõ vẻ kinh ngạc...Nguyệt đón nhận vẻ ngạc nhiên của Linh không một chút lúng túng. Cô lại lặng lẽ cúi xuống khuấy đều ly café với những vệt nâu đã bám loang nơi thành cốc:

- Giờ thì cô ngồi xuống được chưa? Tôi mất cả buổi chiều ở đây không phải chỉ để nói những điều nhạt nhẽo, không chút thuyết phục này giờ.!

Nguyệt nói đúng, cô chưa bao giờ để mình bị động trong bất kì tình huống nào và với những gì hiểu về Linh, cô có một niềm tin mãnh liệt rằng: cô sẽ thắng!

Linh đứng lặng trong tích tắc, ánh mắt mở to, hơi rướn lên, đáy kinh ngạc vẫn không thôi xoáy sâu về phía Nguyệt...một thoáng mệt mỏi, cô nhắm mắt...thở mạnh.... bước những bước nặng nề lại chiếc ghế mây cạnh những chùm hoa tím li ti ban này... Im lặng. Linh chưa hoàn toàn bình tĩnh, cô cầm cốc nước trên bàn, tu một hơi... hết cạn.. Chiếc thìa được thả lại vào đáy cốc... tiếng leng keng sắc, nhọn và khô... như chính cổ họng Linh lúc này, đắng nghét... Cô lặng nhìn ra con đường nườm nượp người qua lại, nắng chiều chênh choáng, rồi nhẹ nhàng nói, đầu vẫn không ngoảnh lại,, cô cần tìm một điểm tựa ỉnh:

- “Chị nói đi, tôi vẫn đang nghe!” Có một chút cảnh giác trong giọng nói vẫn rất trong của Linh. Điều đó làm Nguyệt bất giác thấy áy náy, một chút thôi, nó không thể sánh với tình yêu tha thiết dành cho Vũ của cô,

- Cô hẳn bất ngờ về việc tôi nhắc đến Dương, lâu lắm rồi hẳn không ai dám nhắc đến cái tên đó với cô, đặc biệt lại là một người lạ như tôi.

- Tôi thiết nghĩ chị nên đi vào vấn đề chính, đó mới là điều chúng ta đều quan tâm. Tôi không hiểu anh ấy có liên quan gì ở đây và tại sao chị biết chuyện đó! Linh cố tỏ ra bình tĩnh, như cố bảo vệ những góc khuất mong manh nhất trong mình. Cô thấy lạnh. Và một chút sợ hãi

Nguyệt không vội trả lời, cô nâng cốc café đã tan hết đá, từ tốn nhấp môi:

- Linh này, Vũ giống Dương đúng không? Rất giống! Và hình như cô đang lầm tưởng?

Câu nói cố ý “bằng quơ” và ánh mắt hình xoắn ốc của Nguyệt có tác dụng ngay lập tức... Linh thấy choáng váng.

- Chị nói gì vậy. Tôi không. Không hề...

- Đây là cô đang tự dối mình, tự chạy trốn bản thân. Tất cả những người biết cô, biết về Dương và từng gặp Vũ, đều hiểu điều điên rồ ấy theo cách của tôi. Một cô gái thông minh như cô lấy gì để làm tôi tin rằng cô không nhận ra. Cô hiểu mình hơn bất kì ai hết. Và cô chọn cách chạy trốn?

Linh không nói gì nữa, bàn tay cô hấp tấp bám lấy thành bàn, còn đôi chân trần miết chặt xuống sàn gỗ... CHông chênh...

- Tôi có thể tin cô vô tình gặp Hoàng Vũ, vô tình phỏng vấn ở Hoàng Gia, bởi cuộc đời này luôn đầy những cuộc gặp gỡ không thể lí giải được nhưng tôi không tin trong quyết định “ bằng mọi cách” ở lại công ty của cô không có một phần lí do liên quan đến Vũ. Cô có thể không yêu Vũ nhưng cô yêu khuôn mặt Dương ở Vũ, và tìm cách được ở gần nó.... Tôi nói không sai chứ?

Nguyệt tiếp tục, những đòn tấn công sắc bén và hiệu quả. Linh vẫn cúi gầm xuống mặt bàn, đôi tay run rẩy, và lòng bàn chân nóng ran, khuôn mặt cô đầm đìa mồ hôi...tốt nhếp.

- Dừng lại đi, điều đó chỉ làm cô đau khổ thôi... Và cứ sống mãi trong ám ảnh quá khứ như thế... cô có thấy mình quá hèn nhát và yếu đuối không? Con người cô không thể đâu... Linh ạ! Dừng giày vò mình thêm nữa. Cuộc sống luôn cần biết chấp nhận... dù đó là những điều vô lí nhất!

Nguyệt nói những từ cuối cùng vô cùng chân thành... Ánh mắt thất thần, khuôn mặt tái đi và đôi bàn tay luống cuống của Linh khiến chị giật mình. Cô gái này sâu sắc hơn chị tưởng. Yêu tha thiết hơn chị nghĩ ... và cũng hành hạ mình trong nỗi ám ảnh quá nhiều. Nhưng có một cái gì đó ở cô khiến chị tin: Linh không hề yếu đuối, mỏng manh đến thế! Có chăng chỉ là cách cô ủ mằm những đau thương, có chăng chỉ là cách cô tự giày vò, dày dạn mình ?

Còn Linh... những câu cuối cùng của Nguyệt khiến cô choàng tỉnh, ánh mắt cô lạc ra khỏi chiếc cốc thủy tinh vô nghĩa trên mặt bàn, ngược lên nhìn Nguyệt, trong chốc lát đảo mắt tìm những bông hoa tím dịu mát. Dừng lại hồi lâu nơi những cánh hoa khẽ rung rinh trong gió chiều phả nhẹ ... Những câu hỏi dồn dập ủa về. .. Đúng, Linh đã không nhận ra điều đây... Những buổi chiều òa khóc ở Nguyễn Du, những giấc ngủ chập chờn, mê sảng lúc đêm về,... Đạo này cô hay nghĩ về Dương, những bài hát, những phút giây... Cô dễ chạnh lòng trước những con đường cũ mà 2 năm qua cô đã đủ mạnh mẽ đi qua ...không có anh. Cô ghen ngào trước hình ảnh của mẹ, nhạy cảm trước những câu nói mẹ đã nói suốt hai năm qua. ... Hương hoàng lan làm cô bật khóc... Gió lướt qua, khẽ lạnh làm cô giật mình...Và những hình ảnh chập chờn khi Dương, khi người con trai ấy...lảng bẳng đi về trong những giấc mơ, trong những phút vô thức. .. Gần 2 tuần qua, Linh đã sống không một chút “miễn dịch”, không chút lí trí... Quá nhiều cảm xúc và không thể kiểm soát bản thân...dù chỉ một chút... Hai tuần, ấy cũng là thời gian cô gặp hấn, Hoàng Vũ, người con trai mà những nếp nhăn khi cười cũng thật giống anh... Cô chưa bao giờ tự hỏi, tại sao mình chấp nhận vị trí ấy không chút nghĩ ngợi dù trước đây cô không mấy thiện cảm với công việc ấy. Không thể phủ nhận có một chút kiêu hãnh, hiếu thắng, nhưng liệu có lí do nào khác.... Bất giác, một cơn gió mát lạnh khẽ lướt qua, mùi café thơm nồng len vào mũi, Linh cúi mặt... nụ cười, ánh mắt và nét mặt , những đường nét thân quen ấy, lại thoáng qua... Là Dương ...hay Vũ? Linh rùng mình. Chính cô cũng không phân biệt được nữa....Linh đưa 2 bàn tay ôm lấy mặt... trong phút chốc, nước mắt túa ra, không kịp kiểm soát...

- Xin lỗi chị. Em... Cô kéo ghế, chạy ủa ra cửa, đôi chân trần lướt nhanh, bối rối, vội vã trên mặt sàn gỗ chỉ chít những vệt xước...

Em lại lao ra đường, bơ vơ trong dòng người hối hả, ngược xuôi... Tôi phanh gấp trên ngã rẽ vào trường khi suýt chạm xe em. Linh lách đầu xe, vọt đi, không kịp để ý đến sự có mặt của tôi, cũng không ngoảnh lại để thấy xe tôi vẫn lặng lẽ ngay sau em, không quá xa cũng không quá gần... Em khóc...Những giọt nước mắt thoáng qua khiến tim tôi ghen lại, nhói lên. Đạo gần đây Linh hay khóc, nước mắt em cứ thế lênh láng nơi bờ má, không kiểm soát! Em không còn gò mình trong vỏ bọc lạnh lùng, lặng lẽ đến đáng sợ như cách em vẫn làm 2 năm qua ,trước tôi, trước mọi biến chuyển của cuộc đời... Giờ thì em khác hơn, nhạy cảm hơn nhưng cũng ghen ngào tức tưởi hơn trong vết xước của riêng mình. .. Bởi sự xuất hiện của người con trai đó...tôi tin thế! Cuộc đời bằng mọi cách dày vò cô gái bé nhỏ của tôi... Rồi những vết trầy xước lại dày thêm, lại rỉ máu, lại nham nhở trong trái tim vốn đã đủ mong mảnh ấy...Tôi hiểu cái cảm giác em đang trải qua, cảm giác nỗi đau thành hình thành sắc, hiện hữu trước mắt... buộc em phải chạy trốn, phải lừa dối chính mình.

Đêm hè trong trẻo khiến Linh thấy lòng nhẹ nhõm hơn sau rất nhiều biến cố ban chiều... Giấc ngủ đến nhanh, song vẫn như mọi khi ...“không trọn giấc”. Cô chập chờn, tỉnh dậy trong đêm, không còn nhớ mình đã mơ thấy gì nữa, chỉ thấy gối ướt đầm, và khuôn mặt lem nhem nước... “ Mình điên thật, khóc cả trong mơ” ! Linh tự mắng mình vu vơ... Cô nắn nốt viết vào trang nhật kí vừa lật giở, màu giấy hơi bạc, cũ cũ như màu thời gian vẫn vô tình lướt qua, mùi giấy vẫn nhẹ nhàng thơm : “Đi tiếp sẽ chạm vào nỗi đau. Dừng lại thôi, Linh ạ”. Linh đã có quyết định của riêng mình, thử một lần bảo vệ trái tim đang khẽ

đập trong lồng ngực. Mùi hoàng lan nhẹ bay nơi song cửa sổ, sà vào góc giường cô ngồi, mơn man da thịt người con gái nhỏ, ủ hương mềm nơi trang giấy mỏng manh.....

8. Chương 8

... Một buổi sáng dịu mát giữa những ngày tháng 5 chói chang nắng, vài gợn mây lững thững trôi vô định. Linh dắt chiếc xe máy đã cũ mềm, một vài vết sơn tróc ngang , tróc dọc phô ra những thân sắt rỉ, đỏ lên màu thời gian nham nhở... Cổng đã mở sẵn...Mẹ Dương nhìn cô bằng gương mặt hiền hậu , tiễn cô thì ra tận ngõ. Linh hơi khó chAịu trong chiếc sơ mi bó sát và chiếc váy đen nổi lên đường nhún cách điệu. Đôi giày cao gót làm chân cô nhức nhối...Dù sao hôm nay người cô gặp cũng là chủ tịch một tập đoàn lớn.Linh tắt lười quay lại rồi mỉm cười với mẹ:

- Con đi, mẹ ạ.

Nhưng chiếc xe không buồn nhúc nhích, nó cứ ì ra với một hai tiếng nổ ạch ạch khô khốc, rồi tắt ngúm... Mồ hôi ướt đầm lưng áo trắng, Linh nhìn đồng hồ, hét lên:

- Quỷ thật, con lại muộn rồi, con đi tắc xi mẹ nhé!

Cô lao chiếc xe vào một góc sân, rồi ào chạy ra đầu ngõ, đôi dép cao gót đúng là một cực hình.

- Đây, làm gì mà chạy như ma đuổi thế

Chiếc Audi màu đỏ lướt qua, rồi đi chậm lại bên mép đường, phía Linh vừa dừng lại định đợi taxi, Nhận ra Hoàng Vũ, cô chau mày tỏ ý ngán ngấm.

- Nào nào, tôi có thấy con ma nào đâu, đừng sợ, đừng cau có thế chứ? Vũ hất mặt về phía trước, cười, nhếch mép thì đúng hơn.

Linh lại nhìn xoáy vào mắt Vũ, ra chiều khó chịu:

- Anh chính là con ma đáng ghét đó đấy, đi đi

Vũ cười to thành tiếng, những âm cười trong veo lẫn vào chút sương mờ lảng bãng của buổi sớm mai

- Lên xe đi, tôi với cô cùng đường mà, dù sao cũng sắp là đồng nghiệp và biết đâu vị trí của cô lại sắp cao hơn tôi ấy chứ!

Câu nói phát ra theo phản xạ nhưng thật ra đã là những điều anh nghĩ từ rất lâu: Liệu bao giờ, còn bao lâu nữa thì cô gái kia từ vị trí trợ lí riêng trở thành nhân tình của ba anh? Không biết là bao lâu, nhưng Vũ tin... sắp rồi!

- Anh đi đi, đừng ở đó lảm nhảm nữa, tôi muộn rồi!

- Cô yên tâm, ở cái công ty này,vị trí của cô là vị trí chẳng ai dám đụng vào, trừ ba tôi. Nèn đến sớm hay muộn thì vẫn cứ thăng chức đều đều cho xem!

Bốn bánh xe vẫn không nhúc nhích, Vũ ngồi lặng trong xe, mắt chăm chăm nhìn vào gương trước... Người con gái trong gương , đẹp một cách thanh tú. Gương mặt không quá sắc nét, nhưng vàng trắn cao, đôi mắt ước ước và bờ môi mọng... Những đường nét nổi kết, đan xen bằng những nhấn nhá rất mềm...Ở khuôn mặt ấy, có chút gì yếu đuối, mỏng manh khiến người đối diện dẫu là ai cũng có cảm giác phải bớt đi nóng nảy và dịu dàng hơn một chút... Đôi dép cao gót và bộ quần áo nghiêm chỉnh nhưng bó sát làm hiện rõ những đường cong quyến rũ... Một vóc dáng “chết người”. Khuôn mặt và vóc dáng hình như không hoàn toàn ăn khớp nhưng sự kết hợp đó lại càng làm tăng cấp cái cơ sự “chết người” kia.

Vũ vòng tay làm gối, ngả mình ra ghế, trong tích tắc, anh nghĩ đến ba mình, cười nhạt “ cũng chỉ thế thôi”... Nhưng trong cái cười đắng ngắt ấy không giấu nổi những xao động trong đáy mắt có những vệt nước đục đi, loang loáng như những vệt buồn xa xăm lắm.

Taxi đã đến, Linh bước như chạy về phía góc đường, mặc kệ chiếc xe sang trọng của Vũ vẫn đỗ ngay sát chân.... Cánh cửa taxi nhẹ nhàng mở ra rồi đóng sập lại bằng một lực mạnh hơn rất nhiều... cửa mở bởi một cô gái nhỏ nhẹ và cú sập của một chàng trai đang giận dữ... Tất nhiên, hoàn toàn không giống nhau! ... Linh thấy tay mình bị giật lại...nằm gọn trong lòng bàn tay Vũ... cô bị kéo miết đi. Giày cao gót lướt nhanh trên mặt đường, còn nghe kịp lí nhí vài ba tiếng lẩm bẩm khó chịu của bác lái xe...

Hai phút sau, những cánh cửa chiếc Faradi đã đóng kín, ngột ngạt:

- Anh điên à? Cho tôi xuống, nhanh lên!

Linh vẩy vừng hét lên khi cánh tay đã mỗi nừ được buông tha. Vũ đã ngồi ngay ngắn ở ghế trên, khẽ nhếch mắt qua gương, thích thú ngắm nhìn khuôn mặt đỏ lên vì tức giận của cô gái nhỏ. Môi mím lại, cổ giấu một nụ cười đã bật ra thành tiếng, đang dấm dứ bị chặn lại trong cuống họng...

- Thắt dây an toàn vào! Anh chậm rãi lên tiếng bằng giọng nói lạnh lùng cố tạo

- Anh điên à? Tự nhiên lại xuất hiện rồi bắt cóc tôi đấy hả? Tôi gọi cảnh sát cho anh xem! Linh lục túi xách tìm chiếc điện thoại

- Đây, có số 113 ngay trên đầu đây, gọi đi!

Vũ đưa chiếc điện thoại của mình ra sau, hươ hươ trước mặt Linh... đầy khiêu khích... Lại nhếch mắt, ngấm phản ứng của cô trong gương...Môi lại mím chặt hơn... Tiếng cười suýt thì đã bật ra. Vũ nhăn nhó giữ nó lại trong vòm họng.

- Thôi được rồi, không gọi thì không gọi, tôi thật đúng không hiểu nổi anh! Linh giơ 2 tay làm động tác đầu hàng, thở dài rồi trừng mắt nhìn Vũ qua tấm gương. Những chuyển động trên gương mặt xô lệch... không hẳn là tức giận cũng không hẳn bực bội, làm Vũ thích thú.

- Hiểu nổi tôi? Đến tôi còn chả hiểu nổi sao tôi lại “bắt cóc” cái kiểu con gái vừa xấu lại vừa nói nhiều như cô lên xe nữa là.

Lần này thì là sự thật, không cố tạo, Vũ không hiểu được lí do cho lần thứ 3 Linh ngồi trong xe anh. Lần nào Vũ cũng tự hỏi, và câu trả lời đều không tồn tại trong não bộ.

...Anh lại nhướn mắt lên tấm gương...Em ngồi đó, mơ màng hưởng qua cửa kính, khuôn mặt nghiêng nghiêng, hàng mi cong cong, rất đẹp! Những nhăn nhó đã dần ra nhường chỗ cho nét mặt vui tươi. Vô thức, Vũ ấn tay vào nút đỏ trên bàn điều chỉnh gần vô lăng... Cánh cửa từ từ mở ra, Linh không quay đầu lại, ánh mắt em vẫn miên man theo một dòng suy nghĩ bất tận...Nắng hắt qua khe hở trên cửa kính làm làn da ngăm ngăm ấy như lấp lánh những tia sáng nhảy múa. Gió lá lướt len vào trong tóc làm chút tóc mai mỏng manh vương lại nơi bờ má... Tim Vũ như nghẹn lại, thốn thốn những nhịp đập xôn xao... Một chút thôi, anh quên mất dòng chảy vội vã trên đường, quên mất tay anh đang cầm chặt Vô lăng, quên mất tất cả những hờn giận những thù hận...và những vết xước hình như trong phút chốc cũng thôi âm ỉ... Vũ thấy lòng bình thản và nhẹ nhàng như mặt nước hồ bằng lặng... Đã bao lâu anh thêm khát cảm giác như lúc này? Có lẽ đã rất lâu rồi.Tiếng chuông điện thoại làm Vũ giật mình... là Ba anh. Cuộc sống nghiệt ngã thế đấy, cứ phũ phàng cướp đi của con người những giây phút thần tiên nhất bằng những điều đau đớn nhất! Vũ chậm chậm cầm chiếc điện thoại lên, bàn tay còn lại nắm chặt vô lăng, gương mặt tự nhiên nhăn nhó lại theo một cách méo mó... Chỉ có đáy mắt vẫn vậy, nhập nhòa những tia buồn mong manh mà ám ảnh.

- Chào Ba, hôm nay ba có nhâ ý gọi điện hỏi thăm sức khỏe con à?Hay là lại có vụ gì mới ạ?

- Con lại vừa làm gì con bé Phương đấy hả? Dừng ngay những trò đấy lại đi?

Ba anh không la hét, chỉ nói vừa đủ nghe bằng giọng trầm buồn cố hữu đầy bất lực.

- Lần sau ba không cần gọi nữa đâu, chỉ cần nháy máy con khắc biết những điều ba cần nói. Việc của con con làm, giống như con cũng không can thiệp vào việc quái gì của ba cả, ngay cả cô trợ lí mới quyết rũ chết người của ba... Những từ cuối cùng vụt ra khỏi miệng, không suy nghĩ, hai hàm răng Vũ rít lại, tiếng cười bật ra đầy mỉa mai, chế nhạo...

- Mày thôi ngay cái kiểu ăn nói ***** đó đi, về cơ quan ngay!

Vũ lại nhếch mép cười cho cái sự mất kiểm soát của ba anh, anh thích ba anh như thế, nó cho thấy anh đang thắng thế. Cái vẻ cam chịu, dịu dàng quá đôi khi lại khiến Vũ chạnh lòng. Những phút chạnh lòng đáng sợ và?

- Vâng, thưa chủ tịch, tôi đến ngay đây và mang theo cả bảo bối xinh đẹp của ông nữa...

Vũ đập máy ! Mắt vẫn nhìn về phía trước, đầu óc hoàn toàn trống rỗng...

- Dừng xe, dừng xe lại.... Linh hét lên, đập mạnh hai tay vào cửa xe, đôi mắt đỏ lên, gương mặt nhăn nhó... một ngọn lửa giận dữ không giấu diếm, đang bốc cháy

- Dừng xe lại, dừng xe lại ngay... Linh vẫn tiếp tục hét lên, bàn tay bé nhỏ vẫn đập liên hồi vào cửa kính, rất đỏ... Vũ nhấn phanh...chiếc xe tấp vào bên đường... Linh lao ra đường, nước mắt đã loang loáng trên khuôn mặt vẫn không thôi tuôn dài... Đôi mắt Vũ hằn rõ nỗi đau. Anh mệt mỏi nắm lấy tay Linh, kéo về phía mình, bàn tay anh bóp chặt năm ngón tay thon thả, cố gắng giúp cô bình tĩnh lại trong phút chốc... Một giây, hai giây... và:

Bốp...

Năm ngón tay còn lại hằn in những vết dài trên má Vũ, đỏ ửng....

9. Chương 9

... Một cơn gió mạnh lướt qua, tấp vào má, người Linh run lên vì xúc động mạnh, ánh mắt thất thần, cánh tay buông thõng, năm đầu ngón tay rất bóng.... Linh hoàn toàn mất tự chủ, toàn thân cứng đờ, tê dại...

Cô ngược lên chậm chậm ,đôi mắt run rẩy dừng lại nơi những vết má đỏ ửng của Vũ...Những vết xước động cựa... tim nhói lên từng đợt, xót xa..

Bất giác, cô từ từ đưa những ngón tay tội đồ lên sát mặt anh... nhẹ chạm vào vùng má đang tê đi vì cái tát hết dồn hết sức lực của một cô gái đang giận dữ ban nãy. Rất đối dịu dàng... bàn tay còn lại không nhúc nhích, rơi vào quên lãng trong cái nắm tay xiết chặt của Vũ...

Nắng vàng ngọt rơi xuống bờ mi, Vũ lạnh lùng nheo mắt, chăm chú nhìn những đường nét bối rối, ánh mắt xót xa ươn ướt trên khuôn mặt Linh. Khi những đầu ngón tay em khẽ chạm vào lớp da thịt, mọi thứ như tan chảy... Cơn cuồng nộ tưởng nổ ra nhanh chóng được cơn trớn xoa dịu... Cảm giác rất bóng được tưới mát bởi những giọt yêu thương âm ỉ, nhẹ nhàng róc rách qua từng tế bào thần kinh dưới lớp da mặt... Tim Vũ đập nhanh, mạnh... loạn!

Trong khoảnh khắc ấy, Vũ thấy những hạt nắng vàng ươm sáng sủa trong ngập ngừng đầy mắt, những giọt nắng trong veo, tươi vui, nhảy múa... Mọi thứ ngưng lại cho, cô đọng trong từng chuyển động nhỏ của năm đầu ngón tay Linh. Họ đứng đối diện nhau,ánh mắt cô ngược lên lặng lại nơi bờ má anh. Anh, mắt không rời, xao động với từng biến chuyển trên gương mặt người con gái nhỏ mà mới đây anh còn nhẫn tâm đem ra làm công cụ chiến đấu với ba mình...Đôi mắt nhưng hai trái tim dịch chuyển theo những ngã rẽ riêng. Khoảnh khắc này, Linh như quên mất chàng trai trước mặt mình là Hoàng Lê Vũ, và không phải cái tên nào khác... Còn với Vũ đây có lẽ là những tích tắc đẹp đẽ nhất, trong lành và tươi mát nhất, khoảnh khắc mà sau này, mỗi lần trong giông tố lại trở thành dòng nước tưới mát, xoa dịu tâm hồn anh...

Một giọt nước mắt rơi xuống lòng bàn tay đang nắm chặt tay cô... Vũ giật mình... bất ngờ... Giọt nước mắt nóng ran chứa chứa bao nỗi đau, ghen ngào.

- Cô điên à, buông ra...! Vũ lạnh lùng quay phắt mặt đi, để lại những ngón tay Linh chới với giữa không trung, đôi mắt cô ngập nhòa trong nước mắt... Anh không hiểu tại sao nhưng lòng anh nhói lên, tim giật giật từng cơn ngán cùn như người bị nấc cụt.

- Tôi xin lỗi, xin lỗi. Tôi không cố ý... Linh sụt sùi trong nước mắt, dùng mọi nỗ lực ngăn nỗi đau đang dâng trào trong cô tràn ra khỏi mi.

- Im đi, khóc lóc cái gì... Tôi đã chết đâu! Vũ nói xằng. Nhận ra Linh vẫn không thôi sụt sịt, anh trừng mắt nhìn cô, bực bội:

- Nín!!! Tôi bảo cô nín. Cô điếc rồi hả?

Rồi quay lưng, từ từ tiến lại bên chiếc xe, mở cửa bước vào, hoàn toàn bình thản. Khi đã ngồi chỉnh tề trước vô lăng, Vũ ngược ra lề đường, Linh vẫn đứng im không nhúc nhích, đôi mắt cúi rụt bắt dịch trên đôi cao gót chênh vênh trên mặt đường.

- Cô có lên xe không đây, tôi thông báo cô muộn 10 phút rồi. Định đứng đây ăn vạ vì đã tát tôi hả?

Vũ nói qua cửa kính, ánh mắt anh đầy lo lắng và bất an. Có những điều mãi anh vẫn không hiểu ở cô gái mà lúc này hình như đã là một chút gì đó trong anh. Một chút gì rất nhẹ rất khẽ, rất mỏng nhưng vẫn vương và quấn quýt... Một chút gì rất đổi trong veo và mát lành...

Linh chậm chậm bước lại phía cửa xe, định với tay mở cánh sau của chiếc xe sang trọng. Nhưng.... Cửa trước mở toang, Vũ lạnh lùng thu tay về lại đặt nghiêm chỉnh trên vô lăng như ban nãy, hất mắt về phía Linh. Cô hiểu ý, lặng lẽ bước vào ngay ghế bên cạnh anh, gương mặt vẫn cúi sầm, đôi mắt vẫn không thôi yên vị trên đôi chân đang bị hành hạ bởi đôi cao gót lạ lẫm.

- Ngẩng mặt lên xem nào, cô định đi làm ngày đầu tiên với khuôn mặt đờ đẫn ấy hả?

Linh ngược lên nhìn Vũ trong phút chốc, đôi mắt vẫn sáng sủa như những vệt mây buồn ảm đạm, dừng lại nơi bờ má đã bớt đỏ của anh... Rồi chán nản hướng mắt ra cửa sổ, những hàng cây bên đường lướt qua, những chiếc xe máy lùi lại phía sau... Người ngồi bên cạnh cô là Hoàng Lê Vũ... Linh khẽ thở dài... Khuôn mặt nhăn lại vì một cơn lạnh thấm cả vào tim...

Những vết xước động đậy. ...

Trụ sở chính Hoàng Gia đã ngay trước mặt... Mặt tiền rộng rãi hướng ra con đường lớn sầm uất... Bác bảo vệ đánh mắt qua Vũ...cười, chào Linh như một người quen biết, khi xe anh dừng lại đợi mở cổng. Linh cũng gật đầu chào bác, bất giác sức nhớ đến Nguyệt và cuộc gặp gỡ hôm qua... Cô hiểu chị ấy đúng, và sự thật là không thể phủ nhận... Lúc này, Linh càng chắc chắn về quyết định của mình.

Cô bước xuống xe... ngược mặt lên... khẽ mỉm cười với những vệt mây trắng xóa bồng bềnh giữa bầu trời tháng 5, thấy lòng mình bình thản và nhẹ nhàng hơn rất nhiều. Vũ với tay lấy chiếc điện thoại trong xe... bất giác bắt gặp Linh ở khoảnh khắc đó, nằng nập lách trên gương mặt ngời sáng, đôi mắt ánh lên niềm yêu sống... Cô ấy trong veo như một thiên thần. Một thiên thần thanh tú!

- Chào cô trợ lý mới, cô lại đến muộn đấy và tôi không nhầm hôm nay là ngày đầu đi làm nhì!

Một giọng nói chì chiết, đầy mỉa mai vang lên phía sau lưng...quen quen...

Là Phương, cô trưởng phòng trẻ măng vừa bù lu bù loa ở phòng Vũ mấy hôm trước. Linh định đáp lại nhưng Vũ đã lên tiếng trước:

-Ồ, đúng rồi, muộn 15 phút, cô hỏi vị chủ tịch đáng mến của cô họ tôi xem nên xử lí cô ta thế nào?

Vũ nhếch mắt, lướt qua Phương, chăm chăm nhìn vào khuôn mặt người vừa đi tới- Chủ tịch Hoàng Năm.. Khuôn mặt vốn điềm tĩnh, ánh lên những tia nhìn giận dữ của một người vốn giỏi kìm chế... Linh rùng mình!!!

10. Chương 10

Nắng vẫn lạnh lùng hắt xuống gáy tóc, Linh đảo mắt nhìn những người xung quanh, mỗi khuôn mặt một luồng suy nghĩ, có giận hờn, có căm thù, có tình yêu và có cả nỗi đau. Tất cả đều ngưng lại, cô lại trong từng chuyển động của cơ mặt, một cái nhú mày hay những giật giật phía đuôi mắt! Linh dừng lại ở ánh

nhìn bất cần của Vũ, anh đứng thẳng, một tay vịn vào cửa xe, hướng chủ tịch Hoàng Năm, quyết liệt và không chút e dè. Khuôn miệng khẽ nhếch lên... Một nụ cười khiêu khích...

Lòng Linh chợt bất an: Không biết mình đang bị kéo vào cuộc chiến nào ở đây nữa vậy? Một tiếng thở dài thật khẽ! Dù đã cố gắng thở thật khẽ, Linh vẫn bắt gặp cái quay sang, nhả mặt, mắt trừng lên của Vũ. Cô co người lại, hoảng hốt cúi mặt, ánh mắt lại di di lai lai trên 2 chiếc giày cao gót dưới chân... Trốn tránh cơn giận dữ của anh.

- Tất cả về phòng làm việc hết đi, muộn giờ làm quá nửa tiếng rồi.

Giọng nói chắc nịch khi lửa giận đã đi qua, hoàn toàn bình tĩnh của ngài chủ tịch đủ sức kéo mọi người từ 5, 7 hướng suy nghĩ khác nhau này giờ về thực tế. Phương ngừng ngẩng, chào ông Năm rồi đi thẳng, không quên gửi cho Linh cái nhìn xóc mắt, đầy căm ghét... Linh tránh ánh nhìn hình viên đạn ấy bằng cách cúi xuống đôi chân thon của cô nàng trưởng phòng: “Chà, đôi giày cao quá, không đau chân sao, chị ta giỏi thật...” Linh tặc lưỡi, nghĩ thầm, rồi chợt cười với những suy nghĩ trẻ con của mình.

- Còn cô Linh, đi thôi, cô chưa biết văn phòng tôi đúng không?

Linh giật mình quay lại, ông Hoàng Năm đã đi được một đoạn, đầu không ngoái lại, đang nhẹ nhàng nhắc cô... 5s để tỉnh táo lại...

Linh lật đật, hối hả bước theo hương ngài chủ tịch... lướt qua Vũ, này giờ vẫn im lặng, chợt nhận ra một thoáng cười rất nhạt... “Anh ta không biết thêm ít muối vào cái kiểu cười nhạt nhẽo ấy sao” Linh nghĩ bụng.

Cô không hiểu rằng người ta cười cả khi thắng cuộc và thua cuộc bởi vì dẫu thua cuộc, cười cũng là một cách nói với đối thủ rằng: “hãy đợi đấy, rồi mày sẽ biết ai là người chiến thắng cuối cùng”. Linh không hiểu vì chưa bao giờ cô trải qua một cuộc chiến âm thầm, bền bỉ, song rỉ máu và nhiều nước mắt như cuộc chiến mà Vũ đang trải qua. Cuộc chiến không gươm, không giáo, không súng không đạn, chỉ có ngôn ngữ ướp muối, ướp chanh để chà xát lên những vết xước trong tim. Rát buốt, tê dại, đau đến xót óc; Chỉ có những hành động gần như bất cần, không liên quan nhưng lại có thể làm tổn thương đến tận đáy tim đối thủ. Đau đớn thay đổi thủ của Vũ lẫn này không ai khác chính là người ba mà anh từng hết lòng yêu thương và tin tưởng. Thế đấy! Khi tình yêu và niềm tin bị phản bội, cái còn lại phía sau không gì khác hơn chính là hận thù, niềm hận thù của một trái tim méo mó, đầy xước xát. Còn Linh, vật hi sinh tiếp theo, điều đó chắc đến 90% . 10 % còn lại phụ thuộc vào đôi mắt trong veo vẫn luôn khiến lòng Vũ dịu dàng hơn, nhẹ nhàng hơn mỗi khi nghĩ về ... 10% đó liệu có quan trọng với anh?

Căn phòng của ngài chủ tịch để lại cho Linh nhiều bất ngờ thú vị. Không quá cầu kì nhưng sang trọng. Không quá màu mè nhưng ấm áp, tạo cho người khác một chút gì rất “đủ đầy”. Khung cửa kính lộng gió phía sau lưng, tấm rèm cửa màu rêu tĩnh tế đang ánh lên những tia nắng đầu hè rực rỡ.

Vị chủ tịch, ngồi quay lưng về phía cửa sổ, ra hiệu cho cô chờ trong chốc lát vì một cuộc điện thoại nào đó. Từ chỗ đứng của ông có thể hướng mắt về trước mặt, nơi có một bể cá nhỏ và vài ba khóm trúc. Màu xanh tươi tắn ấy đem lại cho căn phòng một chút gì mát rượi, rất dịu dàng.

Điều đáng chú ý là đi qua bể cá ấy ta sẽ bắt gặp ngay một bàn trà đúng kiểu của dân sành chơi: Những chiếc đệm ngồi bọc với những hoa văn tinh tế, những chiếc cốc nhỏ trắng muốt xếp ngay ngắn trên bàn gỗ nâu, và chiếc ấm giản dị sáng lên màu xanh trong như màu ngọc bích...Giống một nơi nghỉ dưỡng hơn là căn phòng của một vị chủ tịch hàng ngày vẫn bon chen trên thương trường đầy toan tính...

Linh ngược nhìn những tia nắng nhẹ đang chao nghiêng trên gương mặt ông, gương mặt luôn điềm tĩnh, nhưng đáy mắt hình như chưa phút nào cô bắt gặp những vệt nước bình yên, luôn là những sóng buồn loang lổ, nỗi buồn bình lặng cứ âm ỉ, cứ lớn vồn, xoắn xít ... Có thể Linh quá nhạy cảm? Cảm giác của cô khi nhìn vào mắt Vũ, con trai ông cũng vẹn nguyên như vậy!

Ông từ từ gác điện thoại, rồi chậm chậm đi về phía bể cá... lặng lẽ ngồi ngay ngắn lên chiếc đệm nơi bàn trà, rồi ra hiệu cho cô lại gần.... nhẹ nhàng, lật chiếc cốc, tráng qua, rồi rót trà, những giọt nước vàng thơm, từ tốn chạm vào thành cốc, nước trà long lanh, hiện nghiêng nghiêng cả đáy cốc sạch sẽ. Mắt Linh dừng lại thích thú nơi những sóng nước vàng ươm trong chiếc chén nhỏ xíu.

- Người ta vẫn nói, uống trà là thú vui của những người thu thái và nhàn nhã. Bác thì không nghĩ vậy. Con

người mà, cứ hưởng thụ, cứ nhàn nhả mãi dễ sinh lười biếng, không chịu cố gắng. Sau những khi làm việc mệt mỏi, căng thẳng khi ấy nhàn nhả một chút, chắc chắn chén trà sẽ có vị hơn. Mà cũng đâu cần trà có vị con người ta cần những khoảng lặng nên tìm đến trà thôi.

... Linh đã rời mắt khỏi đáy chiếc chén nhỏ từ bao giờ, ánh mắt cô ngược lên chăm chú nhìn người đang nói, lòng trôi dạt một niềm cảm phục sâu sắc... Một chút trong cô xao động... Sau này liệu cô có gặp được một chủ tịch như thế này ở nơi làm việc mới... Cô nghĩ đến ba mình, lòng chộn lên những vết nhói khe khẽ.

- Cháu quen Vũ từ trước à? Câu hỏi đột ngột của ông hoàn toàn kéo cô khỏi mọi luồng suy nghĩ, khiến cô giật bản mình, đầu giọng điệu vẫn hết sức nhẹ nhàng, từ tốn.

- Dạ... à, cũng không hẳn là quen ạ, cháu chỉ gặp trước hôm phỏng vấn một lần ạ. Chỉ tình cờ thôi ạ.

Ông cười, rất hiền lành, nhìn Linh:

- Vậy mà bác đã mong có thể hỏi cháu thêm một chút về con trai của bác, đã đến lúc bác thật sự không hiểu nó đang nghĩ gì rồi.

Những từ cuối cùng lẫn trong tiếng thở dài nghe xót lòng, ông cúi xuống bên chén trà rồi nhanh chóng ngược lên nhìn Linh:

- Được rồi cháu về đi, hôm nay mình chỉ gặp nhau, gọi là “giao lưu” thế thôi, ngày mai cháu đi làm, gặp anh Phong bên phòng thư kí và lấy tài liệu. Không được đến muộn nữa đâu đấy. Mai sẽ có nhiều việc phải làm đấy. Cháu về được rồi.

Linh toan đứng lên, mới sực nhớ ra hôm nay mình đến để từ chức, cô chậm chạp, xếp lại đôi chân, đặt chén trà này giờ vẫn mân mê trên:

- Thưa bác, cháu... cháu muốn xin...

- Đừng nói với Bác là muốn xin nghỉ nhé... Chưa bắt đầu mà đã lùi bước ư? Ông cười lớn, để lộ khóe mắt ánh lên những nếp nhăn mệt mỏi.

- Dạ thật ra thì cháu nghĩ công việc này không phù hợp với cháu...

- Không phù hợp... cháu nghĩ trợ lí là gì... Vị trí của cháu cần tất cả những gì cháu được học đấy. Và bác không tin người như cháu lại từ bỏ sớm thế?

Linh bị dồn vào thế bí. Trong phút chốc, cô quên mất cô đang nói chuyện với chủ tịch một tập đoàn lớn, nổi tiếng với tài ngoại giao và nắm bắt tâm lí thị trường. Trước mặt ông lúc này, cô chỉ giống như một đứa con nít tập nói... Song nhận ra được thế, Linh lại thấy mình tự tin hơn, cô ngồi thẳng lưng lại, hướng ánh mắt về phía chủ tịch Hoàng Năm, giấu đi sự lo lắng:

- Cháu nghĩ là cháu có lí do riêng ạ. Và dù sao cháu cũng rất cảm ơn bác.

- Vì Vũ? Ông nói, nghiêng người, nhìn sâu vào mắt Linh, đợi chờ một câu trả lời. Ánh nhìn xoáy sâu, như lật tung mọi xã giao, che đậy hay dối trá.

- Có thể có cũng có thể không nhưng phần lớn là vì bản thân cháu.

Cái nhìn của ông không cho phép cô nói dối, Linh cũng không định nói dối. Vì thế lúc này, có lẽ đó là câu trả lời thông minh và khôn khéo hơn hết.

- Dạ, giờ thì cháu xin phép ạ. Mong rằng bác sẽ tìm được một trợ lí phù hợp hơn. Cháu chào bác ạ.

Linh đứng dậy, từ tốn lùi lại, ngược mắt lên, hướng thẳng về bức tường cao hơn phía sau lưng ngài chủ tịch, nơi mà này giờ cô chưa kịp để ý....

Tim cô đập liên hồi, mồ hôi túa ra, mắt cố mở to.... Những đường nét quen thuộc, những mũi thêu tỉ mỉ, cách lấy viền rộng hơn bình thường... và một chữ V.L được thêu nhỏ, khiêm nhường nơi góc phải.... Không thể nhầm lẫn, Linh đã nhìn, đã ngắm, đã nâng niu những đường nét đó, chữ kí đó bao nhiêu năm nay, ngôi nhà cô đang ở cũng đầy những bức thêu như thế.... Cô rùng mình... Trong đầu trống rỗng chỉ còn lại một hình ảnh duy nhất ... người phụ nữ ngồi nghiêng nghiêng bên khung thêu đã cũ, dưới ánh đèn nhập nhòa, vàng vọt... những bức thêu đượm hương hoàng lan, chưa một lần được bán, thậm chí tặng ra ngoài...

- Tại sao?... tại sao? Sao nó lại ở đây?

Nét kinh hoàng trong ánh mắt, những cú giạt liên hồi nơi đáy tim, sự bất ngờ đến sững sốt... Tất cả bật lên thành câu hỏi, trào ra khỏi miệng, không kìm chế!

11. Chương 11

]Người Linh run lên, bản bật dưới đôi bàn tay vẫn còn rất

khỏe của ngài chủ tịch, câu hỏi của cô bật ra cũng là lúc ông hiểu ra những nét kinh hoàng trên gương mặt cô gái trẻ này giờ:

- Cháu biết bức tranh đó, cháu biết đúng không? Cháu biết cô ấy đúng không? Cô ấy đang ở đâu? Cháu biết? Phải không?

Hai bàn tay vẫn không thôi lắc mạnh vai cô... Linh thấy đầu óc mình choáng váng, trước mặt là một khoảng đen tím tái.... Vọng về xa xăm giọng nói dịu dàng của Dương ngày nào:

- Mẹ anh bảo những bức tranh theo bằng tình yêu thương thì phải dành cho những người thật sự yêu thương chứ?

- Thế lâu nay có ai được tặng chưa anh?

- Chưa? Ngoại trừ một người?

- Ai vậy?

- Ba anh, nhưng ông ấy chết rồi, nghĩa là không còn ai cả.

Giọng nói vương một nỗi buồn bằng lòng của anh như kéo cô đi sâu hơn vào khoảng đen dày đặc những câu hỏi trước mặt...

Hình như có tiếng vỗ tay, tiếng vỗ rây rất to và mạnh. Linh mơ màng nhận ra điều đó

- Ba ơi, con nghĩ nếu muốn làm gì đó cũng nên đóng cửa cẩn thận lại chứ ạ?

Hoàng Vũ, giọng nói mỉa mai và điệu cười nhạt nhẽo, tiếng cười khô khốc, nghẹn nghẹn. Tiếng vỗ tay vẫn vang lên đều đều kéo Linh về thực tại... tỉnh táo. Đôi vai cô vẫn chịu trối dưới cánh tay của ngài chủ tịch. Ông vẫn nhìn sâu vào mắt cô từ bao giờ, cái nhìn đầy những câu hỏi nhói lòng... Họ đứng sát nhau, khoảng cách đủ để tạo nên mọi nghi ngờ. Cộng thêm ánh mắt thất thần, khuôn mặt vội vã quay đi giấu đi chút kinh hoàng còn vương lại của cô... Mọi thứ trở thành màn kịch hoàn hảo, phù hợp với mọi liên tưởng phong phú của Vũ...

Ông Năm vẫn chưa định buông tay ra, đôi mắt vẫn xoáy sâu như dò hỏi lại như cầu khẩn. Nhưng vòng tay đã nới hơn một chút, Linh động dậy mình, cảm giác rất nặng nề... Cánh tay ông buông thõng, gương mặt dần ra, sự bình tĩnh đã trở lại.

Hoàng Vũ đã thôi vỗ tay, đứng khoanh tay tựa vào chiếc bàn làm việc đối diện, lặng lẽ quan sát mọi cử chỉ của đôi tình nhân vừa bị bắt quả ... Gương mặt không biểu lộ cảm xúc, hoặc có chăng chỉ là một cảm xúc không rõ ràng chỉ mình anh hiểu.

Em vẫn đứng đó, rất gần anh, yếu ớt, nhỏ bé với nỗi kinh hoàng vẫn chưa kịp giấu đi trên nét mặt. Mọi thứ nhanh hơn anh tưởng...rất nhanh. Và ba anh, Vũ không ngờ mọi thứ nhanh đến vậy. Nụ cười và cả tràng vỗ tay không ngớt này giờ là cách Vũ đang cố che giấu, lấp liếm đi những thất vọng, bối rối, sự hẫng hụt trước điều anh vừa nhìn thấy. Thâm tâm Vũ dù muốn dù không anh vẫn mãi là con ba. Trái tim dù xót lắm, buồn lắm, vẫn không muốn chứng kiến sự thật nghiệt ngã mà anh luôn dè bủ này dẫu đã có lúc anh tin nó sẽ xảy ra... Con người thật quá mâu thuẫn, muốn một điều nhưng lại tin tưởng ở một điều khác. Vì mâu thuẫn nên nỗi đau vẫn sống đầy nơi khóe mắt!

Linh đứng lặng giữa căn phòng, mắt lại ngược lên nhìn bức thêu trước mặt... hai chữ kí nhỏ, xoáy vào tròng mắt... “ người thật sự yêu thương”? “ba anh”? Cô hướng mắt về phải ngài chủ tịch đang cúi gầm mặt, ánh mắt dán chặt xuống chiếc bàn gỗ, rồi lại ngược nhìn Vũ... Anh đứng đó, chênh vênh trong những vệt nắng len từ khung cửa sổ, hoàn toàn đơn độc... Linh không tin, cô không thể tin nổi... Sự giống nhau đến kì lạ, đến cả những nếp nhăn khi cười... Phải chăng đây là lời đáp? Linh muốn giằng lấy người đàn ông trước mặt để hỏi, để tìm câu trả lời... Nhưng khóe mắt bắt cản lại sóng sánh những vệt buồn xa xăm của Vũ ngăn cô lại... Và Linh cũng đủ nhạy cảm để hiểu rằng, ngài chủ tịch đáng mến đang gồng mình để ngăn bản thân cũng giằng lấy cô, cũng dồn dập tìm câu trả lời ở cô. Ông ấy vì đứa con trai của mình, đứa con trai vẫn luôn căm thù ông. Hoàng Vũ. Còn chuyện gì xảy ra nữa đây? Quá khứ đang chuẩn bị được lật giở? Và mẹ Dương, liệu còn nỗi đau nào quăn quắn gánh xuống đôi vai bác... Linh thấy khó thở, cô chệnh choạng với đôi chân chới với... sắp ngã. Ngài chủ tịch nhanh tay, nắm lấy tay cô.

- Haizzzzzzz... kể ra cũng không uống phí công sức con sang thăm ba hôm nay... Kịch hay lắm, sốt mướt lắm...

Vũ tiến lại gần hơn, ánh mắt Linh bỗng hoảng hốt như đang làm việc gì thật vụng dại, cô buông tay ông chủ tịch, ngồi nhẹ xuống đệm... Đôi chân nhỏ có nguy cơ không trụ nổi cơn sốc quá lớn đang đè nặng khắp mọi bộ phận cơ thể.

Anh đưa một tay, nâng cằm Linh lên , cúi xuống rất sát:

- Cái điệu bộ của một cô nàng kiêu hãnh bị đổ oan sáng nay đâu rồi? Chà, còn tát tôi cơ mà? Cái tát oan uống quá! Tôi nói toàn những điều sẽ xảy ra mà? Đúng không? Oan thật!

Vũ đưa tay, vuốt nhẹ lên má, ánh mắt nheo lại, nhìn Linh đầy mỉa mai. Lòng Linh quặn lại, cô thấy buồn nôn và ngọt ngào. Vũ lại cúi sát xuống, gương mặt cô như tê lại, anh tiếp tục những đòn tấn công dữ dội:

- Tôi đã nói với cô rồi mà, ba tôi tuyệt vời lắm, nhiều tiền lắm, đạo mạo lắm... nên cô muốn thế thì cứ tự nhiên mà làm. Cần quái gì ra vẻ trong sáng, thanh cao trước mặt tôi. Tôi không quan tâm !

- Vũ, câm miệng!

Tiếng hét của ông Năm vang lên cũng là lúc Linh đứng bật dậy, cánh tay vung lên, không chần chừ hay ngần ngại... Nhưng... cánh tay bị giữ lại... chới với bởi một bàn tay khác.... Hoàng Vũ.

- Cô nghĩ vẫn có quyền đánh tôi sao?

- Tao có quyền!

Câu nói lọt thỏm trong tiếng tát trời đánh, ông Năm đã kéo Vũ bật lại phía sau từ lúc nào... Bờ má anh nhức đỏ, Vũ trừng mắt nhìn gương mặt tức giận của ba anh, cái nhìn hằn in sự đau đớn. Đây là lần đầu tiên trong đời ông đánh anh. Người bà vốn luôn bình tĩnh, sự bình tĩnh làm anh khâm phục, người bà đã luôn ủ ấp anh trong tình yêu thương ngọt dịu, bỏ qua mọi trò tai quái mà lòng thù hận của anh gây ra.... Chỉ vì một con nhóc con... Ba anh mới gặp lần thứ 2. Vũ thắng thốt, nhưng chính trong lúc thắng thốt ấy... Vũ cười... cười to... Tiếng cười khô khốc, đành lại, sang sảng vang lên giữa khoảng không... Rồi bỗng ngưng bật, anh nhìn xoáy vào gương mặt đã dẫn ra những vệt tức giận nhưng in lại, hằn lại, là nỗi đau hiển hiện:

- Giờ thì con hiểu, con hiểu rồi ba ạ.... Mẹ của con... Ông cũng từng đối xử với mẹ tôi như thế vì bà ta đúng không?

Cánh tay Vũ chỉ thẳng về bức thêu sau lưng ngài chủ tịch, ánh mắt bật lên niềm căm phẫn như những cuộn lửa đang ngàn ngụt cháy. Ánh mắt ấy như xuyên qua lớp kính dày, cào rách mọi đường thêu, mũi chỉ đẹp đẽ, tỉ mỉ bên trong... Dầu vậy bông hoàng lan vàng ngọt vẫn lặng lẽ rũ xuống nhưu vốn vậy, khiêm nhường nhưng kiêu hãnh... Lánh sự đời nhưng vẫn thơm nồng một mùi hương nho nhã.

Linh lặng đứng một góc, đôi tay buông thõng, hương theo cánh tay chỉ của Vũ... tim như ngừng đập... Sự thật sao? Sự thật sao? Người đàn bà mà anh nhắc đến? Phải chăng là...? Ý nghĩ vụt qua kiến Linh rùng mình... Không!!! Trái tim cô gào thét...

12. Chương 12

... Đôi chân Linh khuya xuống... choáng váng... Cô mệt mỏi đến kiệt sức với cuộc đấu trí dữ dội giữa lí trí và trái tim, giữa những dây thần kinh não bộ đang căng ra với những gì vừa tiếp nhận và một niềm tin mãnh liệt cố ra sức phủ định... Mắt Linh mờ đi... Bức tranh trước mặt cũng mờ đi... Mọi thứ bỗng trở nên xám xịt...

Trong phút chốc Linh thấy mình ngồi bên bãi cát trong một ngày đông bão, biển cuộn sóng, xô mạnh vào bờ... Rồi một con sóng lớn ào đến, xô cô ngã... cuốn cô đi... Tiếng kêu cứu vùi vào trong cát, tan đi trong chằng chéo những vết sét ngang dọc trên bầu trời... Vô vọng... Bất lực...Nước biển mặn chát, áp đầy nơi lồng ngực... Bí bách ... ngọt ngọt... Không thở được!

Cô loáng thoáng nghe tiếng ào ào, hốt hoảng của bộ phận cứu hộ hay một bác ngư dân quen biết... Không kịp, không kịp nữa rồi... Nước đã đầy trong lồng ngực, muốn biển mặn xót đã bào nát, dày xéo, rửa trôi trái tim cô... Sóng đã cuốn cô đi... Linh buông tay, khép mắt, mặc cho cơ thể mình lênh đênh trên ngọn sóng...

... Nắng chiếu qua khe cửa sổ, len qua tấm rèm cửa, đọng lại nơi mi mắt khép hờ... Linh từ từ mở mắt... Những tia nhìn đầu tiên chạm vào màu trắng u buồn trên bức tường trước mắt... Trắng... Mọi thứ đều trắng, một màu trắng “sạch sẽ” như tất cả mọi thứ trên đời đã biến mất, chưa hề tồn tại...Bệnh viện!!! Linh rùng mình...

Lần gần đây nhất cô tỉnh dậy trong bệnh viện, cũng là lúc cô nhìn sâu vào ánh mắt mẹ để hiểu rằng tất cả không chỉ là giấc mơ trong cơn chập chờn, những người yêu quý nhất của cô đã ra đi. Bao năm qua đi, nỗi đau điên cuồng đã không còn nữa nhưng những vết xước âm ỉ thì vẫn không thôi hành hạ, nỗi sợ vẫn cứ hiện nguyên hình nguyên khối. Linh nhắm mắt thật vội, thở hắt... Cô sợ, rất sợ! Sợ những lần tỉnh lại trong bệnh viện như phút ấy, màu trắng tai quái ấy....Liệu cuộc đời còn cướp đi của cô những gì nữa, mọi yêu thương, mọi hi vọng? Không, cô thà không tỉnh dậy! Không!!!

Linh bật dậy, tấm chăn mỏng rơi xuống đất... Dây ống truyền bút ra vội vã... Cánh tay cô xước một vết dài...rứt máu...Mặc! Cô lao ra cửa, đâm sầm vào một thân hình to lớn trước mặt, không ngược lên, Linh lách người, dậm bước:

- Xin lỗi...!

Linh bước qua vội vã... cô ngoái lại, trừng mắt nhìn con người phía sau... cánh tay rớm máu bị giữ chặt, bóp mạnh bởi một bàn tay khác, sự đụng chạm mang đến cảm giác quen thuộc... Linh ngược lên, nheo mắt khó chịu.... Bờ vai? Tấm lưng? Anh? Không!...Hoàng Vũ! Hiện thực đáng ghét đã được chạm khắc vào cái đầu ương bướng của cô. Anh không quay lại:

- Quay lại, về giường của cô đi! Nhanh!

- Buông tay ra, anh điên à. Buông ra ! Linh giằng mạnh tay ra khỏi bàn tay rắn chắc của Vũ. Mỗi cú giật của Linh bàn tay kia lại siết chặt hơn, như muốn bóp nát cánh tay cô... Vết thương ban nãy nhói lên từng cơn...Đau!

- Á aaaa!!! Linh hét lên khi cú nắm của Vũ tuột xuống, bóp đúng vào chỗ xước máu... Vũ quay lại, trừng mắt nhìn Linh, nhìn cánh tay xanh xao bé nhỏ trong tay mình... nheo mắt...một thoáng sững sốt Và buông tay...

- Cô quay lại giường đi, khi tôi chưa kịp làm gì!

Vũ không nói to, giọng nói thoảng một nỗi buồn sâu sắc, ánh mắt như ra lệnh như van xin lại chất đầy những nỗi niềm không đong đếm.. Khuôn mặt anh nhợt nhạt. Lòng Linh chùng lại, trĩu nặng... xót xa! Cô cứ đứng thế nhìn sâu vào mắt anh hồi lâu, rồi từ từ, bước từng bước chậm rãi về chiếc giường trước mặt...

Vũ kéo tấm rèm buông sau lưng cô, nắn mạnh mẽ hất điêm tồ chút nắng vàng nghịch ngợm lên căn phòng với những màu trắng đáng sợ. Linh thấy tim mình ấm áp hơn một chút, chỉ một chút thôi...Cô co người về góc giường, hai tay ôm chặt gối, im lặng khi Vũ ngồi xuống ngay bên cạnh... Anh kéo ngăn kéo của chiếc tủ bệnh nhân bên cạnh lấy ra hộp đồ y tế đặt lên bàn, lặng lẽ mở nắp :

- Đưa tay đây! Vũ không ngược lên nhìn Linh, giọng nói của anh không dịu dàng cũng không gay gắt. Vẫn vậy! Như nghèn nghẹn như chất lại quần quai nơi cổ họng, như không bật ra được thành lời. Lên tiếng lúc này cũng là cả một sự cố gắng!

Theo phản xạ tự nhiên Linh rút tay lại, giấu phía sau lưng...Hoàn toàn vô thức. Rồi giật mình, chờ cơn thịnh nộ của anh.

- Đưa tay đây! Vũ lặp lại một cách kiên nhẫn, vẫn không ngược lên.

Không phải một cơn thịnh nộ, có lẽ Vũ không còn sức để quát nạt hay dọa dẫm cô nữa, xen lẫn trong những câu nói của anh hình như là một tiếng thở dài cố nén... Trong Linh trỗi dậy một nỗi xót xa rất lạ, không buốt như những vết xước trog tận sâu đáy tim lúc động đậy... Nỗi xót xa chạm khê vào tim, không thành hình cũng không sắc nét.

Linh lặng lẽ nơi nét nghiêng của gương mặt anh. Ở góc nhìn này Vũ khác Dương của cô, khóe mắt anh nhiều hơn những nếp nhăn, bờ mi dài hơn khê chớp, đôi mắt ươn ướt và một chút gì chín chắn, sâu sắc. Dương không thế, Dương của Linh bình yên như sáng mai Hà Nội, ánh mắt anh trong lành những vệt nắng yên vui và gương mặt anh mỗi lần lặng ngắm Linh đều thấy lòng mình bình yên đến lạ, có cảm giác đủ đầy và hạnh phúc thật sự.

Còn Vũ, vẫn những nét rất điển ấy nhưng lại luôn cho cô cảm giác thật khó tả. Một chút bất an, một chút khó hiểu và nhiều hơn hết là một nỗi buồn xa xăm vương nhẹ mà ám ảnh...Ánh mắt Linh vẫn không rời từng biến chuyển trên gương mặt anh...Nhưng nếp nhăn nơi khóe mắt khê xô lệch, xích lại gần nhau, mỗi khi chạm miếng bông còn sát trùng vào tay cô... Linh không thấy đau!

Cô rời khóe mắt anh ngược ra bầu trời sau khung cửa... nhạt nắng, cây phượng vĩ đỏ rực một góc sân...màu đỏ tươi vui! Phải chăng, anh đang đau thay nỗi đau của cô? Linh thầm nghĩ rồi rất nhanh tự mắng mình vì suy nghĩ vớ vẩn ấy? Trong thâm tâm Linh có mong điều đó? Không!! Câu trả lời bật ra rất nhanh... khiến chính bản thân cô cũng bất ngờ.

Vũ lặng lẽ đứng lên, sau khi lạnh lùng, đặt tay Linh xuống giường, anh đặt hộp dụng cụ y tế vào lại ngăn tủ rồi từ tốn bước về phía cửa. Linh lật đật nhồm dậy... Cô sợ một mình trong phòng bệnh nhột nhột, đáng sợ này... Không quay đầu lại nhưng đủ tinh tế để nhận, Vũ khựng lại giữa căn phòng:

- Ba tôi sắp đến thăm cô đấy, sửa soạn đi mà tiếp ông ấy. Đi theo tôi làm gì? Giọng nói của anh mỏng lắm, không chút trì chiết nhưng lạnh và chua chát.

Anh nói rồi bước nhanh ra cửa... Ông Hoàng Năm đã mở cửa bước vào. Vũ ngẩng cao đầu, ngược mắt nhìn ba mình. Miệng lại nhếch lên điệu cười quen thuộc, hơi thở hắt ra. Gương mặt anh trong phút chốc hoàn toàn thay đổi, gương mặt của một kẻ bất cần, đầy ác ý

- Ba đến sớm hơn tôi tưởng, bỏ hộp mặt để đến thăm bồ nhí à, ngài chủ tịch. Cô ta đấy... vẫn sống... đâu dễ chết thế! Vẫn còn hấp dẫn, quyến rũ lắm. Yên tâm!

Ánh nhìn của anh vẫn xoáy sâu vào đôi mắt ông Năm, tay mân mê nhưng bông hoa hồng trên tay cậu trưởng phòng đi bên cạnh, giật n một cánh hoa cho vào miệng, khép lại ở môi... Rồi rất nhanh, thổi phù nó ra... Cánh hoa chao nghiêng, đáp xuống vai áo ngài chủ tịch, anh lấy tay phủi nhẹ, giọng nói đầy nọc độc đầy khiêu khích lại vang lên:

- Hoa đẹp lắm, đem tặng nàng à ba, tình yêu chân chính gồm... Ngừng lại một chút như lấy hơi, Vũ tiếp tục

- Chà, ba không hiểu rồi, mấy em bây giờ không thích mấy trò lãng mạn cũ rích thời ba đâu? Kí tẩm séc là ok ngay. Hôm nào ba con mình đàm đạo con dạy ba cách cưới thêm năm bảy cô, còn “ngon” hơn này nhiều! Ba...

- Mày.... Cánh tay ông Năm vung lên, rồi bất ngờ dừng lại trước ánh mắt vẫn nhìn thẳng, trừng to của Vũ

- Chà, ba không đánh sao, dạo này ba hơi mất bình tĩnh rồi...Không giống ngài chủ tịch dạo mạo nữa rồi...

Nói rồi, Vũ lách mình qua người ông Năm, giơ tay qua đầu, vẫy nhẹ, lệnh kệnh bước ra khỏi cửa:

- Vui vẻ ba nhé!

Thời tiết mùa hè cứ như cô nàng đồng dâm thích không nhẽo. Vừa ban nắng, lại đổ mưa xối xả. Mưa phủ kín cả không gian. Mưa lênh láng nơi con đường vào viện. Mưa đầm đìa trên gương mặt Vũ. Anh chạy ào ra xe khi toàn thân đã ướt như lột. Nước chảy thông dong từ quần áo, ướt cả ghế lái... Chiếc xe vút đi trên đường, nhập nhòa, ẩn hiện dưới trời mưa như trút, một vệt đỏ lẻ loi giữa dòng người tấp nập, vội vã.... Vũ phóng nhanh... Con đường quốc lộ, một đoạn vắng.... Chiếc xe phanh gấp... Vũ lại ào ra khỏi xe, nhanh và mạnh như chính cách anh bước vào... Mưa tấp vào mặt vào má, vào cổ... ran rát.. Vũ thấy da thịt mình tê đi... Không còn cảm giác...

Anh khụy xuống đường, đầu gối dần mạnh trên mặt đường nham nhở. Hai tay chống xuống đất, giữ thăng bằng... Toàn thân như co rúm trong một nỗi kìm chế đến kiệt cùng....

- A aaaaaaaaaaaaaa!!!!

- Aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa...

Vũ hét . Tiếng hét hòa vào trong màn mưa hối hả... Những âm thanh từ lâu nghẹn chặt ở cuống họng, mắc tịt, dầm dứ ở thanh quản có cơ hội được bung ra... như thủy triều dâng... như dòng nước lũ cuốn phăng mọi thứ... Vũ còn hét thêm nhiều lần nữa. Khuôn mặt anh nhăn nhó, mọi đường nét xô lệch lại với nhau, đôi mắt mở trừng, mặc ưa đang lướt qua vội vã....

Hét cho đến khi cổ họng bỏng rát... Vũ lấy tay ôm mặt hồi lâu... rồi từ từ đứng dậy... Anh đứng tựa mình vào đầu xe, không nhúc nhích... Mưa vẫn nặng hạt, trái tim anh vẫn không thôi gào thét.

Vũ khép mắt truy tìm một chút bình yên để trấn tĩnh. Khoảng không đen đặc bỗng ửng nắng, những vệt nắng chiều nhẹ buông, vấy trắng khe bay, đôi mắt trong veo ướt nước... Em chênh vênh trên con đường Nguyễn Du thênh thang gió...Mưa vẫn dịu dàng chảy từ vầng trán xuống bờ má, rồi len cả vào miệng... Ngọt lịm... Vũ thấy lòng mát rượi, tim đập chậm lại, bình thản hơn. Anh vẫn khép mắt, cố níu giữ hình ảnh trong lành của buổi chiều hôm ấy như một sự bầu vùi ...

5 phút, 10 phút, Vũ không còn muốn mở mắt , không còn muốn đối diện. Trong chốc lát mọi hận thù tan biến, mọi nỗi đau đã bị cuốn đi bởi cơn mưa mùa hè vội vã ... Ánh đèn đường khe hắt, khuôn mặt anh nhập nhòa nước và những tia sáng vàng vọt... lấp lánh.

13. Chương 13

Nguyệt đâu?

Tiếng nhạc xập xình khiến Vũ khó chịu, anh chống tay lên quầy bar, duỗi người về phía trước rồi hỏi nhân viên đối diện.

- Dạ... anh Vũ... chị ấy vừa ra ngoài ạ. Em lấy khăn cho anh lau nhé!

- Không cần!

Nói rồi Vũ nhón lên lấy ly rượu vừa pha chế trên tay cô gái rồi kéo ghế ngồi ngay đối diện. Ly rượu với màu đỏ sẫm đặc, những vệt sóng sánh, loang lổ nơi thành cốc. Vũ nâng chiếc ly lên sát mặt, hơi rượu mạnh như phả vào mặt, anh dốc thẳng cái chất sền sệt, đặc đặc ấy vào cổ họng đang khô khốc, nhát thếch...

Cay xè...!

Vị cay men theo chuyển động của cuống họng, chảy sâu... thấm vào từng thớ da thịt, từng tế bào tim và chạm tới từng nơ ron thần kinh trên cái đầu ướt lột của Vũ...Anh uống nhanh. Cô gái với tay lấy chiếc cốc định pha cho anh ly thứ 4, chầm chậm ngược nhìn anh bằng ánh mắt có phần dè chừng.

- Em nghĩ là thôi anh ạ. Anh say rồi. chị Nguyệt sắp về đây ạ.

Vũ gục mặt xuống bàn, đưa tay hơ hơ kèm theo giọng nói đã khản, nghẹn lại trong cổ họng:

- Nhanh lên, nói nhiều quá.

Cô gái nhíu mày đặt ly rượu vào tay anh. Vũ đỡ lấy, đầu vẫn gục trên bàn... Những giọt rượu chao đảo. ...Một giọt nhỏ trắc ra rơi xuống bờ môi Vũ. Anh liếm nhẹ, rồi bật cười những tiếng khô khốc và đứt đoạn.

Vũ giằng mạnh chiếc ly vừa bị ai đó cố tình giật khỏi tay, bực mình ngóc đầu lên chậm rãi, mắt vẫn khép:

- Tránh xa tao ra....nếu bọn mày muốn sống....

- Ở đây chỉ có anh muốn chết thôi....

Nói rồi, Nguyệt buông tay, Vũ bất ngờ không kịp giữ, chiếc ly rơi mạnh xuống sàn gỗ... Tiếng động làm Vũ choàng tỉnh Anh lặng nhìn màu đỏ chảy ra, loang rộng. Những mảnh thủy tinh sắc nhọn thách thức. ..

Nguyệt không nhìn anh, cô quay lại ra hiệu với cậu nhân viên, rồi chậm chậm tiến lại phía góc bàn quen thuộc, như mặc định đã dành cho cô và những người bạn thân thiết. Nguyệt vòng tay lên thành ghế, ngửa mặt lên tường nhà đầy thứ ánh sáng xanh đỏ, mệt mỏi. Cậu nhân viên ban nãy mang lại bàn 2 ly cognac khác :

- Anh uống đi...uống hết đi. Rồi gọi tiếp. Hôm nay em free cho anh đấy. Uống đi....

Giọng Nguyệt trầm trầm, nếu ai không biết chuyện hoàn toàn có thể nghĩ đó là một lời mời đầy nhã ý

Vũ vẫn nằm dài ra ghế, không buồn nhìn Nguyệt, men rượu chảy trong từng tế bào cơ thể. Nóng ran... Dù sao có Nguyệt bên cạnh , Vũ cũng thấy lòng đỡ chèn vênh hơn ban nãy:

- Đii đâu về đấy?

Vũ hất hàm hỏi cô em gái nuôi òi trước mặt đang ngồi trước mặt. Tay cầm điếu thuốc vừa đốt... đưa lên miệng... rồi đột nhiên dụi tắt trong chiếc gạt tàn bằng sứ trắng đặt trên bàn

- Gặp ba...

Vũ hơi nhúc nhích, mí mắt giật giật, khẽ nhếch mép... vẫn nụ cười nhạt thếch thông thường.

- À... thôi, không nói nữa, nếu muốn thay ông ấy giáo huấn ông anh bị xem là bất hiếu này.

- Anh thôi đi... ba bảo em đi tìm anh... xem anh ổn không? Nguyệt không nhìn Vũ, mắt vẫn ngược lên mãi miết với những lập lờ chuyển động của ánh sáng nơi trần nhà, giọng nói lộ rõ sự mệt mỏi.

Vũ đánh mắt ra đám đông đang lác lư theo tiếng nhạc, nhưng hoàn toàn không nhập tâm. Rất tự nhiên anh lại nhếch mép cười, điệu cười quen thuộc. Dù thẳm sâu trong tim đang ghen, máu như không thể lưu thông..... Như cả một tấn kim loại đè lên... Khó thở....

Gương mặt anh méo mó, không hẳn là cười nhưng có chút gì đó rất phớt đời chua chát lắm chỉ ánh mắt, ánh mắt thẳm thẳm một niềm đau đầy ắp. Rồi tất cả bật thành tiếng... vượt ra khỏi sự kiểm soát của Vũ. Có lẽ chỉ trong cơn say chập chờn, Vũ mới lần đầu tiên để cảm xúc lên tiếng. Tấn kim loại nặng nề ngày càng đè nén tim anh.... Sự khó thở làm Vũ thấy ngột ngạt quá chừng:

- Mệt quá.....!

Nguyệt bất chợt mở mắt, cô ngồi thẳng dậy, nhìn chằm chằm vào khuôn mặt anh... thương lắm nhưng cũng giận vô cùng. Cô nhìn bộ quần áo còn lem nước, cổ áo dính chặt làn da ngăm, lộ những nét hao gầy nơi xương cổ. Cô nhìn gương mặt như quất lại chỉ sau 2 ngày không gặp và cả những nét gượng gạo cố kìm nén nơi bờ má.... Xót xa.... Nguyệt thôi không nhìn Vũ nữa. Cô cũng đảo mắt ra đám đông, tìm một chút vui tươi :

- Mệt thì dừng, đau thì buông. Hành hạ ai đó thì cũng là hành hạ mình cả thôi. .. em đi lấy máy sấy sấy quần áo cho anh.

Nguyệt đi rồi, Vũ vẫn không ngược lại, ánh mắt anh vô định nơi những lập lờ xanh đỏ. Những lời của Nguyệt ,Vũ nghe... nghe rất rõ.... Tim anh loạn nhịp và đầu óc đang hoàn toàn rối bời. ..Có bao nhiêu con người đang lác lư trong tiếng nhạc kia, đang cười nói không ngớt kia.... thật sự cảm thấy.... vui vẻ và lạc quan? Vũ tự hỏi mình... rồi lười biếng nhắm chặt mắt... ngại tìm một câu trả lời không thật sự hay ho.

.... Cửa sổ căn nhà chung cư tầng 12 mở tung. Những giọt mưa mùa hè lả lướt bám vào ô kính.... từng giọt nước chảy dài...nối tiếp... liên hồi. Đèn ngủ từ căn phòng hắt ra... những tia sáng yếu ớt vàng vọt... Tiếng ti vi buồn tẻ vang lên đều đều...

. Hoàng Anh ngồi quay lưng lại cô MC trên chương trình thời sự. Anh đảo mắt nơi những hạt mưa đọng lại nơi thành cửa.

“ Thời gian của cậu không còn dài. Có thể là 5 năm. 1 năm. 1 tháng cũng có thể ngay ngày mai. Tế bào ung thư đã bắt đầu hủy hoại các cơ quan khác. Tớ xin lỗi, nhưng tớ không còn cách nào khác nếu cậu không chịu nhập viện. Sự việc có thể sẽ khả quan hơn.

- Vậy nếu không , không khả quan hơn thì sao? Thì sao?

- Thì...

- Thì tớ sẽ chết và vẫn hoài phí toàn bộ thời gian còn lại của mình trên giường bệnh.

- Vậy hãy đi làm đi, là tất cả những điều cậu muốn rồi nhập viện ngay cho tớ, chạy đến và nói với Linh rằng cậu yêu cô ấy đi.... Tớ đợi cậu ở đây”

Đôi mắt Hoàng Anh vẫn miên man nơi những hạt mưa đang dần nặng hạt. Những hạt mưa bươm bươm đập vào thành cửa.... vỡ tan... tung tóe.

Cuộc gặp gỡ với Lâm, cậu bạn bác sĩ ban chiều không hiểu sao làm Hoàng Anh lo sợ. Chưa bao giờ kể từ ngày biết mình mang trong người căn bệnh tai ác anh lại thấy bất an đến vậy. Thời gian của anh đang dần đến điểm mốc và tình cảm của anh lại ngày càng thêm cồn cào. Hoàng Anh không biết mình nên làm gì.

Mấy năm nay anh bỏ “phượt”, sợ hãi phải xa Hà Nội, xa Linh. Anh đăng kí học tại chức ở trường Linh để được gặp cô gần như mỗi ngày dù ở thật xa hoặc những vô tình có ý thức trên sân trường đông người. Anh đến con đường tình yêu của cô mỗi tuần vì biết đó là nơi anh nhìn thấy cô gần nhất, thấy cô thật nhất... đầu khi ấy cô vẫn luôn vui mình trong nỗi đau...

Với Hoàng Anh, niềm hạnh phúc chỉ có vậy. Cảm giác rằng mình vẫn luôn bước theo những nhịp chân cô, vẫn luôn có thể bước lên khi cô cần giúp đỡ, vẫn luôn được nhìn thấy cô, nhận ra rằng cô đầu luôn ám ảnh nhưng vẫn sống được và sống ổn...

Gió lướt qua khung cửa, làm tung lên tấm rèm cửa màu rêu đã được buộc lại cẩn thận.

Hoàng Anh xoay ghế về phía bên phải... Chiếc bàn màu trắng, phía trên có một lọ hoa khô màu nắng và bức ảnh bên cạnh cũng ngập nắng...

Nắng nơi bầu trời vút cao, nắng in nghiêng nơi bãi cát mênh mông, nắng sáng nơi mặt nước biển phía sau lưng.... Và nụ cười của cô bé ấy, hồn nhiên, trong trẻo với đôi mắt rất “ hồn”.... Là người con gái Hoàng Anh yêu, yêu tha thiết và nhiều uẩn mắc, yêu từ ngày ấy để rồi mãi đi bên em từ phía sau...

Là Linh.

Tim anh giật giật, nhói nhói nơi nụ cười và những hạt nắng trong đáy mắt ấy.

Hoàng Anh cứ ngồi vậy...

Quay mặt ngược lại phía mưa và nhìn nắng ngập tràn trên từng đường nét khuôn mặt em.... Lòng Anh bỗng nhẹ nhàng, nỗi cô đơn, bất an tan đi như những hạt mưa vỡ òa nơi bầu cửa...

Anh đứng dậy, bật điện lên, căn phòng bừng lên... Hoàng Anh đã có quyết định cho quỹ thời gian còn lại của mình... Một quyết định thực sự quan trọng

14. Chương 14

Linh ngồi khoanh gối dưới sàn nhà đầy những vết xước dọc ngang, màu thời gian hoen ố ... những vết màu thẫm nâu. Đôi chân trần chạm nhẹ nơi những thớ gỗ xù xì. Và bàn tay mân mê một nhánh hoàng lan trắng muốt vừa rót xuống ô cửa, vẫn còn đọng lại những giọt nước ông ẹo của mùa hè vốn dành hạnh.

Mùi hoàng lan mênh mang phủ kín căn phòng nhỏ.... Cánh mũi Linh phập phồng như một phản xạ rất tự nhiên, cổ nứu lấy hương thơm mỏng manh, thanh khiết và cũng rất kiêu kì ấy.

Cô lặng nghe tiếng mưa đã ngớt hạt đang âm thầm nhảy nhót trên những chiếc lá xanh non... Tối quá, ánh đèn trước hiên vàng vọt, Linh không nhìn thấy những hạt sương in in từng gân lá xanh rì nhưng cứ nhắm mắt lại cảm nhận rất rõ những giọt nước chao nghiêng ấy... Thanh thoát, trong trẻo và luôn làm Linh thấy thật sự thoải mái....

Những bước chân của mẹ Dương vẫn khẽ vang lên, từng bước một chắc chắn trong đêm... Hẳn mẹ lại đi về phía phòng khách, nơi những bức thêu được cô đóng khung treo cẩn thận. ... Rồi mẹ sẽ ngồi xuống, đưa tay chạm vào những đường chỉ, mũi thêu đã ăn sâu vào lớp vải. Mẹ không nhìn thấy nhưng mẹ chạm được và hình dung được những sắc màu mà bình thường Linh vẫn thường giúp mẹ sắp đặt thứ tự.

Linh thích công việc ấy, thích mình giúp được chút gì vào những bức thêu tuyệt mỹ của mẹ... dẫu chỉ đơn giản xếp những cuộn chỉ màu khác nhau vào những vị trí mà mẹ có thể nhận biết. Mỗi lần nắm bàn tay dẫu gầy gộc vẫn thon và dài của mẹ đặt vào những hộp chỉ, cô lại ngắm những nếp nhăn trên trán mẹ nheo lại... Dương của cô cũng làm đúng như thế mỗi khi phải suy nghĩ, định hình một chuyện gì đó...

Và cô lại bất chợt nhớ anh.

Tiếng bước chân xa dần và im bật, lặn ngụp trog màn đêm chỉ còn tiếng những hạt mưa đọng trên mái nhà đang khẽ rót xuống nền sân. Linh đứng dậy, bước về phía giường.... Cô nghĩ về những chuyện đã xảy ra hôm nay, về bức thêu hoàng lan, về ông Hoàng Năm, về thái độ của Vũ về người đàn bà thứ ba có chữ kí chìm nơi lớp vải thêu : V. L....

Dương à, anh có hiểu những chuyện đang xảy ra không? Anh có ở đó để cảm nhận những gì em đang chứng kiến không? Thật sự có tin được không anh? Thật sự có như những gì em đang nghĩ? Em thật lòng không tin nổi? Thật lòng không bao giờ nghĩ đến.

Nó xót xa và đau đớn quá. Nó không như những hình dung của tất cả chúng ta. Mẹ đã trải qua những gì. Những nỗi đau nào đã chất lên đôi vai gầy của mẹ. Nghiệt ngã quá, anh ạ! Và tấm ảnh trên bàn thờ kia là một sự nguy trang Dương ạ? Anh đang đau lắm, đang xót lắm phải không?

Anh và anh ta rất giống nhau, thậm chí cả những nếp nhăn khi cười. Nhưng đến tận bây giờ em vẫn cố tin nó là sự sắp đặt của tạo hóa, dành cho em cho tình yêu của em. Tình cờ và ngẫu nhiên. Nhưng.... Liệu có phải giữa anh và anh ta có một mối quan hệ khác? Anh biết em đang nghĩ gì không? Có rất nhiều bí mật ẩn trong đôi mắt bị tàn phá của mẹ. Bí mật ấy đau đớn, khắc nghiệt và xót xa lắm! Em tin vậy... nhưng em nhất định đi tìm.

Linh viết to và đậm những dòng chữ nghiêng nghiêng vào trang nhật kí với những trang giấy ố vàng. Cô nhẹ nhàng đặt bông hoàng lan đã vương cánh vào giữa trang giấy. Màu trắng tinh khiết nhưng cũng tan hoang đến vậy. Như màu nước mắt cắt thành nỗi đau trong trái tim những người con gái.

Bất giác Linh ngược ra dây hành lang hun hút trước mặt. Ngôi nhà gỗ vốn đã cũ trở nên mông lung, mơ hồ và buồn hơn dưới ánh đèn leo lắt...hắt nhẹ... Những vết sáng mỏng manh hệt như tấm vải voan mỏng dính vắt vẻo nơi sàn hiên....

Linh có cảm giác yếu ớt đến vậy... Cô thương mẹ. Những gì Linh trải qua liệu có đủ khốc liệt như những gì bà đã đi qua. Nỗi đau hằn lại nơi từng nếp nhăn trên gương mặt. Và tình yêu chất lại trong từng mũi thêu tỉ mỉ...Đến rồi khi tất cả vụn tan nơi sóng biển đánh trào, đứa con trai, tình yêu duy nhất bà còn lại cũng bỏ bà mà đi... NGười phụ nữ cơ hàn ấy đã gục ngã... Phút ngắt đi lúc ấy, hẳn tim mẹ thắt lại, không đập nổi... Đến rồi tỉnh dậy và sống tiếp bằng niềm tin có chút gì mù quáng... Nếu là Linh cô có đủ mạnh mẽ để sống tiếp, có đủ nghị lực để đứng dậy T

Trước mắt Linh lại hiện lên hình ảnh người mẹ ấy, lặng lẽ bên khung thêu dưới ánh đèn chên vênh vênh đục, hoang vắng, đôi tay mê man nơi từng mũi thêu. Và cô nghe văng vẳng bên tai lời bài hát trầm buồn, chơi vơi, đọng đầy những tủi hờn, nghèn nghẹn lại trong cổ họng:

“Rồi một đêm sáng trong có một người đàn ông qua .Họ về xây chiếc cầu nối bờ vui gặp chị tôi để thương,mới xin lời cầu hôn í a chị cũng muốn lấy chồng.Cầu xây xong đã lâu không thấy người về đưa dâu.”...

Tiếng hát như cổ bức ra khỏi những nức nở, những ư ử trong cổ họng để bung ra... khàn khàn. Linh thấy gò má mình ươn ướt, nước mắt đã nhòe đi.... Không hiểu rằng Hoàng Vũ và gia đình anh ta đã gây ra những nỗi đau gì ẹ. Nhưng cô biết nó đáng chất ,quặn thắt và trở thành một khối tủi hờn đè nén lên hơi thở, nhịp sống của mẹ! Cô bất giác thấy trỗi lên những căm ghét dù chưa thật sự rõ lí do. Nhanh thôi, mình sẽ tìm ra! Linh tự lẩm bầm với bản thân. Đôi mắt còn ngân ngấn nước, xoáy sâu vào màn đêm dày đặc nơi khoảng sân trước mặt.....

.....Nguyệt không ngủ. Cô ngồi lặng trước sofa của căn hộ rộng thênh thang. Bỗng thấy trống trải lạ! Nguyệt đã ngồi vậy, rất lâu, rất lâu rồi... từ chia tay Vũ trở về từ Melody. .. Mắt cô nhú lại. Răng cắn nhẹ vào bàn tay nắm chặt đang đưa lên sát miệng... Có lúc mạnh hơn một chút, nhưng NGuyệt không kịp để ý. Sự lo lắng lộ rõ nơi những cái nhíu mày của cô.

Mọi thứ đang vượt ra tầm kiểm soát của Nguyệt và cô đang dần mất đi vai trò điều khiển mọi thứ liên quan đến bí mật trọng đại này của Hoàng Gia. Tạm thời Vũ an toàn nếu anh không tự ý gặp Linh. Tạm thời Vũ chỉ đau đốn bởi những suy nghĩ về mối hận với ba nhưng nếu anh biết sự thật chuyện gì sẽ xảy ra? Và Linh con bé ương bướng đó liệu có dễ yên những tò mò chết tiệt của nó. Chưa hết, Nguyệt nhớ lại cuộc gặp chiều nay với ngài chủ tịch, chả phải ông ấy đã cố hỏi cô câu cuối cùng : Con có nghe mẹ nuôi nói gì về một người phụ nữ đã chết tên Vũ Lan không... Chắc chắn ông ấy sẽ sớm tìm gặp Linh thôi, những phản ứng thái quá của nó làm sao qua được mắt con người tinh đời ấy....

Nguyệt lo lắng. Người con trai mà cô yêu sẽ phải tổn thương thế nào nữa. Nguyệt quơ tay lấy bao thuốc trên mặt bàn. Châm lửa rồi đưa lên miệng. Hơi nóng rát rát nơi đầu lưỡi... tê tê làm Nguyệt thấy bình tĩnh và dễ chịu hơn. Cô co chân, nằm trườn ra ghế. Dưới lớp khói thuốc cuộn tròn Nguyệt nhìn chằm chằm vào bức ảnh gia đình treo trên tường. Cô nhìn sâu vào mắt người mẹ đã khuất : Mẹ ơi, nước cờ này con phải đi thế nào để bảo vệ con trai yêu quý mà mẹ dành giết bằng cả mạng sống đây.

Cô hút thêm một hơi thuốc rồi ngồi dậy, từ tốn thả diều thuốc vào li rượu vodka mạnh trên bàn. Khói tóe ra khi lửa chạm vào mặt chất lỏng trắng đục. Mẩu thuốc đi theo một đường lòng vòng trước khi đáp xuống đáy cốc. .. Nguyệt cầm điện thoại, nhấn số Linh dù đồng hồ đã điểm 11h30.

- Chào cô! Chúng ta đã được gọi là người quen chưa nhỉ? Nguyệt nói bằng đằm đằm . Tay còn lại cầm ly rượu ngấm ngấm mẩu thuốc đang chìm ngấm dưới đáy cốc.

- À vâng. Em chào chị! Linh đáp bằng một giọng dè chừng. Cô biết mình đang đối mặt với một cô gái có đôi mắt rất đẹp nhưng cũng rất “nguy hiểm”.

- Ô, cô đừng khách sáo thế. Tôi tự biết cô cũng đang muốn gặp tôi. Tại sao chúng ta không tạo cơ hội cho cả hai cùng “ tâm sự” nhỉ?

Nguyệt từ từ cầm li rượu rồi lắc mạnh. Mẩu thuốc chao đảo trong thứ chất lỏng ...nồng độ cao... sắc mùi.

- Ô, vâng. Cảm ơn chị. Em biết chị muốn nói đến chuyện gì. Nhưng em nghĩ em nên hỏi thẳng một người khác. Bác ấy có lẽ biết nhiều hơn!

Linh không muốn mình thua cuộc, cô luôn kiêu hãnh và bướng bỉnh những khi bị bắt bài hay dồn đến đường cùng. Và có lẽ Dương sẽ đồng ý với câu trả lời ban nãy của cô.

Nguyệt nhíu mày, trán chạy dài những nếp nhăn dò xét. “Con nhóc này nguy hiểm hơn mình tưởng”. Cô chầm chậm đạp chân vào chiếc thùng rác dưới gầm bàn, chậm rãi, rồi dốc ngược ly rượu ban nãy vào bên trong.

- ồ. Cô vui tính hơn tôi tưởng đấy. Chúng ta gặp nhau 8h mai, chỗ cũ nhé. Tôi hi vọng sẽ là người đầu tiên cô gặp vào ngày mai. Vậy nhé. Tạm biệt.

Nguyệt dập máy, không kịp nghe hết câu vâng của Linh. Mắt cô nheo lại. Tay rót li rượu khác vào chiếc ly ban nãy... Đưa lên miệng.... Và một hơi... Men rượu chạy dọc theo dạ dày. Cảm nhận rõ sức nóng thiêu đốt:

“ Con ranh, nếu có chuyện gì xảy ra với anh ấy.... mày sẽ chết”

15. Chương 15

Linh bật dậy vì tiếng chuông đứt quãng của chiếc đồng hồ báo thức nơi góc tủ. Lớp sơn màu vàng chanh của nó tróc ngang tróc dọc, để lộ ra phần thân sắt rỉ đỏ, ánh lên màu thời gian âm ỉ. Cả kim phút và giây đều đã gãy chỉ còn lại duy nhất một chiếc kim giờ lơ lửng, thi thoảng mới khẽ nhắc mình... Chiếc đồng hồ ở đó trong căn nhà này trước cả ngày cô đến và yêu anh... nhưng hình như rất lâu rồi nó không còn kêu vào mỗi sáng... Vậy nên Linh dường như quên bằng mất sự có mặt của nó cho đến tận sáng nay....

Cô mệt mỏi đặt đôi chân trần xuống sàn gỗ... mát lạnh. Cô dụi mắt... mệt mỏi. Cuộc gọi lúc nửa đêm của Nguyệt làm Linh suy nghĩ. Mơ hồ lắm cô cảm nhận được một chút lo lắng đến bất an trong cách nói có phần gai góc của cô nàng có đôi mắt đẹp. Linh tin là Nguyệt biết tất cả sự thật của câu chuyện này.

Cái cách chị ta nói về Dương hôm ấy, cách Nguyệt tìm mọi cách bảo vệ Hoàng Vũ và vị trí “con dâu bà chủ tịch” hoàn toàn có thể thấy Nguyệt nắm rõ mọi việc hơn bất cứ ai... Linh ngẩn ngơ nghĩ ngợi, ánh mắt này giờ vẫn bám riết lấy những vết tróc ngang dọc nơi phần thân chiếc đồng hồ cổ. Dẫu rất tò mò và nóng lòng muốn biết sự thật, Linh vẫn bất giác có cảm giác... không muốn đi. Cô ngại nghe giọng điệu chua chát của Nguyệt, ngại nhìn vào đôi mắt rất đẹp nhưng cũng rất “nguy hiểm” của bà chủ Melody. Và hơn hết Linh sợ cách cô ấy nói về Dương, sợ phải đối diện với sự thật khắc nghiệt mà Nguyệt vẫn luôn đem ra làm vũ khí lợi hại....

Và Linh trước anh, trước nỗi đau mất anh, luôn yếu đuối, chơi vơi, mất phương hướng vàthụ động. Cô buồn bã ngược mắt ra khung cửa sổ...

Trời đã sáng rõ, một buổi sáng mát lạnh đáng yêu giữa những ngày hè oi ả. Khoảng trời cao vút vuông vắn giữa những phần trống ô cửa: xanh vắt, sạch trơn như lau, không một vết bụi... Màu xanh trong ngập tràn cả đáy mắt... Linh lướt mắt trên tấm thảm diệu kỳ đó, mãi miết kiếm tìm một vệt mây... đang nghịch ngợm phía xa xa. Và khuôn mặt cô bỗng ngập tràn niềm vui trong chốc lát... Những vụn mây chẳng rõ hình thù, cuộn tròn ngổ ngỗ trên nền trời...

Màu trắng mượt khiến cô nhớ đến những que kẹo bông ngọt lịm ngày bé mẹ vẫn thường hay mua...Giá bây giờ nhặt được những vụn mây ấy, Linh cũng muốn cho vào miệng, khép chặt môi cho đường tự tan ra, vị ngọt lê la khắp mọi ngóc ngách, chảy cả vào cuống họng...

Sao ngày ấy mọi thứ bình yên thế, êm đềm đến vậy... Cuộc đời này phải chẳng quá nghiệt ngã với những người đang lớn. Mà nếu không nghiệt ngã liệu con người có đủ lớn, đủ trưởng thành và vững chãi....

Anh à, cuộc sống của anh ở phía chân trời đầy mây nhẹ ấy, liệu có ngọt ngào có dễ dàng hơn?

Linh thở dài thật khẽ... Hương hoàng lan lại mệnh mang trong một buổi sáng mai êm dịu đến tinh khôi. Những tán lá rung mình trong gió, làm bay đi những hạt mưa từ buổi hôm qua còn cố đọng lại, vẫn vương. Màu xanh tươi mới khiến lòng Linh dịu lại. Cô đứng dậy... tự ngắm mình trong gương và nở một nụ cười đón ngày mới... đến... mạnh mẽ!

Linh bước chậm trên con ngõ nhỏ, con đường dài và hẹp vẫn còn dấu chân của những hạt mưa ghe thăm hôm trước. 7h15 phút, cô vẫn đủ thời gian để đi bus đến Ngã Sà Gòn, chiếc xe máy vẫn nằm im lìm trong góc sân. Và cô hoàn toàn quên bằng mất nó kể từ khi ở bệnh viện về. Đầu óc Linh đang mãi miết, quay cuồng trong mớ suy nghĩ hỗn loạn, khi rõ ràng khi lại thật rắc rối. Linh vẫn bước từng bước chậm chạp, miệng lầm bầm đếm từng bước chân: 93, 94, 95...

- 96....

Linh không ngẩng mặt lên, cô đã quá quen với giọng nói của tên giám đốc điên rồ : Hoàng Vũ. Cô lại bước, 97, 98...

- Tôi tưởng hôm nay cô vẫn nghỉ, đã đi làm rồi cơ à? Nhớ ba tôi à?

Linh giật mình ngược lên, Vũ đang đứng trước mặt, tựa lưng vào chiếc xe đời mới, hai tay giang ra đặt trên cửa xe rất thoải mái. Khuôn mặt anh không còn sự mệt mỏi đến đáng thương hôm ở bệnh viện. Hôm nay, nó trở lại là gương mặt bất cần của một kẻ “luôn chỉ biết làm tổn thương người khác”.

Linh nhắm mắt mấy giây, lẩm bẩm : Chưa ra đường đã gặp khắc tinh!

Rồi dậm bước đinh rề theo chéch sang hướng khác, coi như không hề quen biết.

- Này, cô điếc đấy hả?

Không dừng được, Linh quay lại trừng mắt nhìn Vũ:

- Anh làm cái quái gì ở đây thế? Sao cứ xuất hiện đùng đùng để phá tôi thế hả? Công ty không có việc cho anh làm à?

- Hờ hớ, cô lo cho công ty tương lai của cô sớm thế kia à. Yên tâm, Hoàng Vũ này không tranh với đàn bà đâu. Cho cô đấy. Lên xe đi, tôi có chuyện cần hỏi!

Linh nhớ lại ngày hôm kia quái ác ấy, cô nhìn chiếc xe hào nhoáng bằng ánh mắt lộ rõ sự căm ghét:

- Xin lỗi, tôi còn có việc. Không có thời gian để đi xe, nói chuyện với anh đâu.

Nói rồi cô bước qua Vũ, chân bước vội vã... nhanh. Vũ “nhẹ nhàng” nắm lấy tay cô... bóp chặt... và cười, vẫn nụ cười nhạt nhẽo:

- Tôi không ở đây đợi từ 5h sáng để cho cô chạy đi thế đâu nhá.

Vũ vừa nói vừa kéo Linh đi như lướt trên mặt bê tông ửng nắng.

- Buông ra, anh điên à? Buông ra

Gương mặt Linh đỏ bừng vì giận ... méo mó. Cô ra sức giật tay khỏi Vũ... Vô ích

- Không ai dạy cô là khi bị một thằng đàn ông nắm tay kéo đi, thì tốt nhất là buông lỏng cơ cho nó kéo... Nếu không muốn bị méo luôn tay, gãy xương các thể loại.... Nhớ đấy!

- Sao anh cứ tìm đến tôi để điên thế hả? Về mà điên với cô vợ tương lai của anh ấy! Chị ta đang đợi tôi đó....

Linh cắn môi, cô vừa phạm một sai lầm nguy hiểmhoàn toàn vô ý. Vũ buông tay, anh chăm chăm nhìn vào mắt Linh, đôi mắt lộ rõ vẻ ngạc nhiên:

- Cô nói gì? Nói lại ngay

Linh vẫn bặm chặt môi, mặt cúi gằm xuống, trán nhăn lại... im lặng. Tạm thời Linh chưa nghĩ ra giải pháp gì hay hơn.

- Mình NGuyệt gặp cô? Nói đi? Ở đâu? Gặp làm gì? Tại sao? Các cô vẫn thường gặp gỡ?

Vũ điên cuồng dùng tay lắc mạnh hai vai , khiến người Linh rung lên bần bật. Linh như con cún con bị dồn vào thế bí, không dám nhúc nhích, cô cảm nhận rõ mức độ đáng sợ của thông tin mà cô vừa tiết lộ.

Có tiếng chiếc xe phân phối vút ga, phi lên lề đường, tiếng động cơ tắt dần :

- Bỏ cô ấy ra!

Là Hoàng Anh! Anh tiến lại, đẩy tay Vũ ra khỏi Linh. Trong thế bất ngờ Vũ hơi hơi chới với, bước chân lùi lại, tay bứt khỏi vai Linh. Vũ cũng không có ý định níu kéo, anh đứng nhìn Hoàng Anh cài chiếc mũ bảo hiểm vào cổ Linh rồi cả hai vút đi... Tiếng động cơ phá vỡ cả bầu không khí buổi sáng vốn bình lặng.

- Tại sao Nguyệt lại gặp Linh, lại không phải lần đầu. Nguyệt biết điều gì đó. Điều gì anh không biết?

Tâm trí Vũ đảo điên, mọi thứ gần đây cứ xảy ra như một vở kịch. Và Vũ hoàn toàn không kiểm soát được. Có một nút thắt nào đó cho tất cả những chuyện này mà anh đã bỏ qua... hoặc không được phép biết. Nhưng Nguyệt, chính cô ấy cũng giấu anh. Vũ thật sự không hiểu.

Vũ chìm sâu trong suy nghĩ, đôi mắt vẫn xoáy vào con ngõ hun hút Linh vừa bước ra... Hoàn toàn vô thức. Vũ không kịp nhận ra ánh mắt Linh ngược lại khi chiếc xe máy đang lao đi, ánh mắt ấy có thật nhiều điều để nói!

16. Chương 16

Ánh mắt Linh đang chơi với nơi một ngã rẽ. Nãy giờ, cô vẫn cố ngược lại nhìn anh. Hình ảnh Vũ lặng lẽ đứng nơi cạnh xe im lặng, bất động. Cái im lặng làm Linh thấy sợ. Cô chạnh lòng trước ánh mắt hoang mang, trước sự hồi thúc đầy tuyệt vọng của anh. Hóa ra có rất nhiều điều anh không được phép biết. Hóa ra anh cũng đang sống trong rất nhiều những tổn thương rình rập.

Còn Nguyệt, hình như cô ấy biết rất nhiều và luôn chủ động dàn xếp tất cả theo cách của riêng cô ấy. Tại sao cô lại giấu Vũ? Cô là ai trong câu chuyện của người lớn. Và cái danh con dâu bà chủ tịch có ý nghĩa gì hơn thế?

Ôi trời, Linh đang dính vào chuyện gì nữa đây? Cả một đồng lòng bùng rắc rối!

Tiếng động cơ phát ra từ chiếc xe cào cào khùng bố của Hoàng Anh vẫn vang lên từng tiếng một, khô khốc, nhàm chán và đứt đoạn. Linh hơi khó chịu. Cô đang ngồi rất sát anh, đôi tay còn ôm hờ hờ lấy vạt áo anh. Bờ vai của anh cũng thật chắc chắn. Nắng đã bắt đầu phủ xuống những con đường. Vạt áo Hoàng Anh lấm tấm mồ hôi. Tấm lưng hiện ra sau lớp vải hiện về trong Linh những cảm xúc rất riêng. Linh thích ôm một ai đó từ phía sau. Thích được ngắm nhìn một tấm lưng thật vững chãi. Với cô tình yêu có thể chỉ bắt đầu từ một tấm lưng không nhất thiết phải đứng gần, ta chỉ nhìn từ rất xa vẫn thấy...lòng đủ bình yên và đủ niềm tin bước đến bên.

Gió tạt qua, tạt nhẹ vào bờ má. Hóa ra cảm giác phóng xe trên đường thú vị đến vậy. Mọi thứ trôi qua nhanh và con người ta được thanh thản trong chốc lát mặc những điều ở lại, mặc những muộn phiền những lo âu. Phút giây này Linh “thèm” được ôm lấy tấm lưng trước mặt, gục mặt vào và đừng phải nghĩ ngợi quá nhiều. Cảm giác này thật nhẹ nhàng, dịu dàng như chút nhẹ cuối trời, mệnh mang, biết là không chạm tới nhưng vẫn cứ muốn được trôi đi cùng mây. Cảm giác êm đềm rất lâu rồi Linh không có được. Cô hoàn toàn quên mất việc anh đang đưa mình đến tận đâu? Có lẽ chẳng cần hay biết.

Không khí mát lành đến vậy, trước mặt Linh là bờ hồ mệnh mong nước. Những vệt nước như xoắn lại với nhau, lại như đua nhau đuổi ra. ..loang lổ, sóng sánh trên mặt hồ. Những tia nắng đầu tiên của ngày mới nhẹ nhàng xoa mình xuống là lướt nơi những vệt nước xanh ngắt. Ánh sáng tràn ra lướt nhẹ, quện vào màu nước trông thật mát mắt nhưng cũng có cảm giác thật buồn. Linh ngồi lẳng nơi chiếc ghế đá, tay chạm vào mặt ghế, đầu óc mãi miết theo những thoáng nước khẽ ngân, miên man nhưng không tập trung cụ thể vào chuyện gì hết.

- Còn thích ăn kem sữa dừa không?

Hoàng Anh quay lại, tay cầm một túi kem đựng trong một chiếc túi nhỏ. Hình ảnh giản dị đó không khiến Linh chạnh lòng. Lâu lắm rồi Linh không ăn kem sữa dừa. Cô nhớ về lần đầu tiên gặp Hoàng Anh.

- Có chứ ạ! Anh vẫn còn nhớ chứ ạ?

- Hồi đó có đứa ăn liền 4 cái một lúc cơ mà. Tranh hết cả phần mình! Không nhớ mới lạ đó!

Hoàng Anh nói, những tiếng cười bật ra cùng tiếng cười thật thoải mái. Không hẳn là đẹp trai nhưng gương mặt Hoàng Anh thu hút bởi đôi mắt rất sáng, rất tươi. Không nhiều nếp nhăn, không nhiều uẩn ức như đôi mắt luôn thật mệt mỏi của Vũ. Anh cười tươi, niềm vui với niềm vui lộ rõ. Nụ cười của anh cho Linh cảm giác thật sự thật nhẹ nhàng, yêu đời và tất cả tan đi trong ánh mắt lấp lánh những tia nắng sáng mai ấm áp của anh. Bất giác Linh cười, cười thật tươi. Nụ cười trong veo như nước biển in cả dấu chân người.

Hoàng Anh lặng lẽ ngồi nhìn Linh chậm rãi đặt chiếc kem vào miệng, cắn từng miếng mỏng.

- Em không ăn kem như hồi đó nữa à?

- Ừ nhỉ, lâu rồi em không ăn kem, cũng không để ý cứ ăn tự ý thế!

- Lớn rồi mà, làm sao còn được như cái hồi còn là con bé chấy đen có mỗi răng đó.

Linh nhìn Hoàng Anh một lúc, rồi chợt cười. Cô mở rộng miệng đặt hai phần ba que kem vào chính giữa... mút chụt ... mắt nhắm nghiền... mắt nhăn lại. Rồi dần ra.... Liếc mắt nhìn Hoàng Anh thách thức. Que kem đã vơi đi một phần... Hoàng Anh ôm bụng cười nghiêng ngả, tay giật que kem ăn dở nơi tay Linh:

- Ôi trời, miệng em to khủng khiếp! Sợ quá! Hô hô, Ha Ha

- Anh thôi đi nhá, ngon lắm nhá, ăn thử đi, ăn đi...

Nói rồi Linh rướn người lên, dí que kem vào miệng Hoàng Anh.

- A đi, A to vào, nói A to vào mới ăn được chứ!

- Trời ơi, biết rồi, biết rồi, để đó tôi tự ăn, trời ơi...

Tiếng kêu thất thanh của Hoàng Anh bị chặn lại bởi cả nửa chiếc kem còn lại trong miệng. Anh dấm dứ... vị mát lạnh mơn man chảy vào cuống họng xoa dịu những cơn cào bầy lâu trong anh. Chưa bao giờ Hoàng Anh được ăn một phần kem ngon đến thế...

- Ngon không? Quá ngon nhỉ? Nói thật hồi trước em toàn cố há miệng thật to , ngậm vào để “đánh dấu lãnh thổ” không cho đứa nào mút nữa được em cho ăn hơi bị sướng đó!

Linh lại cầm một que kem. Mắt mơ màng nghĩ về cái thời thơ ấu gốc xít bên bãi biển ngập tràn tiếng sóng ẦY. Cô gặp Hoàng Anh trong một ngày ngập nắng. Và những chiếc kem của anh khách du lịch tự nhận là đồng hương đã khiến nó và con bạn thân chí chóe nhau tới bờ. Năm đó Linh 12 tuổi. Linh thích ăn kem sữa dừa cũng tự đợt ấy. Những kỉ niệm tuổi thơ ngọt ngào chảy trôi theo sóng nước, để hôm nay trở về trong chốc lát lại khiến Linh thêm khát và tiếc nuối.... Linh lại há miệng thật to, cố ngậm hết que kem vào miệng rồi mới từ từ rút ra, đưa mắt nhìn Hoàng Anh khiêu khích:

- Que cuối đó!

Hoàng Anh nhanh như cắt, chớp lấy que kem trong tay Linh, cho vào miệng, mở miệng thật to...mút chụt... đầy ứ miệng:

- Lãnh thổ đã bị xâm phạm. Hờ hớ...

Hoàng Anh bập bẹ trong lúc cố nuốt hết đồng kem lạnh ngắt đến tê tê cả đầu lưỡi. Còn Linh thì đứng bất động, miệng há hốc, mắt mở to , tỏ vẻ vô cùng kinh ngạc...

- Ôi trời, anh chết đi, người ta đã đánh dấu, chết đi.

Cả hai đuổi nhau chạy nhảy tí tung trên bờ Hồ xanh bóng cây. Đôi lúc Hoàng Anh giả vờ dừng lại giả vờ bị hụt chân rồi lại vòng qua gốc cây, òa Linh. Họ cứ đuổi theo nhau thế cho đến khi cô mệt nhoài, ngồi bệt xuống bên Hồ, thở hổn hển, cười khoái chí. Lâu lắm rồi Linh không vui đến vậy, cô nhớ ngày xưa, cái thời nghịch ngợm vô tư, cái thời... không có Dương, cũng chẳng có Vũ. Thời chỉ có bãi cát dài bất tận với tiếng cười giòn vang trong nắng. Và thời đó còn có Hoàng Anh nữa chứ!

- Im!

Linh ngay lập tức thôi lúc nhúc quả đầu, tròn mắt nhìn Hoàng Anh, không hiểu. Anh cẩn thận lấy chiếc khăn tay nhỏ trong bao áo, chiếc khăn tay với những đường kẻ caro được gấp ngay ngắn, sạch sẽ. Anh chậm chậm vào bờ má cô, làn da mong manh khiến tim anh giật thót, bàn tay có vẻ gì run run.

- Kem dính vào má này. Tham ăn cho lắm vào!

Linh ngượng. Quay đầu ra chỗ khác,má hồng lên. Dẫu vậy trong tim cô trỗi lên một cảm xúc rất đặc biệt. Lâu lắm rồi Linh mới thấy da mình tê tê đi, bỗng bình trong sự đụng chạm với một người con trai. Lâu lắm rồi cô mới được một ai đó cúi xuống thật thấp nơi ghé đá cô ngồi để chùi một vết bẩn trên má cô. Lâu

lắm rồi cảm giác được yêu thương được quan tâm mới đủ đầy đến vậy! Cảm giác đó mơn man nơi những góc khuất trái tim, dịu dàng xoa dịu những vết xước trong Linh... Cô thấy trong mình lấp lánh những vì sao rực rỡ, tươi xinh.

“ I’m in love .

No matter what they say, I don’t care...”

Chiếc điện thoại rung lên bần bật trong túi quần khiến Linh giật mình. Cô bị trả lại chong chơ ở hiện thực đầy những nghi ngờ, đầy những vết xước ố màu theo thời gian.... Chỉ là một cô bạn hỏi lịch đến trường.... Linh nhớ ra mình quên một điều gì đó.

- Ô, Oh my god... Chết em rồi. 8h chưa anh.

- 9h45 rồi.

- Em có hẹn, ôi trời ơi. Sao em quên mất tiêu thể này?

Linh điên cuồng nhấn nút gọi.... Những tiếng chuông dài... đứt đoạn... khô khốc. Nguyệt không trả lời.

9h45. Nắng Sài Gòn. Những vệt hoa tím vẫn lấp lánh sắc màu tươi xinh trong những tia nắng ban mai nhẹ nhàng. Những nhánh hoa bám lên thành lan can thật đẹp. Nhưng hình như nó vẫn không đủ để xoa dịu không khí cực kì đáng sợ nơi chiếc bàn bên cạnh. Chàng trai với đôi mắt giận dữ. Và cô gái bình thản, nhìn sâu vào đôi mắt ấy... cương quyết, bản lĩnh nhưng hình như nơi khóe mắt là cả sự xót xa sâu lắng chẳng thể nói thành lời.

Hai cốc café sáng đã nguội lạnh... Nh ững vệt nước màu đen lặn lơ bất động...

17. Chương 17

Anh đang đợi câu trả lời của em đấy?

Giọng Vũ dần mạnh, mắt nhìn xoáy vào gương mặt nghiêng nghiêng của Nguyệt.

Nguyệt không vội trả lời nhưng cũng không lẩn tránh. Cô ngẩng đầu lên, nhìn Vũ, khẽ thở dài:

- Anh muốn biết chuyện gì? Em vẫn chưa nhận được câu hỏi mà!

- Em bỏ cái bộ mặt ngây thơ không hiểu chuyện đó đi. Tại sao em gặp cô ta, không chỉ một lần. Em biết chuyện gì giữa ba, cô ta và cả người phụ nữ kia nữa?

- Chuyện gì? Tại sao em phải biết những chuyện vốn không liên quan đến em. Anh hận ba nhưng em thì không, tại sao em phải xen vào chuyện giữa 3 người.

Nguyệt thôi nhìn Vũ cô đảo mắt nơi nhưng vệt café sóng sánh tấp vào thành cốc, loang lổ.

- Gia đình này với em không quan trọng sao? Anh với em không quan trọng sao, ba với em cũng thế sao. Em nói đi?

“Không! Anh với em rất quan trọng, quan trọng hơn mọi thứ trên đời, Vũ ạ. Từ những ngày đầu tiên bước chân vào căn nhà này, anh đã là thứ duy nhất trên đời này níu em ở lại, là thứ duy nhất, anh hiểu không”? Nguyệt cười buồn với những vệt đen đen nơi thành cốc. Chiếc thìa im lìm không nhúc nhích như mọi khi. Mọi âm thanh lúc này đều trở nên vô nghĩa. Cô chậm rãi lên tiếng:

- Ừ với em mọi thứ đều thế thôi!

- Thế sao còn gặp Linh, sao còn làm những việc chẳng ai hiểu nổi? Cô đang đùa với ai thế hả?

Vũ bật đứng dậy, tay đập mạnh lên bàn... Ly café hơi chạm, những vệt nước đen đặc lại được dịp tung tủy. loang lên bưng bình đập vào thành cốc... rồi chậm rãi chảy nhẹ xuống lẫn trong muôn ngàn hạt nước khác... vô hình.

- Ngẩng mặt lên, nhìn tôi và trả lời đi.

Vũ lại gào lên. Những bàn bên cạnh đã ngoái lại nhìn họ bằng ánh mắt dò xét. Nguyệt ngẩng lên, nhìn sâu vào mắt anh, nói rõ :

- Gia đình, ba hay... kể cả anh đều không quan trọng. Nhưng công ty thì có, rất quan trọng. Em không thể trắng tay chỉ vì con nhóc đó được. Còn anh và ba, chuyện của 2 người em không quan tâm. Đó là câu trả lời cho anh đấy! được chưa?

Chân Vũ chệnh choạng, anh ngồi thụp xuống ghế:

- Được rồi....

- Xin lỗi vì câu trả lời không như anh mong đợi. Em...

- Được rồi... tôi bảo được rồi mà...cô về đi!

Vũ cúi mặt hai tay tì mạnh trên mặt bàn bóng loáng. Tim anh quặn lại. Vũ cứ ngồi im như thế, mặc cho Nguyệt đã đứng dậy từ bao giờ.

Nắng hắt mạnh vào những ô cửa kính. Những vệt hoa tím trở nên rạn vỡ hơn bao giờ hết. Chúng tung bừa dưới ánh sáng của một ngày ngập nắng. Vũ ngồi lặng giữa luồng ánh sáng ấy. Mắt anh hướng về phía trời xa xăm, mờ mờ trông ra từ góc quán nhỏ. Nỗi đau, nỗi buồn lặng trong đáy mắt, hằn rõ nơi từng nếp nhăn nhăn nơi khóe mắt. Vũ mệt mỏi, thật sự mệt mỏi.

Nguyệt vẫn chỉ là cô bé 16 tuổi mà mẹ anh dắt về khi ấy, một ngày cuối tháng 3 của gần 10 năm trước... rá rích mưa và ảm đạm như chính màu mắt cô. Nguyệt mặc chiếc váy đã cũ nát, màu trắng bột đi, thay vào bằng một màu cháo lòng đục đục, loang lổ những vết bẩn không rõ hình thù. Vết bầm thâm lại nơi khóe mắt, làn da ngăm đen và vẻ lam lũ ẩn sâu trong từng nét gương mặt không làm Vũ mất đi ấn tượng về một khuôn mặt xinh đẹp, ấn tượng , sắc và nét. Nguyệt đứng lặng trong vòng tay mẹ, không lên tiếng cũng không nhìn cố định vào bất kì vật gì trong căn phòng khách lộng lẫy của gia đình anh... Cô bé lơ đãng và gần như không quan tâm đến sự có mặt của bất kì ai.... Trong lòng Vũ khi ấy,hình như trỗi lên một niềm thương cảm rất mong manh... Nguyệt sống cùng nhà gần 6 năm nhưng hầu như tách mình ra khỏi cuộc sống của anh, rất ít nói chuyện cũng ít khi nhìn anh...Dẫu anh luôn cố gắng ở bên, cố gắng quan tâm đến cô như một cô em gái nhỏ. Nguyệt chấp nhận điều đó, nhưng không hưởng ứng hay đáp lại. Cô luôn tỏ ra thật mạnh mẽ và độc lập. Cho đến tận buổi tối hôm ấy, cái buổi tối định mệnh cướp đi của Vũ người thân yêu nhất trên đời. Lúc Vũ lao đảo bước ra từ bệnh viện. Và Nguyệt bước tới, nhìn anh thật chậm, rồi ôm anh, òa khóc.... Những giọt nước mắt nóng ran ướt đầm vạt áo Vũ. Ngoài trời vẫn mưa, mưa vọng lên những tiếng lộp độp nghe buốt lạnh. Vũ thấy lòng nhẹ nhàng hơn chút ít. Mẹ của anh cũng là mẹ của Nguyệt. Dẫu bà luôn thờ ơ lãnh đạm với cô những Vũ hiểu đó là chỗ dựa duy nhất của Nguyệt. Cô gái bé nhỏ đang chống chọi và chênh vênh khi mất đi chỗ dựa ấy. Và cô chọn Vũ. Vũ thấy ấm lòng vì điều đó... Cái cảm giác bình yên khi họ ôm nhau giữa bệnh viện trong cái đêm đáng sợ ấy, Vũ mãi mãi không quên. Sau này Vũ vẫn luôn xem Nguyệt như người thân duy nhất trên đời này, dù không ít người nhầm tưởng họ là một cặp đôi. Vũ chưa bao giờ muốn đánh đồng Nguyệt với những cô gái anh quen và yêu trong chốc lát. Mỗi khi mệt mỏi, cảm giác không thể gắng gượng Vũ lại tìm đến Nguyệt. Không cần nói không cần nghe cô động viên. Nguyệt có lẽ là người duy nhất anh còn tin tưởng trên đời, là người duy nhất anh thấy chẳng cần đề phòng, là người thân duy nhất mà anh yêu quý.... Vậy mà.... Tay Vũ run run, bóp chặt... Vũ mệt mỏi... Mọi thứ mông lung, chói với.... không diêm tựa.

Cô gái đang đứng quay lưng lại phía cửa bếp, ngón tay trở đưa qua đưa lại nơi vòi nước. Những giọt nước lem màu..... Máu... Vũ ào lên phía trước, kéo tay cô em cứng đầu lại phía mình, bằng hoàng nhìn vết cắt đang rỉ máu, nhăn mặt. Cô gái giật mình, lại đôi mắt mở to hết cỡ, ngơ ngàng, sững sờ nhìn nó, lúng túng ngọc gậy bàn tay đang nắm gọn trong tay anh, không thể rút lại...Gương mặt đỏ bừng, ánh mắt cụp xuống phía những ngón chân đang đi đi lại lại trên sàn gỗ.

- Để yên đấy!

Vũ nói khi với tay lấy chiếc hộp đựng đồ y tế trên nóc tủ. Anh đặt bàn tay nhỏ nhắn trong tay mình, thăm nhẹ miếng bông tấy trùng:

- Đau không? Làm sao chẳng cần thận gì cả?

Vũ ghé miệng thổi phù phù:

- Chịu khó tí nhé! sắp xong rồi!

Nói rồi Vũ nhẹ nhàng dán miếng băng y tế lên vết thương, lặng lẽ ngược lên, Nguyệt đang nhìn anh, ánh nhìn lạ lẫm, không còn bất ngờ mà như lấp lánh những vì sao nơi bầu trời những đêm hè. Rất lạ! Và rất ấm!... Bất gặp ánh nhìn của Vũ cô gái vội vàng quay mặt đi, kéo tay ra.

Cái cảm giác ngọt lịm khi ấy lại loang ra, dịu dàng xoa dịu mọi tức tối, uất ức này giờ trong Nguyệt. Cô bóp chặt tay ga, chiếc xe phóng đi, nắn tấp vào mặt. Đôi mắt nhìn thẳng về phía trước, những làn đường ngã nghiêng. Nguyệt muốn buông tay. Cô mệt mỏi. Rất nhiều chuyện đã xảy ra vượt ra khỏi tầm kiểm soát của Nguyệt... Vì đâu? Linh! Nguyệt dừng xe, cầm điện thoại, nhấn số Linh, gương mặt nhún nhó, lộ lên vẻ tức giận.

18. Chương 18

- Em tắt máy chưa đó? Đừng có chơi gian đó nha?

- Vợ vẫn, tắt rồi. Anh lại định kiểm tra hả?

Chiếc xe cao kều lại hun hút lao đi. Gió có tạt qua phần phật phía đuôi tóc. Linh ôm Hoàng Anh. Cái ôm đã chặt hơn... Linh thấy bình yên và thích thú lạ. Chưa bao giờ Linh nghĩ có ngày cô lại bông bột, vứt hết mọi thứ và phi trên đường như thế này.

- Anh không biết là em chưa bao giờ đi Tam Đảo đó?

- Em chăm chỉ học hành, chăm chỉ làm việc mà lại. Có ai hay đi chơi như anh không?

- Nay nhá, lâu lắm rồi anh có dám đi đâu khỏi Hà Nội đâu?

- Tại sao?

- Vì em đấy!

Tiếng cười của Hoàng Anh chợt tắt, anh nhận ra mình vừa nói “hớ”, anh sợ Linh sẽ giận và những gì anh có này giờ lại vụt qua như một giấc mơ. Giấc mơ quá đẹp để khi tỉnh dậy người ta cứ mãi miết đi tìm nó trong đời thực và đau đớn, nuối tiếc khi nó không hề tồn tại.

Linh bất giác cười lớn.

- Anh tán gái ghê thật. thế mà cứ ế vợ dài. Kể cũng lạ lạ nha!

- Thôi đi ạ, đây là anh không thêm nhá, chứ các cô bám anh ghê lắm đó.

Những câu chuyện cứ nói dài nói dài. Họ nói như lâu lắm rồi không được nói. Họ cười như lâu lắm rồi chẳng được cười. Linh thấy mình lạ lẫm! Bỗng thấy yêu những cơn gió lướt qua. Bỗng thấy nắng lấp lánh trước mặt. Còn Hoàng Anh, có lẽ đây là những giây phút anh sẽ chẳng bao giờ quên. Nếu biết rằng, được ở bên em dẫu trong chốc lát cũng ngọt ngào và tuyệt vời đến thế, anh sẽ không sợ hãi đứng phía sau, anh sẽ bước lên trước em rất lâu, rất lâu rồi. Hoàng Anh khẽ cười, nụ cười nhạt vương một chút tiếc nuối.

Màu xanh tươi mát làm lòng Linh thấy dễ chịu. Cô xuống xe và cởi ngay chiếc áo chống nắng vứt lên yên xe. Cô hào hứng xoay người dưới bầu không khí mát lành xung quanh. Con đường rộng và mát. Những khoảng hắt nắng lại trở nên lấp lánh. Không khí ở đây thật tuyệt vời, nó như một làn mây mỏng, mát dịu mơn man và thấm vào da thịt Linh. Cô chậm chậm khép mắt như cố hít cho đầy lồng ngực. Cô hoàn toàn

quên mất người con trai đang đứng bên cạnh lặng nhìn mình say đắm. Giá như anh có thể ôm em lúc này! Giá như anh có nhiều thời gian hơn để đưa em đi đến những nơi còn tuyệt hơn thế này nữa. Giá như anh có thể chịu thay cho em mọi mất mát, đớn đau và mệt mỏi. Để em được sống thật hồn nhiên, thật thoải mái như chính lúc này đây. Giá như anh thật sự khỏe mạnh và có thể lo cho em, anh nhất định sẽ biến em thành người con gái hạnh phúc nhất trên đời. Nhưng anh biết, anh sẽ dùng những ngày tháng còn lại, những nhịp đập còn lại, trái tim vốn không khỏe mạnh nhưng tha thiết yêu em, và tất cả những gì anh có để bên em, để làm em cười và cười thật tươi. Hoàng Anh thấy lòng nhẹ buồn, nhiều tiếc nuối

- Hoàng Anh, anh có muốn đi tiếp không? Em chỉ muốn ngồi luôn đây thôi à...

Linh đã ngồi bệt xuống mép đường, tay mân mê mấy quả thông rưng.

- Thôi đi, hờ âm ả. Trên kia còn đầy cái hay ho kia. Ngồi đây xong rồi về lại tiếc hùi hụi cho coi. Đứng lên. Đi nào?

Hoàng Anh bước lại trước mắt, đưa tay định kéo cô đứng dậy. Nhưng Linh vẫn không nhúc nhích

- Em ngại lắm. Ở đây một lát đã.

- Nhanh, tôi là không về được đâu?

- Thì không về nữa. Hô hô. Em chẳng sợ.

Linh thích thú nhìn nét ngạc nhiên, thú vị trên gương mặt Hoàng Anh. Còn đang sung sướng vì tưởng mình đã thắng. Hoàng Anh tiến lại, bế thốc Linh lên cánh tay chắc chắn của mình. Sau tầm 5 giây, sững sờ vì sốc quá. Linh mới bắt chợt hét lên:

- A, á, làng nước ơi, có người bắt cóc tôi. Trời ơi. bắt người....

Tiếng hét làm Hoàng Anh giật mình. Anh trở mắt nhìn Linh:

- May cho em là anh thần kinh thép nhá. Mà giật mình buông phát thì em bẹp dí luôn xuống đường nhá!

- Ha ha, ha ha....

Một vài đoàn phượt đi qua, dừng lại nghỉ, nhìn họ nghịch ngợm, cũng thích thú đứng nhìn rồi bật cười. Mấy cô bé có vẻ từ một đoàn học sinh thì ngưỡng mộ :

- Ôi ôi, thích thế.

- Giá mình được như chị í.

- Eo ôi, anh ấy bế chị í kia, thích vậy.

Linh đã được đặt lên xe, ngược lại, nghe những câu xì xào, mặt đỏ bừng lên, những ánh nắng hắt xuống, rộn rã nơi gò má. Trông cô bên lên như những ngày đầu yêu Dương, mỗi lần đến trường lại cố đi thật xa anh, sợ mọi người cười trêu. Linh áp mặt gần hơn vào lưng Hoàng Anh, cảm nhận mùi mồ hôi len qua lớp áo. Bỗng rất lâu rồi mới có cảm giác được che chở được dựa vào lưng một người con trai. Cảm giác thật trọn vẹn!

- Ông ơi, bao nhiêu tiền 1 ống cơm lam vậy?

- 10 nghìn o ơi, mua đi o. Mà o là người miền Trung à?

Người đàn ông nói giọng miền Trung thân thuộc đon đả mời Linh tranh thủ nhận đồng hương.

- Vâng, cháu quê Nghệ An ạ. Bác nhận ra ạ? Hi.

- À, tôi ra đây lâu rồi, nhưng vẫn không đổi được giọng đó o ạ. Giọng o hay lắm, nhưng vẫn có những âm mà đi đâu tôi cũng chẳng thấy người ta nói như trong mình hết.

- Bác cho cháu 5 tấm cơm nhé!

- 50 nghìn o nhé?

- Thôi, bác phải bớt đi cho đồng hương chứ!

- Vậy 40 đi. Gạo chuyển từ quê mình ra tí đây đó! Thơm phải biết!

- Ôi trời, 30 đi, cháu không mua nữa giờ. Bác bớt mạnh vào chứ!

Linh dợm chân định đi.

- Thôi được rồi, bớt mạnh tay vì o xinh đẹp đó nhá!

Linh cười thật tươi rồi quay lại nhìn Hoàng Anh... vênh mặt lên hào hứng với 20 nghìn vừa mặc cả được

- Ôi trời, em hơi bị có khiếu buôn bán, bán gạo đấy. Mặc cả ghê gớm!

- Hơ, em mà không xinh đẹp còn lâu mới dc đấy! Không thấy bác ấy khen à.

- Hờ âm, vì bác ấy nghĩ, khen rồi em sẽ mua cả chục cái đó.

- Ờ ha, hay lúc nữa em ra mua thêm mấy chục cái về làm quà nhỉ? Tha hồ được khen.

- Ôi trời.

Hoàng Anh kêu ầm lên, anh biết cả Linh và cả anh đều muốn lắm được nghe cái chất giọng miền Trung đặc, nặng nặng nhưng thân thuộc ấy.

- Anh ngần ngại gì thế, không ăn đi à?

Linh dứt một miếng gà nướng họ vừa mua, cho tọt vào miệng. Tay xé gà đầy mỡ bóng loáng:

- Ôi trời, ngon quá, ngon chết đi được.

Hoàng Anh lặng nhìn Linh, anh nhìn cô gái mắt đang nhắm nghiền, gương mặt tỏ rõ niềm sung sướng trước mắt anh. Cô vẫn trẻ con, nhắng nhít và đáng yêu như ngày ấy. Vậy là ở em vẫn vẹn nguyên sự nghịch ngợm, đáng yêu, vẫn thèm cười, thèm nói, thèm vui chơi như con bé chấy đen nắng cầm đầu cả đoàn quân con nít cả bề ngày ấy. Chỉ có điều đôi mắt với những mắt mát quá lớn, những nỗi đau quá đáng sợ, em co mình lại trong nỗi ám ảnh, d ày xéo, im lặng và không cất nổi tiếng cười. Ba năm rồi, hầu như Hoàng Anh đi phía sau Linh, những lời hỏi thăm chỉ là một mẫu đối thoại rời rạc.

- Há miệng ra... Đó, nhai đi.

Linh ném một miếng gà vào miệng anh. Và tợn một miếng to hơn vào miệng mình. Nhai ngấu nghiến rồi phì cười. Cả má và môi dính đầy mỡ.

- “đứa nào ăn tham nuốt vội là mắc cổ chết ghen luôn đó nhá”

Linh bật cười giòn như nắng biển những buổi trưa hè ngày thơ bé. Hoàng Anh vừa nhắc lại câu cô vẫn thường nói với lũ bạn thời ấy.

- Anh vẫn còn nhớ nhiều thứ ngày bé nhỉ? Em quên rất nhiều rồi. Thỉnh thoảng nhớ lại em lại ước giá như cho em quay lại ngày đó, dù chỉ trong một ngày thôi cũng sẽ thoải mái lắm.

19. Chương 19

Họ ngồi xoay lưng lại nhau chơi trò nói thật. Lá rừng xanh rì. lặng lẽ đu mình trong gió. Khu Tam Đảo 2 mát rượi và không quá đông đúc. Mỏm đá đủ cao để Linh có thể thu vào tầm mắt mình cả một không gian xanh mướt bên dưới. Trập trùng đồng lúa, đồng ngô... dịu mát. Hoàng Anh không vội trả lời, anh đắm mình trong hồi tưởng về chuyến du lịch tuyệt vời để anh được gặp và yêu em, như định mệnh, như duyên phận, của hơn 10 năm trước.

Trời nắng.. Bãi cát lấp lánh như rải đầy những mảnh vỡ thủy tinh nhỏ xíu.. nóng rất... Mặt biển trong và xanh, phỉ phèo như chuẩn bị bốc hơi...Gió lướt qua mang hơi nóng tràn lên tấp vào không gian. Phía xa xa

nơi bóng đổ chênh vênh của đỉnh núi, cát dịu hơn, bầu trời lững thững những đám mây trắng xóa, vang lên tiếng lũ trẻ đang cười đùa:

- Mi phải cầm bông hoa giả vờ ri ri này? Con bé thấp nhất hội, đen thùi lũi nhưng vàng trán cao và nụ cười rất duyên lại thật đáng yêu đến lạ. Con bé khéo léo cầm một bó hoa đại đủ màu, khẽ nghiêng nghiêng thẹn thùng, có vẻ rất “chuyên nghiệp”.

“Đó đây, hiểu chưa?”

Rồi nhanh chóng trả bó hoa cho cô bạn cô dâu bạn này

“ Cô dâu” nhỏ xíu trong chiếc quần cộc có hình thủy thủ mặt trắng, chiếc áo trắng dài quá đầu gối, bông hoa mướp to tướng, vàng ươm được cài lên mái tóc ngắn, rối bù.Nó bẽn lẽn nép vào bên “ chú rể”, mặt thẹn thùng theo đúng kiểu con bạn vừa làm. “Chú rể” là một cậu bé khá cao, nước da trắng hồng khác hẳn mọi đứa bạn xung quanh. Đám cưới diễn ra trọn vẹn trên một khoảng vuông của bãi cát dài bất tận, chúng “rước dâu” từ lâu đài bằng cát này đến một lâu đài to hơn nghênh ngang nét bút trẻ con: “Nhà trai” trong tiếng hò reo thích thú của hơn 10 đứa trẻ, đứa nào cũng cháy đen trong cái nắng miền Trung gay gắt...

“A, cô dâu, cô dâu Cát!” “ Đẹp đôi quá! Đẹp đôi quá”.

“Chú rể, cười nào, chụp ảnh nào!”

Con bé nhỏ con xoay xoay tay giả vờ làm động tác chụp ảnh. Chú rể đứng nghiêm, chỉnh lại cái cổ áo... cười tít mắt. Chúng mừng hạnh phúc “đôi vợ chồng trẻ” bằng những lá mít, lá đa, hay tờ giấy xé từ vở học trò... Tiếng cười rộn vang, lảnh lót làm xôn xao cái nắng hè oi ả...Không ai biết, trong “đám cưới” đó chú rể khi ấy mới 14 tuổi lại ngồi ước giá như cô dâu không phải con bé cao cao kia mà là con bé đen thùi lũi, nhỏ tí và lấm mồm kia. Con bé ấy chính là Linh và Hoàng Anh đã yêu cô ngày từ lần gặp gỡ đầy tình cờ và một đám cưới “ngốc xít” vậy.

- Em còn nhớ đám cưới không? Có nhớ bọn mình đã nói gì với nhau trong hôm trước khi anh về không?

Thời gian dài và có quá nhiều “đám cưới” và vô số trò chơi mà Linh chủ trò như thế, Linh chỉ còn kịp nhớ, gia đình Hoàng Anh đã chuyển đi từ khi Linh còn chưa ra đời. Và nếu không có một chuyến du lịch năm Linh 10 tuổi hẳn họ sẽ không biết nhau. Và nếu không vô tình gặp lại nhau đôi ba lần giữa thủ đô hiểm người thân này, có lẽ Linh cũng quên mất sự xuất hiện cả Hoàng Anh trong cuộc đời mình.

- Có nhớ những chiếc hộp ước không?

Trong đầu Linh còn mang máng chút hình ảnh của những chiếc hộp ước thất nơ xinh đẹp. Thật ra Linh đã không ít lần tò mò muốn đi tìm và xem điều ước ngày ngốc xít ấy. Nhưng rồi lại nghĩ đến lời hứa với người bạn và cố kìm chế... Rồi dần quên mất. Thứ gì người ta cố mãi không đạt được cũng khiến người ta ấn tượng lâu hơn thì phải.

....

- Bạn viết gì trong đó thế? Cô bé khẽ nghiêng mình sang tờ giấy của bạn.

- Bí mật! Cậu bé nheo mắt, ra vẻ bí hiểm rồi nhe răng cười, hàm răng sáng lóa trong bóng tối nhòe nhòe của chiếc đèn pin bé xíu.

- Ai thêm, tớ đi viết bí mật của tớ... Đây nhé, mình chôn ở mỏm đá to nhất này nhé! Cô bé leo tót lên đỉnh mỏm,hào hứng nói với xuống

Trong bóng tối dày đặc của bãi biển về đêm, chúng thi nhau đào thật sâu, rồi cẩn thận đặt chiếc hộp gỗ vuông vẫn chứa 2 chiếc lọ ước bằng thủy tinh nhỏ nhỏ, xinh xinh phía trên buộc những chiếc nơ ngộ ngộ : một đỏ, một xanh. Trông thật bắt mắt... Xong đâu đấy, chúng quay lại nhìn nhau... khúc khích cười... và chạy ào đi trên bãi biển mênh mông , tiếng sóng rúc rich cùng tiếng reo hò rất đổi trong trẻo.... Gió mát lành lùa vào tóc, bay bay...

- Ôi em không biết cậu bạn đó là anh đó, cũng quên mất nó luôn. Sau này chỉ nhớ một người bạn đã cùng chôn một hộp ước, nhưng không nhớ là ai cũng quên mất chỗ chôn nó rồi.

- Vậy à. Em không còn muốn nhớ gì về biển nữa, phải không?

Linh lặng lẽ nhìn về phía xa xa, nơi những đám mây đang co tròn, vón lại thành những hình thù hay hay trên nền trời xanh trong. Màu trắng khiến chúng thật nổi bật và hút mắt... Linh thở mạnh. Hoàng Anh cảm nhận được những nhịp đập tung tóe, không kiểm soát trong tim người con gái đang ngồi quay lưng, chơi trò nói thật với anh.

- Em có thể không trả lời cũng được. Anh xin lỗi.

- Không, cũng lâu lắm rồi không nhiều người dám đả động đến quá khứ với em. Ai cũng cố không nhắc đến để mong em quên đi. Nhưng mà chính vậy em thấy mình cứ tự nhiên sống trong ám ảnh ấy. Không dứt được, nhiều hôm mệt mỏi lắm, nhưng đến khóc em cũng không dám, cứ sợ mình miên man mãi trong nỗi đau ấy. Còn giờ có lẽ em phải tập quên nó anh ạ. Quên thì quá khó nhưng tập bớt nhớ mỗi ngày chắc em sẽ làm được. Dương hẳn cũng mong em như vậy.

Linh đảo mắt xuống đôi chân đã bỏ khỏi giày từ bao giờ.... Lốp đất dưới chân khô cằn, nham nháp vì nắng nóng.... Cỏ! Cỏ lặng lẽ bám mình nơi những lốp đất cứng, len lên cả mồm đá họ đang ngồi. Linh ước gì mình mạnh mẽ được như những thân cỏ hoang tàn ấy.

- Bao giờ em muốn khóc, gọi anh nhé. Anh trêu cho để cười.

- Không, không phải hôm nay. Hôm nay em thích là “Linh mạnh mẽ”. Hôm nay em thấy rất thoải mái và mọi chuyện cũng nhẹ nhàng hơn.

- Anh cũng thế.

Vũ quay người lại, cười với Linh. Cô cũng nhìn anh, cười theo. Tiếng cười của họ lẫn vào gió, nghe thật mềm và thật ngọt. Linh đứng dậy, đưa tay khum miệng:

- Tôi là Linh Strong.

- Linh Mạnh Mẽ....

Hoàng Anh cũng đứng dậy, anh hét to theo Linh, nhưng âm thanh vọng lại làm họ thích thú.

- Linh hờ âm....

- Anh Vũ chờ iên...

Ngày bé, Linh vẫn hay tách từ như thế mỗi khi muốn nói trêu ai đó. Cô bảo như thế nghe đáng yêu hơn. Linh quên nhưng Hoàng Anh nhớ.

- Anh vẫn nhớ những trò hay ho của em nhỉ?

- Nhớ chứ, nó làm anh vui mà.

- Còn em hình như luôn quên đi những điều vui vẻ ấy, còn lại trong đầu em suốt 3 năm qua chỉ còn là ám ảnh, là buổi chiều hôm ấy, là nỗi đau. Em cứ nghĩ mình không bao giờ thoát ra được.

- Nhưng giờ thì em nghĩ khác rồi đúng không?

Linh cười thật hiền nhìn anh. Trong cô còn rất nhiều điều chưa nói. Linh yêu Dương và mãi yêu anh. Tình yêu ấy dẫu nghiệt ngã đầy bất trắc nhưng cô vẫn chưa sẵn sàng ột tình yêu nào khác. Và vì thế Linh vẫn đau lắm khi nghĩ về anh.

Hoàng Anh lại quay về khoảng không hoang vắng và mệnh mang trước mặt.

- Cố lên, Linh Strong!

Linh bất giác bật khóc. Cô cứ đứng yên thế cho nước mắt trào ra, không nức nở, không tức tưởi. Nước mắt chạy dài xuống bờ má, ướt đầm, Linh vẫn cúi gằm mặt xuống nhìn những gợn cỏ dưới chân.

Hoàng Anh nhìn Linh trong chốc lát, xót xa... Anh tiến lên, lại khựng lại, rồi không tự kìm chế, anh vòng tay ôm cô vào lòng.

- Nín đi nào, Linh strong cơ mà. Phải mạnh mẽ lên.

Linh vẫn không thôi khóc. Những giọt nước mắt nóng ran len qua lớp áo, thấm vào da thịt Hoàng Anh... thật mềm. Lần đầu tiên được ôm cô thật gần, lần đầu tiên được ngửi mùi tóc cô, lòng anh không tránh khỏi những cảm xúc chộn rộn không yên.

- Em rất ít khóc trước mặt người khác... không hiểu sao ban nãy lại thế nữa.
 - Khóc trên vai một người chắc đỡ tủi thân hơn chứ. Đã bao khi nào muốn khóc thì gọi anh mà. Rồi khi nào muốn khóc anh sẽ lại gọi em. Ok?
 - Biết rồi. Hoàng Anh đỡ iên. Hehe.
- 10h đêm. Linh rời tay khỏi vòng eo anh, cúi húi trèo xuống chiếc xe cao khều rất ngẫu của anh. Ánh đèn nhập nhòa sáng, những tia sáng hắt xuống cùng nụ cười tươi rói:
- Cảm ơn anh vì một ngày rất đặc biệt! Em thật sự rất vui.
 - Cảm ơn em vì một ngày cũng rất đặc biệt! Anh cũng thật sự rất vui.
 - Anh về nhé!
 - Vâng, chào anh! Chúc anh ngủ ngon!

Hoàng Anh tháo mũ bảo hiểm cho Linh, bỏ vào cốp xe rồi nổ máy:

- Ngủ ngon nhé Linh strong!
 - Anh đi cẩn thận nhá!
- Linh nói với theo. Hoàng Anh gơ tay vẫy ngược lại... Chiếc xe nhanh chóng mất hút nơi ngã rẽ trả lại sự yên bình cho đoạn đường vắng vẻ. Linh thu chân, dậm bước về phía con ngõ nhỏ.
- Đứng lại!

Giọng con gái, đanh và sắc. Cô ta đi một mình. Chiếc vespa dựng nghiêng nghiêng nơi lề đường.

20. Chương 20

- Chào cô, cô có về sợ tôi hả?
 - ơ, chị Nguyệt. Em xin lỗi. sáng nay em quên mất.
 - Quên? Hay trốn. Điện thoại của cô, để cho chó cắn rồi à.
- Nguyệt nói nhanh, gần giọng. Linh không sợ, cô chẳng có lí do gì để sợ cả.
- Em đi chơi với bạn. Không để ý đến điện thoại.
 - Tại sao lại đi “hót” với Hoàng Vũ? Cô cao tay lắm
- Nguyệt càng ngày càng sấn lại gần trước mặt. Linh toan lùi lại nhưng nhận ra bàn tay mình đã bị kéo lại, nắm trọn trong tay Nguyệt. Cô mở to mắt nhìn Nguyệt.
- Em không cố ý nói điều gì cả?
 - Không cố ý nhưng là cố tình? Đúng không? Cô định phá tôi hả?
 - Không, em chỉ lỡ miệng nói chúng ta có hẹn thôi! Em không cố ý làm gì cả?
 - Im.
 - Ngay từ đầu đã biết cô không phải hạng vừa. Đừng giả vờ nai tơ trước mắt tôi.
 - Xin chị ăn nói cho lịch sự. Tôi chẳng việc gì phải giả vờ trước ai cả?

Nguyệt trừng mắt nhìn Linh.... 5 phút. 10 phút. Có tiếng còi xe ô tô liên tục. Vũ dừng xe lại bên đường. Xuống xe, đứng tựa vào cửa xe. Vỗ tay. Lại vỗ tay.

- Nếu không phải tình cờ, đã không được xem con gái của ngài chủ tịch và bồ nhí của ông ta choảng nhau rồi. Nếu ở Mỹ đã có tin hay để đưa lên mặt báo rồi, Nguyệt nhỉ? Gọi là gì nhỉ: Trận choảng nhau của các quý bà Hoàng Gia à. Nghe cũng hot ấy nhỉ?

Nguyệt không quay lại, cô bóp chặt thêm tay Linh, gương mặt Linh nhăn nhó. Còn Nguyệt ánh mắt lộ rõ vẻ tức giận. Cô ta nói nhỏ vừa đủ để Linh nghe:.

- Đây là cảnh cáo đầu tiên cho cô. Đừng để tôi phải gặp cô quá nhiều. Liệu cái miệng quý hóa của cô đấy!

Nói rồi Nguyệt đi lại, leo lên xe và phóng đi. Hoàn toàn không nhìn về phía Vũ. Chỉ có anh nói với theo:

- Chào bà chủ Hoàng Gia tương lai!

Anh cười, những tiếng cười khô khốc, không cảm xúc hay cảm xúc nếu có thì cũng chỉ trơ tróc còn lại là nỗi đau cố nén.

- Cô đi đâu cả ngày hôm nay đó, điện thoại tắt máy cả ngày và lon ton về với một thằng đàn ông? Chà, anh ta cũng được lắm đó.

Vũ bước gần lại phía Linh, dừng lại khi chỉ cách vài bước.

- Anh thôi đi, tôi đi đâu cũng cần khai báo với anh sao? Hoàng Gia toàn những người rảnh rỗi đi theo dõi người khác cả ngày vậy à?

- Người khác, cô giờ lại chẳng là người quan trọng nhất, đáng sợ nhất Hoàng Gia đấy chứ?

- Xin lỗi, tôi không có thời gian để chơi với các anh đâu. Chào anh!

Linh toan bước đi.

- Hắn ta là ai? Cô đi đâu về? Hắn làm gì cô? Là gì với cô?

- Anh tra hỏi tôi à? Quan tâm tới tôi và anh ấy làm gì?

- Trả lời đi.

Vũ đã lại kéo tay Linh, bước chân hơi hẫng, Linh ngã chúi về phía trước. Họ đứng gần nhau... rất gần. Cô ngược mắt, nhìn Vũ, thách thức:

- Buông ra.

Môi Linh mấp máy, định nói thêm gì đó những nhanh chóng im lặng, chỉ còn vài ba tiếng lầm bầm trong miệng. Ánh mắt Vũ dừng lại nơi đáy mắt Linh hồi lâu... tê cứng. Trong ánh mắt ấy, có khát khao, có yêu thương và có cả kìm nén. Còn Linh, cô bất ngờ hay đúng hơn là nghĩ ngợi, lần đầu tiên được nhìn anh thật gần. Linh cố tìm những nét khác biệt trên gương mặt anh, gương mặt Dương, tình yêu của cô.

Ánh đèn đường bắt giắc vụt tắt, Linh giật mình. Cô lùi lại, định đẩy tay anh ra... Nhưng... Nhưng... Vũ giật mạnh tay Linh. Trong chốc lát đôi môi anh nóng ran đặt lên môi cô... Mê muội, mù quáng đến mông mị... Nụ hôn cuồng nhiệt, rát tận lưỡi... Những tế bào trong anh chưa kịp phản xạ, trở nên rỗng téch, trái tim điên cuồng gõ nhịp, cao vút... Những cung bậc xúc cảm mãnh liệt chưa từng trải. Tất cả tan đi nơi đầu lưỡi, nghe ngọt lịm... Đôi tay chắc chắn của anh ghì chặt lấy cô. Linh hoàn toàn mất kiểm soát sau ít phút đầu cổ trốn chạy. Linh không còn là mình trong phút ấy. Cô thấy mình trôi đi cùng những cơn bão sóng biển. Mơ hồ không hiểu rõ cảm giác. Cô mặc cho đôi môi Vũ vò nát môi mình. Không đáp lại nhưng hoàn toàn không chống cự. Những ngọt ngào dẫu rất khê khàng và nhiều uẩn khúc cũng làm trỗi dậy trong Linh nhiều xúc cảm. Hình ảnh Dương lại ngập tràn đầu óc Linh, lại những con đường thênh thang lá, lại buổi chiều sau bão trong veo đầy ám ảnh, lại giọng nói bằng lăng như nắng sáng thơm lành của anh. Linh cảm thấy tức ngực và khó thở: Mình là kẻ phản bội. Mình là kẻ phản bội. Linh, dừng lại ngay. Đầu óc và trái tim cô đang điên cuồng gào thét. Những giọt nước mắt túa ra... Linh đẩy mạnh, bước chân Vũ lùi lại. Cô nhìn anh trong tích tắc... nước mắt vẫn ướt đầm bờ má, đôi môi mím chặt, rồi bất ngờ, quay lưng chạy ào vào con ngõ vào nhà. Trong giây phút ấy phải chăng Linh đã ước người đứng trước mặt cô là Dương, và nếu

sự thật đó là anh hẳn cô sẽ ào tới và ôm chầm lấy anh, được khóc thoải mái và được anh vuốt nhẹ mó tóc mai mỏng manh trên trán. Nhưng điều tuyệt vời ấy Linh sẽ chẳng bao giờ quên được.

Vũ đứng yên lặng hồi lâu. Đôi mắt anh dán chặt vào những bước đi chênh vênh của cô gái nhỏ mà anh vừa hôn say đắm. Vị ngọt còn đọng nguyên, căng mọng nơi bờ môi và mọi giác quan vẫn còn chưa thực sự muốn động dậy. Vũ đứng yên vậy cho niềm hạnh phúc róc rách chảy vào trong, những vết xước như ngủ quên. Chưa bao giờ anh thấy mình mất kiểm soát như lúc này. Nụ hôn, Vũ đã dùng nó như một công cụ “dụ dỗ” các cô nàng bất lâu nay. Chưa một lần thật sự được hôn đúng nghĩa, chưa một lần có cái cảm giác chạm vào môi một người và cả thế giới xanh mát, lồng gió mở ra tươi xinh sau phút nhắm mắt ấy. Vũ yêu Linh. Anh yêu người con gái với đôi mắt thật trong anh gặp trong buổi chiều Nguyễn Du ngập nắng ấy. Nếu hôm qua anh vẫn tự nói với mình rằng tình yêu chỉ là một điều phú phẩm, tiểu thuyết, nếu hôm qua anh vẫn tự dặn mình rằng Linh cũng chỉ là một con bé mà ba anh thêm muốn, không có giá trị gì với anh. Thì hôm nay, sau nụ hôn này, sau giờ phút này, cô đã tắt cả, tắt cả những gì ngọt ngào nhất mà thời điểm này Vũ còn có được. Cái cảm giác nhẹ nhàng trong veo mỗi khi nghe giọng nói em, cái cảm giác bình yên mỗi khi chạm vào đôi mắt em, cảm giác muốn được bảo vệ và che chở và cả những ngọt lịm lúc này nữa. Vũ sẽ chẳng bao giờ quên được. Anh không biết ngày mai mình sẽ làm gì, không biết mình phải đối mặt với tình cảm này thế nào và làm sao để có thể che chở cho người con gái ấy. Nhưng với Vũ mọi thứ lúc này giống như một giấc mơ, một giấc mơ có tiếng chuông gió ngân, một giấc mơ không còn những xước xát buốt lạnh.... Vũ mỉm cười bước về phía xe. Gió hè về đêm nhẹ nhàng len vào tóc, làm anh thấy thật dễ chịu.

21. Chương 21

Linh chưa muốn vào nhà. Cô ngồi nơi bậu cửa gỗ. Mất hướng không ngược về phía khu vườn Hoàng Lan mà bám đuổi nơi hành lang gỗ đầy những vết xước. Màu thời gian cũ kĩ ẩn hiện dưới những ánh đèn vàng vọt, yếu ớt. Tại sao Linh chưa bao giờ nghĩ đến chuyện thay những bóng đèn sáng hơn nhỉ? Như mặc định, như bởi nó quá phù hợp với không khí với con người ở đây. Linh không nghĩ được gì trong lúc này. Đầu óc cô mở toang cho ọi luồng suy nghĩ tốc vào, nhưng lại không điều gì thật sự sắc nét. Linh thấy mệt mỏi, cô muốn đầu óc mình thật thanh thoi. Nhưng nó lại trở nên rối bời. Cô cầm điện thoại lên và nhấn một cái tin thật tâm cũng không suy nghĩ nhiều:

- Anh về nhà chưa? Tự nhiên em lại muốn khóc! Nhưng mà đừng có đến. Em lại muốn ngủ nữa?

Người nhận : Hoàng Anh. ĐH

Rồi tiện tay cô xóa chữ ĐH (đồng hương), cô muốn gọi anh bằng một cái tên thân mật hơn một chút. Vì nghĩ về anh về tuổi thơ cháy nắng, lòng Linh lại nhẹ nhàng đến vậy. Nhưng nghĩ mãi không được tên nào hay ho nên cô để lại duy 2 chữ: Hoàng Anh. Nếu biết việc này, có lẽ Hoàng Anh cũng đủ vui rồi. Người con trai ấy đã đợi Linh suốt 10 năm, đã đi sau cô suốt 3 năm bão tố và hôm nay ngày đầu tiên dám bước lên trước Linh.

- Trời ơi, mai đi làm về anh cho đi ăn kem bờ hồ tiếp. Chắc hôm nay mình ăn mất cái cuối đây mà. Khổ chưa? Nín đi, mai đến cho năm cái.

Linh phì cười. Ừ, cô biết Hoàng anh đùa và kiểu đùa cũng thật ngốc xít, nhưng nó cũng làm cô thấy mình bé con đến vậy. Cách nói chuyện nhẹ nhàng của Hoàng Anh làm Linh thấy dễ chịu. Trong lòng Linh bắt giác có sự so sánh, không phải với Dương mà là Vũ.

Linh bắt giác đưa tay lên môi mình, cảm giác lúc đó lại hiện về nguyên vẹn. Một chút đam mê, một chút yêu thương, một chút bối rối nhưng nhiều hơn là ám ảnh, là ân hận. Lâu lắm rồi, cô mới lại hôn. Và nụ hôn với Linh gần như là một sự kiểm chứng. Yêu, không yêu? Nụ hôn sẽ giúp mỗi chúng ta trả lời. Đó thật sự là một sự hòa quyện ngọt ngào và lãng mạn. Nhưng , chính trong giây phút ngày hôm nay, cô lại không hiểu tình cảm của bản thân mình. Dẫu luôn ý thức rõ ràng người con trai ấy không phải Dương, dẫu luôn nhắc bản thân rằng phải dừng lại, đã không ít lần trong khoảnh khắc ấy, Linh thêm được đáp lại, được hôn anh. Và phải rất lâu sau lí trí trong cô mới có thể gượng dậy để đẩy Vũ ra.

- Vẫn đang khóc à Linh Strong chờ yên, Strong mà thế à. Mạnh mẽ lên cái xem đi nào?

Lại là tin nhắn của Hoàng Anh. Linh nhoẻn cười, reply:

- Linh Strong đã thôi khóc anh nhé. Em đi ngủ đây. Mai nhé, 5h30 ở Hoàng Gia nhé! Em ăn 7 cái đó!

- Ok. Thưa sếp Strong!

Linh lại cười, một vài cánh hoàng lan đáp xuống cạnh chân. Linh đưa lên mũi. Hít mạnh. Mùi thơm nhẹ nhàng thấm vào luồng không khí quanh cô. Linh có cảm giác toàn thân như được bao phủ bởi một làn hương thật trong trẻo và êm dịu. Cô sờ tay lên má mình, vuốt nhẹ. Hương đậm trong lành đang nhẹ nhàng lan tỏa trong không gian, khiến Linh thấy mọi chuyện vừa trôi qua chảy tan đi, còn lại chỉ là những niềm vui và ngọt ngào êm ái. Có phải Linh đã giữ những nỗi đau quá lâu? Chính cô cũng không biết thế nào là lâu nữa. Nhưng bắt cô quên anh, có lẽ mãi mãi là điều không thể. Dương đã từng là cả thế giới của cô, là tất cả tình yêu trong trẻo, mơ mộng và hồn nhiên nhất. Để rồi đến bây giờ Linh vẫn chưa đủ sẵn sàng bước ra khỏi thế giới ấy dẫu nó đầy nước mắt, đầy xước xước, để bước vào thế giới mới có thể sẽ tốt đẹp hơn. “Quên thì thật khó nhưng học cách bớt nhớ mỗi ngày, mình sẽ học cách đứng dậy từ đó. Đã đến lúc phải đối mặt với quá khứ và đi tiếp đến tương lai”. Linh đóng khung dòng chữ nghiêng nghiêng vừa ghi bằng mực đỏ, nổi bật trên quyển nhật kí của mình. Linh đặt quyển sổ lại phía ngăn kéo và nhanh chóng chìm vào giấc ngủ sau một ngày dài với không ít chuyện đáng nhớ. Linh mơ, trong giấc mơ ấy, còn ướm nụ hôn cùng Vũ.... Và cô mỉm cười... vô thức. Nụ cười đọng trên môi thay vì nước mắt ướm đắm gối một buổi sáng mai chớm thu.

Những cơn gió mang hơi nồng mùa thu đã sà xuống bầu cửa sổ, những giọt nắng tháng tám vo tròn lăn dài xuống sàn gỗ. Linh dậy muộn hơn thường ngày. Có lẽ bởi một giấc mơ đẹp dễ không còn mộng mị, không còn nước mắt. Anh nhớ người con trai ấy, người con trai đứng quay lưng lại phía biển. Là anh nhưng lại chẳng phải anh. Trong thâm tâm cô vẫn mặc định đó không phải Dương, nhưng bước chân cô vẫn ào đến. Họ hôn nhau, rất lâu và rất sâu trên bãi biển đêm hè lộng gió ấy. Đêm tối, không ánh đèn, Linh không nhận ra người con trai ấy. Người con trai ấy không vuốt tóc cô sau nụ hôn chéch choáng như Dương vẫn thường làm. Người con trai đó không quỳ xuống đắp cát vào chân cô, nghịch ngợm như anh. Để tiếng cười của họ lại tan chảy cùng sóng cùng gió. Người con trai đó rời khỏi môi cô vội vã sau những phút đắm say. Và hồi hải bước đi như sợ hãi, như không dám đối mặt, như cố che giấu đi tình yêu của mình. Và Linh, cô ở lại, không chạy theo, không níu giữ. Một mình chênh vênh trên bãi cát dài, tro tróc. Cô chấp nhận!

Linh tự an ủi mình rằng đó chỉ là một giấc mơ sau một ngày nhiều biến cố. Và vụ “cưỡng hôn” chẳng có gì thú vị của Hoàng Vũ. Cô đứng dậy... Hôm nay cô đi làm.

- Mẹ định gọi con dậy nhưng sợ con mệt nên

- Dạ không, con cũng chưa muộn đâu ạ!

- À, hôm qua mẹ đã nhờ ông Bình đầu ngõ sửa xe hộ con rồi. Nhưng ông ấy bảo còn thiếu một số đồ nên tí sang sửa nốt. Hôm nay con đi taxi tạm đi.

- Ô đây, con quên tiêu mất ạ. Mẹ không cần lo cho con đâu. Con tự tính được ạ. Nhiều việc quá con lại quên mất.

- Không lo cho cô thì tôi còn biết lo cho ai nữa đây. Có ai để tôi lo nữa đâu chứ. Cái thằng... cứ đi biệt biệt hoài.

- Dạ, anh ấy....

- Thôi con cố đợi nó thêm một năm nữa. Cũng 4 năm rồi còn gì. Nó về mẹ tổ chức cho hai đứa luôn. Phải bắt nó bù đắp cho con mới được.

Linh nhướn mày, cố giữ nước mắt không trào ra. Cô cảm động đến xót xa tình cảm mà mẹ dành cho cô. Lẽ ra bà mới là người cần được đồng viên, an ủi, cần được chăm sóc. Nhưng với bà, Linh cứ như một cô con gái nhỏ, chịu nhiều thiệt thòi. Mẹ à, những gì con nợ mẹ, cả cuộc đời này con cũng không trả hết. Những gì mẹ phải chịu đựng, từng trải qua khiến con thấy mình bé nhỏ quá! Trong thoáng chốc Linh nghĩ về Hoàng Gia, về gia đình Vũ bằng cả tất cả sự giận dữ...

Hoàng Anh đứng tựa chân vào chiếc xe cao kều yêu quý. Anh vừa đang nghĩ về gương mặt cau kỉnh của ông giám đốc ban nãy khi anh xin nghỉ việc. Hoàng Anh biết bỏ việc giữa lúc này là đặt lên vai lão già ấy rất nhiều áp lực. Ở vị trí trưởng phòng kinh doanh, Vũ đã gần như đảm đương mọi công việc của công ty. Mất anh, ông ta lại chẳng mất đi một cánh tay đắc lực. Vũ tặc lưỡi, cười cười nhớ đến câu dọa dẫm:

- Cậu sẽ chết đấy, nếu không đi làm cho tôi. Chẳng ở đâu, ưu đãi cậu nhiều như ở đây đâu. Ra khỏi đây, cậu chết chắc.

Lão già ấy, đã sa sả vào mặt Hoàng Anh những điều vô nghĩa đó mà không ngờ nhận được câu trả lời đủng đỉnh:

- Chết thì cũng sắp rồi, tiền tôi kiếm đủ rồi, nhưng tình thì chưa. Thế nhé! Chào sếp, tôi đến với tình yêu bé nhỏ của tôi đây

Và Vũ có mặt ở đây. Trước con ngõ nhỏ vào nhà. Đợi Linh.

Cô xuất hiện ở đó. Váy trắng buông dài bay nhẹ trong những cơn gió chớm thu. Bước chân vội vã, mắt vội vã cố tìm một chiếc taxi. Trông Linh như một thiên thần thanh tú vậy, nhẹ nhàng như chính buổi sáng hôm nay.

- Linh...

- Ô, anh Hoàng Anh...

Linh ngược mắt sang bên kia đường, Hoàng Anh đứng đó, hai tay khoanh trước ngực. Chiếc xe cao kều phía sau lưng. Trông anh đích thị như một tay “phượt” có nghề. Bụi bặm và rất “chơi”... Và cũng rất vững chãi, rất bình yên đó là cảm giác của Linh mỗi khi nghĩ về anh.

Hoàng Anh tươi rói khi đội mũ bảo hiểm cho Linh:

- Lẽ ra em nên nói hôm nay em sẽ mặc váy đẹp thế này để anh bắt chước cho nó hợp?

-Ồ ồ, anh định mặc váy thật à?

- Không chẳng có ai Strong lại mặc váy cả, trừ em. Gà quá. Ý là anh sẽ mặc ple chẳng hạn cho giống chú rể. Chứ thế này... anh chán anh quá!

Linh cười giòn vang. Hoàng Anh bóp tay gas, chiếc xe vút đi trên đường.

Vũ ngồi im trong xe nơi 1 góc đường, nhìn hai con người vừa nãy cười đùa với nhau qua gương. Gương mặt không nhiều biểu cảm. Chỉ có đôi mắt nhiều xáo động. Anh bật một ca khúc ngẫu nhiên và đặt tay lên vô lăng. Chiếc xe tiến ra đường lớn. Lại Hoàng Gia, lại những sóng gió không ngủ yên. Vũ ghét nơi đó.

Linh đi như đếm từng viên gạch trên sàn nhà. Phòng chủ tịch chỉ cách phòng giám đốc Hoàng Vũ có mấy bước chân mà Linh đi mãi không đến. Biết thế lúc đầu, cô đã gọi điện cho anh trợ lý bên đó sang lấy công văn thay vì tự vác xác sang đây.

- Vào đi!

Giọng nói quen thuộc của Hoàng Vũ vang lên ngay sau tiếng gõ cửa rụt rè của cô. Linh chậm chậm đẩy cửa bước vào. Đứng chơ vơ giữa căn phòng lạ lẫm, rộng thênh, chợt thấy muốn bỏ chạy. Hoàng Vũ bỏ chiếc bút xuống bàn, ngẩng mặt lên, nhìn cô trong chốc lát, rồi ngả người ra ghế... Gương mặt hoàn toàn lãnh đạm:

- Có chuyện gì?

Linh giật mình, đột nhiên mất kiểm soát, quên hết cả một biển ***** rửa đã chuẩn bị để xô ra với Hoàng Vũ:

- Tôi hỏi có chuyện gì?

- À... Ừ...à vâng... là cái bản thảo dự án mới, chủ tịch bảo anh lại ngay và điều chỉnh cho phù hợp với điều kiện dân cư và kinh tế khu vực duyên hải ạ.

Vũ không trả lời, anh ra hiệu đặt lên bàn rồi phát tay có ý bảo cô ra ngoài. Linh cắn môi, bất ngờ vì Vũ nhưng cũng quay lại, bước ra cửa. Dù sao cũng là giờ làm việc.

- Này cô kia..

Linh mỉm cười, đắc thắng, định quay lại.

- Phiên cô gọi luôn cậu trợ lí của tôi ở phòng bên cạnh. Điện thoại bàn của tôi hỏng.

Linh nhăn mũi, bước ra, không để ý đập đầu luôn vào cửa chưa mở, cô kêu lên một tiếng Ui Da rồi đi thẳng. Phía sau cô, Vũ phì cười.

- Cháu gặp được Vũ chưa?

- Dạ, rồi ạ.

- Sao mặt đỏ bừng lên thế?

Chủ tịch bước vào, khi Linh còn đang mơ tưởng vợ vẫn, miệng lầm bầm **** rửa tên đáng ghét. Hóa ra Linh quên đóng cửa.

- Cháu tìm hiểu về dự án này nhé! Cháu sẽ là người thay bác điều phối nó cùng Vũ. Chiều nay bác có hẹn với một người bạn ở bên kia về. Mọi cuộc hẹn chiều nay về phía công ty cháu giải quyết nhé!

- Dự án mới ấy ạ?

- Ủ, yên tâm. Bác chưa nói ai làm được mà lại không làm được bao giờ.

- Dạ... nhưng... Vâng, cháu se cô gắng ạ!

- Còn nữa, tối mai, bác mời cháu đi ăn, được không ?

Linh còn chưa kịp lên tiếng, thì Nguyệt đã đứng phía sau:

- Ba, con không thấy ba bên văn phòng.

- Ủ, ba có chút việc cần nói chuyện với trợ lí.

- Mình đi thôi ba. Không bác ấy lại đợi.

Ông Năm quay lại phía Linh:

- Bác sẽ gọi điện cho cháu sau!

Rồi cùng Nguyệt quay ra cửa. Cô gái có đôi mắt Mona Lisa ấy còn quay lại, nhử mày nhìn Linh, một chút dọa dẫm.

Linh gục đầu xuống bàn, ngán ngẩm nhìn đống tài liệu về dự án mới của công ty. Linh không ngại công việc thậm chí là thích thú nhưng có 2 điều khiến cô suy nghĩ. Thứ nhất là dự án xây dựng khu du lịch ở các bãi biển tiềm năng tại miền Trung. Thứ hai là người sẽ làm việc cùng với cô: Hoàng Vũ. Linh không nghĩ ra cách đối phó với con người này. Đứng trước anh ta, Linh không đến nỗi ngoan ngoãn như những cô nàng khác nhưng hình như sức đề kháng cũng yếu dần đi. Linh nhớ về nụ hôn hôm qua. Lại như một dòng điện giật thót chảy vào tận tim, tê tê.... Nhưng không thể phủ định rằng trong dòng điện ấy có những bối rối, có những xúc cảm rất riêng, những chộn rộn chính Linh cũng chẳng thể gọi tên. Cô sờ tay lên môi mình. Mềm mềm... ẩm ẩm. Tự nhiên có cảm giác vụng dại như ngày đầu lén nắm lấy tay Dương, mà mặt vẫn giả như không có chuyện gì, miệng lầm bầm đánh trống lảng bằng một bài hát vu vơ, vớ vẩn.

- Lại đang nghĩ về tôi hả?

Vũ kéo ghế ngồi xuống đối diện, một tay xoay xoay quả cầu nhỏ Linh đặt trên bàn, tay còn lại sải lên bàn. Ánh mắt chăm chú nhìn những chuyển động bên trong quả cầu thủy tinh. Giả như không để ý đến Linh.

- Anh điên à, sao không gõ cửa?

- Này nhá, ở thời điểm này tôi vẫn là sếp của cô đó nhé! Cửa không đóng, thưa quý cô! Tôi biết cô đang nghĩ về tôi, nên không nở làm cô giật mình.

- Trời ạ, sao anh cứ bám tôi cả ngày thế! Tha cho tôi đi!

- Thế không phải có người bạn này sốc vì bị đối xử lạnh lùng à. Hô hô.

Vũ cười to, rõ... Từng tiếng một vui tươi, không nhàn nhạt khinh khỉnh như mọi khi. Tình yêu thường luôn làm người ta muốn cười, muốn hát ca, nhảy múa và thậm chí làm cả những việc điên rồ nhất.

- Anh bị điên à. Về phòng làm việc đi, trước khi tôi nổi điên lên.

Linh đứng dậy, xô Vũ ra ngoài. Nhanh như cắt, anh nắm tay cô kéo về phía trước mình. Mặt anh ghì sát mặt cô. Hai bờ môi lại rung lên. Tim Linh đập mạnh. Cô trợn mắt nhìn anh. Miệng không thể bật lên thành tiếng. Linh nhìn sâu vào đôi mắt Vũ. Bối rối. ...

- Muốn hôn tôi nữa chứ gì?... Không dễ đâu!

Vũ nháy mắt rồi đẩy Linh qua một bên. Anh đứng thẳng dậy. Chỉnh lại cổ áo:

- 5h. Cổng sau. Đợi tôi ở đó! Nguyên tắc của tôi là không chờ ai quá 5 phút.

Linh thở mạnh. Tưởng như không khí trong lồng ngực bây giờ mới điều hòa nổi. Cô tiến lại phía bàn. Bóc một chiếc kẹo dâu, bỏ vào miệng. Vị ngọt âm ỉ. Linh không nghĩ gì cả, cô chỉ lặng lẽ để cho những cảm xúc rất lạ, nhẹ nhàng, êm dịu âm ỉ len vào sâu bên trong tim mình. Ở đó những vết xước cũng như ngủ yên.

Tận 4h30 Linh mới nhớ ra chiều nay mình còn có hẹn với Hoàng Anh. Cô ngả mình ra ghế. Nhắm mắt. Hình ảnh về Vũ vụt qua. Và cô chọn Vũ. Linh học từ Dương điều đó. Cái gì vụt qua nhanh hơn, chưa cần suy nghĩ nghĩa là cái cô thật sự muốn. Tại sao lại là Vũ, dẫu biết rằng cô thích đi với Hoàng Anh hơn. Anh nhẹ nhàng, dịu dàng, bình yên và thật chắc chắn. Linh không đi tìm câu trả lời. Cô luôn tin Dương, tin tuyệt đối. Và lần này cũng không ngoại lệ. Cô cầm điện thoại lên gọi cho Hoàng Anh... Những tiếng tút dài nhàm chán.... Anh không nghe điện thoại. Linh để lại một tin nhắn báo việc mình bận chiều nay.

Hoàng Anh ngồi một mình trong phòng làm việc của cậu bạn, thấy ngọt ngào bởi màu trắng bao trùm. Hoàng Anh ghét bệnh viện dẫu anh phải đến đây gần như mỗi ngày. Và chỉ điều đó thôi cũng đủ làm anh mệt mỏi. Nó nhắc nhở anh rằng quỹ thời gian còn lại của anh là rất ít ỏi... Hoàng Anh nghĩ đến Linh, anh mỉm cười tự nhắc mình: Strong! Mạnh mẽ nào! Nụ cười trong veo của cô lại thấp thoáng trong đầu, Hoàng Anh thấy tim mình rộn rã niềm vui được sống, được đi bên cô.

- Xin lỗi cậu. Thứ 2 nào cũng họp hành bận rộn thế đấy!

Lâm bước vào, cởi vội chiếc áo blouse trắng, và đi lại phía bình nước, rót một cốc đầy ụ. Tu cạn.

- Chiều nay làm bữa đi! Chào tuần mới cái chứ?

- Chịu rồi, lát tớ hẹn đón Linh rồi.

Lâm giả bộ sắp phun nước ra khỏi miệng

- Giỏi! Đã đến giai đoạn đi chơi riêng rồi cơ à? Mà cố kể để giấu thằng bạn già ế dài kì này đấy hả?

Lâm đặt cốc nước xuống bàn, ngả người về phía Hoàng Anh

- Thế nào? Thê nào? Tổ tình chưa? Nàng nói sao rồi? Đồng ý hả? Hôn chứ? Hôn chưa? Đó, tấn công sớm có phải tốt không?

- Chưa, chưa tổ gì cả? Chỉ đi chơi bình thường thôi. Nhanh thế thì có khi bị ấy tát rồi, ông tướng ạ.

Hoàng Anh cười. Lâu lắm rồi, Lâm mới nhìn thấy cậu bạn thân từ cấp 3 cười. Có lẽ áp lực bệnh viện, có lẽ mối quan hệ bác sĩ và bệnh nhân khiến Hoàng Anh không thoải mái. Dẫu sao, lúc này Lâm cũng thấy vui lây niềm hạnh phúc giản dị mà Hoàng Anh đang có. Cái cô Linh ấy, Lâm chưa kịp gặp, chỉ nhìn thấy trong bức ảnh ở nhà cậu bạn. Ấn tượng về một nụ cười trong vắt, tươi rói và ... mạnh mẽ. Và Lâm tin, cô gái ấy là người duy nhất trên đời có thể đưa Hoàng Anh lên bàn phẫu thuật. Không ít lần, Lâm muốn gặp cô ấy, muốn cầu xin cô ấy cứu lấy Hoàng Anh nhưng hơn ai hết Lâm cũng hiểu con người Hoàng Anh sẽ chẳng bao giờ chấp nhận một tình yêu nhiều hơn là sự thương hại. Và Lâm cũng không hề muốn bạn anh vì bất cứ điều gì mà phiền não, đau đớn hơn. Cuộc đời đã cướp đi của cậu ấy quá nhiều.

- Tớ về đây! Để quên điện thoại ngoài cốp xe rồi! Không biết có biến gì không? 5h kém rồi. À quên, tớ nghỉ việc rồi?

- Sao? Nghỉ việc? À, ừ. Cái cô Linh đó có cái gì mà làm cậu cóc cần gì nữa luôn thế không biết? Phải gặp lần mới được.

- Không, gặp rồi cậu sẽ tranh cô ấy với tớ mất!

Hoàng Anh lại cười và chộp vội cái đơn thuốc trên bàn. Vẫy tay chào Lâm. Đi thẳng. Lâm nhìn cậu bạn thân, khẽ cười. Trên đời này tình yêu dường như là chút gì thật lãng mạn, mong manh, mơ hồ và dễ vỡ nhưng lắm khi sức mạnh của nó lại thật không tin nổi. Nhất là khi mọi sức mạnh khác đều trở nên vô nghĩa. Lâm chưa từng yêu sâu sắc để cảm nhận được điều đó, nhưng anh nhìn thấy nó trong mắt những bệnh nhân bất hạnh của mình và không ít lần tình yêu làm nên những điều kì diệu mà biết bao kiến thức y học từ cổ chí kim cũng bó tay.

22. Chương 22

Linh chưa muốn vào nhà. Cô ngồi nơi bậu cửa gỗ. Mất hướng không ngược về phía khu vườn Hoàng Lan mà bám đuổi nơi hành lang gỗ đầy những vết xước. Màu thời gian cũ kĩ ẩn hiện dưới những ánh đèn vàng vọt, yếu ớt. Tại sao Linh chưa bao giờ nghĩ đến chuyện thay những bóng đèn sáng hơn nhỉ? Như mặc định, như bởi nó quá phù hợp với không khí với con người ở đây. Linh không nghĩ được gì trong lúc này. Đầu óc cô mở toang cho ọi luồng suy nghĩ tọc vào, nhưng lại không điều gì thật sự sắc nét. Linh thấy mệt mỏi, cô muốn đầu óc mình thật thanh thoi. Nhưng nó lại trở nên rối bời. Cô cầm điện thoại lên và nhấn một cái tin thật tâm cũng không suy nghĩ nhiều:

- Anh về nhà chưa? Tự nhiên em lại muốn khóc! Nhưng mà đừng có đến. Em lại muốn ngủ nữa?

Người nhận : Hoàng Anh. ĐH

Rồi tiện tay cô xóa chữ ĐH (đồng hương), cô muốn gọi anh bằng một cái tên thân mật hơn một chút. Vì nghĩ về anh về tuổi thơ chầy nằng, lòng Linh lại nhẹ nhàng đến vậy. Nhưng nghĩ mãi không được tên nào hay ho nên cô để lại duy 2 chữ: Hoàng Anh. Nếu biết việc này, có lẽ Hoàng Anh cũng đủ vui rồi. Người con trai ấy đã đợi Linh suốt 10 năm, đã đi sau cô suốt 3 năm bão tố và hôm nay ngày đầu tiên dám bước lên trước Linh.

- Trời ơi, mai đi làm về anh cho đi ăn kem bờ hồ tiếp. Chắc hôm nay mình ăn mất cái cuối đây mà. Khổ chưa? Nín đi, mai đến cho năm cái.

Linh phì cười. Ừ, cô biết Hoàng anh đùa và kiểu đùa cũng thật ngốc xít, nhưng nó cũng làm cô thấy mình bé con đến vậy. Cách nói chuyện nhẹ nhàng của Hoàng Anh làm Linh thấy dễ chịu. Trong lòng Linh bất giác có sự so sánh, không phải với Dương mà là Vũ.

Linh bất giác đưa tay lên môi mình, cảm giác lúc đo lại hiện về nguyên vẹn. Một chút đam mê, một chút yêu thương, một chút bối rối nhưng nhiều hơn là âm ảnh, là ân hận. Lâu lắm rồi, cô mới lại hôn. Và nụ hôn với Linh gần như là một sự kiểm chứng. Yêu, không yêu? Nụ hôn sẽ giúp mỗi chúng ta trả lời. Đó thật sự là một sự hòa quyện ngọt ngào và lãng mạn. Nhưng , chính trong giây phút ngày hôm nay, cô lại không hiểu tình cảm của bản thân mình. Dẫu luôn ý thức rõ ràng người con trai ấy không phải Dương, dẫu luôn nhắc bản thân rằng phải dừng lại, đã không ít lần trong khoảnh khắc ấy, Linh thêm được đáp lại, được hôn anh. Và phải rất lâu sau lí trí trong cô mới có thể gượng dậy để đẩy Vũ ra.

- Vẫn đang khóc à Linh Strong đờ iên, Strong mà thế à. Mạnh mẽ lên cái xem đi nào?

Lại là tin nhắn của Hoàng Anh. Linh nhoẻn cười, reply:

- Linh Strong đã thôi khóc anh nhé. Em đi ngủ đây. Mai nhé, 5h30 ở Hoàng Gia nhé! Em ăn 7 cái đó!

- Ok. Thừa sếp Strong!

Linh lại cười, một vài cánh hoàng lan đáp xuống cạnh chân. Linh đưa lên mũi. Hít mạnh. Mùi thơm nhẹ nhàng thấm vào luồng không khí quanh cô. Linh có cảm giác toàn thân như được bao phủ bởi một làn hương thật trong trẻo và êm dịu. Cô sờ tay lên má mình, vuốt nhẹ. Hương đêm trong lành đang nhẹ nhàng lan tỏa trong không gian, khiến Linh thấy mọi chuyện vừa trôi qua chảy tan đi, còn lại chỉ là những niềm vui và ngọt ngào êm ái. Có phải Linh đã giữ những nỗi đau quá lâu? Chính cô cũng không biết thế nào là lâu

nữa. Nhưng bắt cô quên anh, có lẽ mãi mãi là điều không thể. Dương đã từng là cả thế giới của cô, là tất cả tình yêu trong trẻo, mơ mộng và hồn nhiên nhất. Để rồi đến bây giờ Linh vẫn chưa đủ sẵn sàng bước ra khỏi thế giới ấy dẫu nó đầy nước mắt, đầy xước xước, để bước vào thế giới mới có thể sẽ tốt đẹp hơn. “Quên thì thật khó nhưng học cách bớt nhớ mỗi ngày, mình sẽ học cách đứng dậy từ đó. Đã đến lúc phải đối mặt với quá khứ và đi tiếp đến tương lai”. Linh đóng khung dòng chữ nghiêng nghiêng vừa ghi bằng mực đỏ, nổi bật trên quyển nhật kí của mình. Linh đặt quyển sổ lại phía ngăn kéo và nhanh chóng chìm vào giấc ngủ sau một ngày dài với không ít chuyện đáng nhớ. Linh mơ, trong giấc mơ ấy, còn ướm nụ hôn cùng Vũ.... Và cô mỉm cười... vô thức. Nụ cười đọng trên môi thay vì nước mắt ướm đắm gởi một buổi sáng mai chớm thu.

Những cơn gió mang hơi nồng mùa thu đã sà xuống bầu cửa sổ, những giọt nắng tháng tám vo tròn lăn dài xuống sàn gỗ. Linh dậy muộn hơn thường ngày. Có lẽ bởi một giấc mơ đẹp dễ không còn mộng mị, không còn nước mắt. Anh nhớ người con trai ấy, người con trai đứng quay lưng lại phía biển. Là anh nhưng lại chẳng phải anh. Trong thâm tâm cô vẫn mặc định đó không phải Dương, nhưng bước chân cô vẫn ào đến. Họ hôn nhau, rất lâu và rất sâu trên bãi biển đêm hè lồng gió ấy. Đêm tối, không ánh đèn, Linh không nhận ra người con trai ấy. Người con trai ấy không vuốt tóc cô sau nụ hôn chéch choáng như Dương vẫn thường làm. Người con trai đó không quỳ xuống đắp cát vào chân cô, nghịch ngợm như anh. Để tiếng cười của họ lại tan chảy cùng sóng cùng gió. Người con trai đó rời khỏi môi cô vội vã sau những phút đắm say. Và hối hả bước đi như sợ hãi, như không dám đối mặt, như cố che giấu đi tình yêu của mình. Và Linh, cô ở lại, không chạy theo, không níu giữ. Một mình chênh vênh trên bãi cát dài, tro tróc. Cô chấp nhận!

23. Chương 23

Linh tự an ủi mình rằng đó chỉ là một giấc mơ sau một ngày nhiều biến cố. Và vụ “cưỡng hôn” chẳng có gì thú vị của Hoàng Vũ. Cô đứng dậy... Hôm nay cô đi làm.

- Mẹ định gọi con dậy nhưng sợ con mệt nên

- Dạ không, con cũng chưa muộn đâu ạ!

- À, hôm qua mẹ đã nhờ ông Bình đầu ngõ sửa xe hộ con rồi. Nhưng ông ấy bảo còn thiếu một số đồ nên tí sang sửa nốt. Hôm nay con đi taxi tạm đi.

- Ô đây, con quên tiêu mất ạ. Mẹ không cần lo cho con đâu. Con tự tính được ạ. Nhiều việc quá con lại quên mất.

- Không lo cho cô thì tôi còn biết lo cho ai nữa đây. Có ai để tôi lo nữa đâu chứ. Cái thằng... cứ đi biệt biệt hoài.

- Dạ, anh ấy....

- Thôi con cố đợi nó thêm một năm nữa. Cũng 4 năm rồi còn gì. Nó về mẹ tổ chức cho hai đứa luôn. Phải bắt nó bù đắp cho con mới được.

Linh nhướn mày, cố giữ nước mắt không trào ra. Cô cảm động đến xót xa tình cảm mà mẹ dành cho cô. Lẽ ra bà mới là người cần được đồng viên, an ủi, cần được chăm sóc. Nhưng với bà, Linh cứ như một cô con gái nhỏ, chịu nhiều thiệt thòi. Mẹ à, những gì con nợ mẹ, cả cuộc đời này con cũng không trả hết. Những gì mẹ phải chịu đựng, từng trải qua khiến con thấy mình bé nhỏ quá! Trong thoáng chốc Linh nghĩ về Hoàng Gia, về gia đình Vũ bằng cả tất cả sự giận dữ...

Hoàng Anh đứng tựa chân vào chiếc xe cao kều yêu quý. Anh vừa đang nghĩ về gương mặt cáu kỉnh của ông giám đốc ban nãy khi anh xin nghỉ việc. Hoàng Anh biết bỏ việc giữa lúc này là đặt lên vai lão già ấy rất nhiều áp lực. Ở vị trí trưởng phòng kinh doanh, Vũ đã gần như đảm đương mọi công việc của công ty. Mất anh, ông ta lại chẳng mất đi một cánh tay đắc lực. Vũ tặc lưỡi, cười cười nhớ đến câu dọa dẫm:

- Cậu sẽ chết đấy, nếu không đi làm cho tôi. Chẳng ở đâu, ưu đãi cậu nhiều như ở đây đâu. Ra khỏi đây, cậu chết chắc.

Lão già ấy, đã sa sả vào mặt Hoàng Anh những điều vô nghĩa đó mà không ngờ nhận được câu trả lời đĩnh đĩnh:

- Chết thì cũng sắp rồi, tiền tôi kiếm đủ rồi, nhưng tình thì chưa. Thế nhé! Chào sếp, tôi đến với tình yêu bé nhỏ của tôi đây

Và Vũ có mặt ở đây. Trước con ngõ nhỏ vào nhà. Đợi Linh.

Cô xuất hiện ở đó. Váy trắng buông dài bay nhẹ trong những cơn gió chớm thu. Bước chân vội vã, mắt vội vã cố tìm một chiếc taxi. Trông Linh như một thiên thần thanh tú vậy, nhẹ nhàng như chính buổi sáng hôm nay.

- Linh...

- Ô, anh Hoàng Anh...

Linh ngược mắt sang bên kia đường, Hoàng Anh đứng đó, hai tay khoanh trước ngực. Chiếc xe cao khều phía sau lưng. Trông anh đích thị như một tay “phượt” có nghề. Bụi bặm và rất “chơi”... Và cũng rất vững chãi, rất bình yên đó là cảm giác của Linh mỗi khi nghĩ về anh.

Hoàng Anh tươi rói khi đội mũ bảo hiểm cho Linh:

- Lẽ ra em nên nói hôm nay em sẽ mặc váy đẹp thế này để anh bắt chước cho nó hợp?

-Ồ ồ, anh định mặc váy thật à?

- Không chẳng có ai Strong lại mặc váy cả, trừ em. Gà quá. Ý là anh sẽ mặc ple chẳng hạn cho giống chú rể. Chứ thế này... anh chán anh quá!

Linh cười giòn vang. Hoàng Anh bóp tay gas, chiếc xe vút đi trên đường.

Vũ ngồi im trong xe nơi 1 góc đường, nhìn hai con người vừa nảy cười đùa với nhau qua gương. Gương mặt không nhiều biểu cảm. Chỉ có đôi mắt nhiều xáo động. Anh bật một ca khúc ngẫu nhiên và đặt tay lên vô lăng. Chiếc xe tiến ra đường lớn. Lại Hoàng Gia, lại những sóng gió không ngủ yên. Vũ ghét nơi đó.

Linh đi như đếm từng viên gạch trên sàn nhà. Phòng chủ tịch chỉ cách phòng giám đốc Hoàng Vũ có mấy bước chân mà Linh đi mãi không đến. Biết thế lúc đầu, cô đã gọi điện cho anh trợ lý bên đó sang lấy công văn thay vì tự vác xác sang đây.

- Vào đi!

Giọng nói quen thuộc của Hoàng Vũ vang lên ngay sau tiếng gõ cửa rụt rè của cô. Linh chậm chậm đẩy cửa bước vào. Đứng chờ vợ giữa căn phòng lạ lẫm, rộng thênh, chợt thấy muốn bỏ chạy. Hoàng Vũ bỏ chiếc bút xuống bàn, ngẩng mặt lên, nhìn cô trong chốc lát, rồi ngả người ra ghế... Gương mặt hoàn toàn lãnh đạm:

- Có chuyện gì?

Linh giật mình, đột nhiên mất kiểm soát, quên hết cả một biển **** rửa đã chuẩn bị để xỏ ra với Hoàng Vũ:

- Tôi hỏi có chuyện gì?

- À... Ừ...à vâng... là cái bản thảo dự án mới, chủ tịch bảo anh lại ngay và điều chỉnh cho phù hợp với điều kiện dân cư và kinh tế khu vực duyên hải ạ.

Vũ không trả lời, anh ra hiệu đặt lên bàn rồi phát tay có ý bảo cô ra ngoài. Linh cắn môi, bất ngờ vì Vũ nhưng cũng quay lại, bước ra cửa. Dù sao cũng là giờ làm việc.

- Này cô kia..

Linh mỉm cười, đắc thắng, định quay lại.

- Phiên cô gọi luôn cậu trợ lý của tôi ở phòng bên cạnh. Điện thoại bàn của tôi hỏng.

Linh nhăn mũi, bước ra, không để ý đập đầu luôn vào cửa chưa mở, cô kêu lên một tiếng Ui Da rồi đi thẳng. Phía sau cô, Vũ phì cười.

- Cháu gặp được Vũ chưa?

- Dạ, rồi ạ.

- Sao mặt đỏ bừng lên thế?

Chủ tịch bước vào, khi Linh còn đang mơ tưởng vợ vẫn, miệng lầm bầm **** rửa tên đáng ghét. Hóa ra Linh quên đóng cửa.

- Cháu tìm hiểu về dự án này nhé! Cháu sẽ là người thay bác điều phối nó cùng Vũ. Chiều nay bác có hẹn với một người bạn ở bên kia về. Mọi cuộc hẹn chiều nay về phía công ty cháu giải quyết nhé!

- Dự án mới ấy ạ?

- Ủ, yên tâm. Bác chưa nói ai làm được mà lại không làm được bao giờ.

- Dạ... nhưng... Vâng, cháu se cô gắng ạ!

- Còn nữa, tối mai, bác mời cháu đi ăn, được không ?

Linh còn chưa kịp lên tiếng, thì Nguyệt đã đứng phía sau:

- Ba, con không thấy ba bên văn phòng.

- Ủ, ba có chút việc cần nói chuyện với trợ lí.

- Mình đi thôi ba. Không bác ấy lại đợi.

Ông Năm quay lại phía Linh:

- Bác sẽ gọi điện cho cháu sau!

Rồi cùng Nguyệt quay ra cửa. Cô gái có đôi mắt Mona Lisa ấy còn quay lại, nhú mày nhìn Linh, một chút dọa dẫm.

Linh gục đầu xuống bàn, ngán ngẩm nhìn đống tài liệu về dự án mới của công ty. Linh không ngại công việc thậm chí là thích thú nhưng có 2 điều khiến cô suy nghĩ. Thứ nhất là dự án xây dựng khu du lịch ở các bãi biển tiềm năng tại miền Trung. Thứ hai là người sẽ làm việc cùng với cô: Hoàng Vũ. Linh không nghĩ ra cách đối phó với con người này. Đứng trước anh ta, Linh không đến nỗi ngoan ngoãn như những cô nàng khác nhưng hình như sức đề kháng cũng yếu dần đi. Linh nhớ về nụ hôn hôm qua. Lại như một dòng điện giật thót chảy vào tận tim, tê tê.... Nhưng không thể phủ định rằng trong dòng điện ấy có những bồi hồi, có những xúc cảm rất riêng, những chộn rộn chính Linh cũng chẳng thể gọi tên. Cô sờ tay lên môi mình. Mềm mềm... ẩm ẩm. Tự nhiên có cảm giác vụng dại như ngày đầu lén nắm lấy tay Dương, mà mặt vẫn giả như không có chuyện gì, miệng lầm bầm đánh trống lảng bằng một bài hát vu vơ, vớ vẩn.

- Lại đang nghĩ về tôi hả?

Vũ kéo ghế ngồi xuống đối diện, một tay xoay xoay quả cầu nhỏ Linh đặt trên bàn, tay còn lại sải lên bàn. Ánh mắt chăm chú nhìn những chuyển động bên trong quả cầu thủy tinh. Giả như không để ý đến Linh.

- Anh điên à, sao không gõ cửa?

- Này nhá, ở thời điểm này tôi vẫn là sếp của cô đó nhé! Cửa không đóng, thưa quý cô! Tôi biết cô đang nghĩ về tôi, nên không mở làm cô giật mình.

- Trời ạ, sao anh cứ bám tôi cả ngày thế! Tha cho tôi đi!

- Thế không phải có người ban nãy sốc vì bị đối xử lạnh lùng à. Hô hô.

Vũ cười to, rõ... Từng tiếng một vui tươi, không nhàn nhạt khinh khỉnh như mọi khi. Tình yêu thương luôn làm người ta muốn cười, muốn hát ca, nhảy múa và thậm chí làm cả những việc điên rồ nhất.

- Anh bị điên à. Về phòng làm việc đi, trước khi tôi nổi điên lên.

Linh đứng dậy, xô Vũ ra ngoài. Nhanh như cắt, anh nắm tay cô kéo về phía trước mình. Mặt anh ghì sát mặt cô. Hai bờ môi lại rung lên. Tim Linh đập mạnh. Cô trợn mắt nhìn anh. Miệng không thể bật lên thành tiếng. Linh nhìn sâu vào đôi mắt Vũ. Bối rối. ...

- Muốn hôn tôi nữa chứ gì?... Không dễ đâu!

Vũ nháy mắt rồi đẩy Linh qua một bên. Anh đứng thẳng dậy. Chỉnh lại cổ áo:

- 5h. Cổng sau. Đợi tôi ở đó! Nguyên tắc của tôi là không chờ ai quá 5 phút.

24. Chương 24

Đạo này Vũ thế nào? Con để ý nó một chút?

- Anh ấy có lẽ đã bắt đầu nhận ra điều gì đó, hoặc có thể chỉ là nghi ngờ!

Ông Năm quay về phía sau nhìn Nguyệt trong chốc lát, ánh mắt đầy lo lắng cùng đầy yêu thương. Nguyệt biết trong thâm tâm, người cha này thấy mình mang nợ, nợ cậu con trai sự thật, nợ cả những lời giải thích và một cuộc sống bình yên. Đó cũng là điểm duy nhất đưa cô và ông xích lại bên nhau. Vì anh. Vì tình yêu và sự bảo vệ mà cả cô và ông đều cố dành cho anh.

- Ba có sợ không nếu anh ấy biết sự thật?

- Ba không sợ, nhưng ba lo nó không chịu đựng được. Chính ba khi biết sự thật này cũng gần như không chịu đựng được. Vũ yêu mẹ nó hơn bất cứ ai trên đời. Kể cả ba và con.

Nguyệt hướng mắt ra cửa kính. Ánh nhìn vô hồn không cố tiếp nhận mọi thứ diễn ra bên ngoài:

- Ba này, vì anh ấy, ba có thể dừng những việc ba đang muốn làm lại được không?

Im lặng trong tích tắc, Nguyệt tiếp tục:

- Con không muốn can thiệp đến cuộc sống riêng tư của ba. Nhưng còn giữ con bé đó ở lại thì việc mọi thứ lộ ra là điều không thể tránh được. Ba hiểu những điều con nói đúng không?

Ông Năm vẫn không lên tiếng. Mắt ông nhìn thẳng về phía trước và gương mặt đắm chiêu. Ông về Việt Nam để làm gì? Vì cái gì? Vũ Lan là người phụ nữ, bao nhiêu năm nay ông vẫn yêu và mang nợ. Vì tình yêu với ông mà bà đã đánh mất đi tuổi trẻ, nhan sắc và gần như mọi thứ. Ông đã là người vô trách nhiệm trong suốt bao nhiêu năm qua. Giờ đây, mọi thứ có thể ở ngay trước mặt. Linh ở ngay trước mặt. Cơ hội được gặp, được bù đắp cho bà cũng ở ngay trước mặt. Ông Năm có thể bàng quan sao?

- Con hi vọng ba có sự lựa chọn đúng đắn. Quá khứ thật sự rất đáng trân trọng, tình yêu đó thật sự rất đáng ngưỡng mộ. Nhưng...

Nguyệt dừng lại, mím môi trước khi tiếp tục:

- Nếu quá khứ đó, tình yêu đó phá nát đi cuộc sống bình yên hiện tại, đem lại chỉ toàn khổ đau cho những người thân của mình... thì có lẽ... ba nên suy nghĩ lại.

- Nguyệt này, con về Mỹ đi... cùng Vũ và làm... đám cưới với nó!

Nguyệt không quay lại nhìn ông Năm, cũng không quá bất ngờ. Cô im lặng. Một chiếc xe Audi sành điệu vừa lướt qua họ. Nguyệt nhìn thấy nụ cười trên môi người con trai cô yêu ở đó. Rất lâu rồi lại mới thấy anh cười tươi đến vậy. Nụ cười chỉ vụt qua ánh nhìn của cô, nhưng Nguyệt cảm nhận được sự thoải mái và bình yên.

- Ba nghĩ con đủ sức thuyết phục anh ấy sao?

Câu chuyện của hai cha con họ đi vào bế tắc. Không ai nói thêm gì nữa. Bác tài xế lâu năm nhìn gương mặt mệt mỏi của ông chủ, định hỏi vài câu về quán đó nhưng lại thôi. Nếu có điều gì mà một con người

không thể tự kiểm soát nỗi ngoài tình yêu thì đây chỉ có thể là sự thật. Và dù con người ta có lao tâm khổ tứ để giấu nhem nó thì một ngày không xa nó cũng vẫn lật lớp vỏ “bí mật” để hiện hình. Và thường thì người ta chỉ giấu những sự thật đau lòng mà thôi.

Hoàng hôn đang nhí nhảnh dạo chơi trên đồng cỏ. Không khí lẫn trong mùi đất ruộng. Cách Hà Nội chỉ mấy chục phút phóng xe nhưng vùng ngoại ô này lại bình yên như một miền quê nhỏ. Giống quê Linh. À không, cũng không hẳn. Ở đây đậm phong vị đồng ruộng còn nơi miền quê nghèo của Linh lại mặn mùi biển cả. Con đường đất hai bên vương đầy cỏ khô sau một mùa hè nắng cháy.

- Sao lại đến đây?

- Đã bảo xe cho đến đâu sẽ đến đó mà lại. Mà tôi thấy ở đây cũng thú vị đó chứ. Thích nhất cái không khí. Gia Lâm là quê gốc của tôi.

Vũ ngắt một cành lau bên đường, quơ quơ trước mặt Linh, hồn nhiên nói về quê mình.

- Thật ra tôi chẳng sống ở đây mấy. Chính xác là không sống ấy chứ. Sinh ra ở bên kia. Trước năm lớp 6 còn không biết Việt Nam là ở đâu nữa là.

- Kể ra anh cũng thiệt thòi đấy. Tuổi thơ với tôi là quãng thời gian tuyệt vời nhất. Hồi đó tôi làm thủ lĩnh cả một đoàn quân hơi bị hùng hậu ở xóm. Ngày nào bọn tôi cũng chơi ngoài bãi cát đến tận tối mịt. Nắng cháy đen. Anh không nhận ra tôi ngày đó đâu.

- Cô ghê gớm thì tôi biết rồi. Hô hô.

- Anh thì hiền hơn chắc.

Linh nguyệt một cái rờ dài và sắc. Nắng chiều chao nghiêng trong đáy mắt. Gương mặt cô hồng lên bởi rang chiều au đỏ, đang nhuộm màu cả không gian. Vũ nhìn Linh trong chốc lát. Tim khê khựng lại.

- Kể ra nhìn kĩ cô cũng không đến nỗi quá xấu....

- Lâu nay anh vẫn nghĩ tôi xấu đấy hả? Ngày xưa tôi là hoa hậu xóm trọ đấy!

- Không quá xấu nhưng ...không được xinh. Hô hô. Lên xe đi. Nàng Audi của tôi đói rồi đấy!

- Ôi trời ơi...

Chiếc xe lại lao đi trên con đường nhỏ. Màu đỏ sang trọng của nó lướt nhanh trên giữa hai bên đường mênh mông. Màu xanh ngắt lướt qua đôi mắt đang cười của Linh. Cô ngẩn ngơ nghĩ về ngày đầu tiên gặp anh. Con đường Nguyễn Du, Melody và hai cái tát cháy mặt... Linh cũng nhớ nụ cười tươi rói khi cô xin anh số điện thoại. Thời gian xoay chậm chậm và có thể cả đảo điên. Những sự tình cờ đôi khi lại kéo người ta lại bên nhau. Phải chăng là duyên phận.... Gió lại lùa vào tóc Linh. Gió thơm mùi hoàng hôn, mùi đồng đất. Linh nhớ hôm ấy anh cũng ấn nút mở cửa như vậy. Bất giác cô quay lại nhìn anh, nhoẻn miệng cười. Anh nhìn cô, nhe rang gượng gạo rồi nhanh chóng khép miệng lại. Phút ấy trông Vũ khác quá hồn nhiên như một đứa trẻ vậy!

Chiếc xe dừng lại ở một quán ăn nhỏ có cái tên ẩn tượng: Gia đình. Không hiểu vì không gian nhỏ và phía trước được bài trí khá đơn giản theo kiểu mộc mạc hay vì chính cái tên đó lại cho Linh cảm giác thật gần gũi. Chị chủ quán còn rất trẻ và khá xinh xắn, đeo chiếc tạp dề hình heo, tươi cười mở cửa cho Vũ:

- Lâu lắm mới thấy cậu ghé qua, tưởng quên tụi này rồi! Lão Huy còn hỏi không biết dạo này nó đã tu tâm tính chuyện lấy vợ chưa?

Vũ nháy mắt sang Linh như ngầm ý điều gì. Cô bạn cười ra vẻ đã nhận được thông điệp:

- Ôi ối, vào nhà đi em, ai lại để người ta đứng ngoài thế, vào đi, chị là Trang là bạn với Vũ từ hồi còn ở bên kia nên vẫn ăn nói bỗ bã thế đấy! Hi. Em vào đi.

Nói rồi chị kéo tay Linh chạy vù vào trong. Quán của chị có 2 tầng mỗi tầng chỉ tầm năm cái bàn nhỏ nhỏ. Gian bếp được đặt ngay cho khách tham quan, hình như nếu ai đó muốn có thể tự tay vào làm món ăn cho nhóm của mình. Một gia đình đang ngồi ngay gần lối vào, hai đứa bé con xinh xắn, quay lại nhìn Linh,

thích thú cười. Đứa con gái tầm 2 tuổi nói với mẹ : Mẹ ơi, mẹ ơi, chị í giống công chúa quá! Chắc tại chiếc váy trắng dài chân và mái tóc dài miên man được buông ra của Linh.

- Cháu nhầm rồi đó, đây là bà la sát đội lớp đó. Cháu mà không cẩn thận là bị bắt cóc đó.

Linh ngoắc mắt nhìn Vũ vô tình lại rơi vào bẫy của hắn.

- Đây, cháu thấy không...

Vũ co người lại, giả bộ sợ sệt:

- Hu hu, cháu sợ lắm!

- Thế chú là ông la sát ạ?

- Không, chú là hoàng tử, cháu không thấy chú đẹp trai à?

- Nhưng hoàng tử phải đi với công chúa chứ!

Linh tủm tỉm cười thích chí, mấy khi không cần lên tiếng vẫn được nhìn cái mặt dần dần ra không chống chế nổi của Vũ. Nhưng chị chủ quán thì cười ngặt nghẽo không tha cho tên hoàng tử dở hơi đang ngẩn ngơ.

- Hơ hơ, chết chưa, ai bảo gây ông đập lưng ông. Người ta xinh thế lại bảo bà la sát.... haha!

Bố mẹ hai đứa bé cũng cười thích thú. Cửa mở ra, một người con trai bước vào, anh cười rất tươi, rất thoải mái. Chị chủ quán đứng lên, chạy về phía chồng:

- Huy, anh về rồi à, ông bạn quý hóa của anh vừa bị một vỏ rô đau kìa.

- Ôi trời, thằng trời đánh, cách nhau có mấy chục phút đi xe mà mày biệt tăm theo mấy em chân dài cả tháng nay ấy nhỉ?

Vũ tiến lại phía thằng bạn, đâm vào vai Huy, đùa đùa nói nhỏ vào tai:

- Thằng ranh... nể nàng mới của tau tí.

Huy quay lại nhìn Linh, giơ tay chào cô và mỉm cười, nụ cười rất thật. Linh bị ấn tượng mạnh bởi nụ cười thoải mái và thân thiện của anh. Chiếc rang khềnh dễ thương hoàn toàn hợp rơ với mái tóc xoắn bồng bênh và làn da trắng. Nếu anh ấy mà cao thêm một chút nữa thì khối người mẫu diễn viên thua xa anh ấy mất.

Huy đi lại phía bếp, kéo tấm tạp dề trên giá, mặc vào người rồi bất ngờ vòng tay ôm Trang từ phía sau:

- Xem vợ anh định làm món gì tiếp thằng bạn quý hóa nào?

Vũ vật một quả nho trên giá, tung lên, đỡ bằng miệng, vừa nhóp nhép vừa nói to:

- Thôi đi, chấy bây giờ, ban ngày ban mặt cứ thích bày tỏ tình cảm trước mặt mình chứ...

Rồi anh khước khước tay về phía hai Trang và Huy, cười tít mắt:

- Buông ra, buông ra đi... nhức mắt quá đi

Linh ngồi im nhìn Vũ nô đùa trong bếp, bên cạnh hai người bạn, nhận ra ở anh những điều mà thật lâu cô chẳng bao giờ thấy. Nụ cười thoải mái và không bận bịu. Ánh mắt không còn vang vẳng những vết buồn nhập nhòa nơi tận đáy như mọi khi. Ngồi một lát, ngắm linh tinh mãi cũng chán Linh tiến lại bếp định giúp gì đó nhưng Trang đã nhanh tay kéo cô lên tầng hai, để cho hai “ông tướng” trở tài.

Căn phòng ngủ của hai vợ chồng đi theo một lối khác với bề mặt quán. Lối hành lang đi vào có những chậu hoa đủ màu sắc nhỏ xinh. Gam màu xanh dương mát rượi như phủ xuống cả đôi chân nhỏ. Trang mở toang cánh cửa phòng:

- Em ngồi nghỉ một lát đi. Trông em có vẻ mệt đó. Phòng hơi bừa bộn tí tẹo. Chịu khó nhé!

- Vâng, em ổn mà chị cứ lo. Em đang nghĩ không biết các anh ấy có nấu được không?

- Ôi trời, lo gì, hai ông ấy là đệ nhất khéo tay đó.

Linh không nghe thấy những lời đó của Trang, mắt cô đang chăm chăm vào bức ảnh đặt trên bàn. Bốn người họ Trang, Vũ, Huy và cô gái không cười Nguyệt. Họ khoác tay nhau phía sau là bãi biển lộng gió. Vũ cười rạng rỡ trong nắng của phương trời mà Linh chưa từng biết đến. Nhưng, điểm làm Linh chú ý là ánh mắt Nguyệt ngược ngang nhìn Vũ, đầy yêu thương cũng đầy uẩn khúc.

- Anh chị về nước cũng trước Vũ nhưng hồi còn bên đó, vui lắm. Nguyệt hơi ít cười nhưng cô ấy rất tốt bụng. Ở chung nhà Vũ mà nên 4 người chơi với nhau luôn.

- Vậy anh chị về mở quán này à?

- Ừ, cũng du học này kia nhưng mà hợp nhau ở cái tính thích bình yên thôi. Nên về mở quán. Hồi đầu cũng khó khăn lắm, nhưng mà đáng yêu. Mọi thứ từ sơn nhà đến bàn ghế đều do Huy làm hết và chị phụ đó. Chả giàu đâu nhưng mà lúc nào cũng thấy đủ.

Nhìn đôi mắt long lanh của Trang, lòng Linh chợt buồn, trước đây cô và Dương cũng còn bao dự định dang dở, cũng quán café cũng ngôi nhà trên đường Nguyễn Du lộng gió. Linh như tưởng tượng ra hình ảnh anh đang hí hục ngồi đục đục, đeo đeo những chiếc bàn cho quán café Dương Linh của họ. Bất giác, cười một mình. Nụ cười vô thức nhưng không rõ rệt.

- Vũ trông thế thôi nhưng mà đáng yêu lắm đấy. Sống tình cảm lắm, giờ qua nhiều biến cố quá thành ra cũng thay đổi.

Trang lên tiếng phá vỡ luồng suy nghĩ miên man, mông lung và mơ hồ của cô. Linh ngạc nhiên, có rất nhiều điều ở Vũ cô không hiểu nhưng thật lòng rất muốn hiểu:

- Biến cố ạ?

- Ừ, cứ tưởng cậu ấy không vượt qua được ấy chứ. Nhưng mà người đi rồi ta cũng cứ phải sống thôi! Cũng vì chuyện đó mà đám cưới với Nguyệt bị hoãn. Giờ chắc chẳng ai nghĩ đến nữa

- Hai cô làm gì đấy, tham quan xong chưa, xuống ăn ngay!

Giọng chanh chua, bắt càn của Vũ lại vang lên nhưng không còn làm Linh khó chịu nữa, cô thấy một chút gì đồng cảm với anh. Đôi khi những vết xước nham nhở của quá khứ day nghiền con người ta để nét cười cũng bớt tươi vui và những yêu thương cũng trở nên khô héo. Nhưng Linh tin chỉ cần một cơn mưa tròn hạt những yêu thương lại vẹn nguyên như thưở nào bởi những thứ đã thuộc về trái tim, sẽ luôn nấp mình trong những ngăn sâu những trái tim... đợi chờ.

- Chà chà, trông hấp dẫn, lâu lắm rồi không thấy Hoàng Vũ vào bếp ấy nhỉ? Người được thưởng thức chắc đặc biệt lắm đây!

Trang nháy mắt với Huy, rồi cả hai cùng ngật nghéo cười.

- O hơ, hai vợ chồng nhà này, ra chỗ khác chơi hết, không cho ăn nữa.

- Này nhá, ông đừng quên tôi mà không nhắc thì ông cũng quên hết cách nấu rồi nhé! Hồ danh đầu bếp một thời quá đi! Lại còn định ăn mảnh!

Vũ nhét một miếng thịt viên to đùng vào miệng Huy:

- Ăn đi, nói nhiều quá!

Rồi anh ân cần gấp một miếng vào bát Linh:

- Cô cũng ăn đi, không phải ai cũng được tôi nấu cho ăn đâu. Nếu không phải hôm nay tôi hứng thì...

Hai vợ chồng Trang lại cùng phá lên cười, họ cùng đồng thanh:

- Thì hôm khác tôi nấu cô ăn... nhỉ?

Họ quay lại phía nhau cười nghiêng ngả. Vũ ngồi xuống ghế, gương mặt anh hình như loáng một chút bối rối chẳng bao giờ Linh kịp thấy trước đó:

- Thôi đi, ăn, cười nhiều trước khi ăn là đau dạ dày nặng đấy!

Linh thích khoảng khắc này. Bình yên lắm.

- Nhìn chúng ta như hai gia đình trẻ đấy nhỉ?
- Vợ vẫn, ai thêm gia đình với cô ta?
- Chỉ sợ có người muốn cũng không được thôi?
- Vâng, cô thì quý báu rồi! Ai dám đụng vào. Thế nên cứ ế mãi!
- Kệ tôi, có ế thì còn hơn làm vợ anh!

Vũ bấu môi không đáp lại. Trang và Huy nhìn nhau rồi cũng phá lên cười. Họ hẹn nhau chiều thứ bảy ngày mai ở quán quen ở Thủ đô.

Con đường về đầy mưa làm mọi thứ xung quanh đều như được dịp bừng sáng.

- Cô không thể bớt ngần ngại trên em Audi của tôi ?Nhìn cái mặt ngu ngu ngổ ngổ chẳng hợp em đẹp ngồi ngồi của tôi gì cả?

Linh lườm Vũ.

- Ô, sao lại dừng lại!
- Không biết, cô hỏi em ấy đi. Hồng rồi!
- Ôi trời ơi. Anh điên à? Xe xịn thế không biết? Giờ làm sao mà về được.
- Thì xuống xe đi bộ?

Vũ bước xuống xe.

- Anh định đi bộ thật á?

Vũ không nhìn Linh. Anh nhìn cô vẻ bất lực... Chép miệng rồi bước xuống xe.

Những hạt mưa tấp vào cổ vào má Vũ như cuốn đi mọi lo toan, mọi nghĩ ngợi, mọi mệt mỏi.

Anh mở cửa: Xuống, xuống đi! Tuyệt lắm!

25. Chương 25

Linh hào hứng ngắm mưa trong bàn tay mình. Lâu lắm rồi cô mới được trở lại tình nghịch và trẻ con như thế. Những hạt mưa xiên ngang đáp vào tay cô. Dịu dàng, man mát. Rồi đột nhiên xoay mình để vấy trắng và mái tóc cùng xoè ra đón mưa. Linh lại thấy mình giống cô nhóc ngày nào, thích được làm cô dâu, được mặc váy và xoay xoay trước gương.

- Nhìn cô giống một con chuột bị ướt! Ghê quá!
- Anh so sánh thế đấy hả?

Linh chạy đuối theo Vũ. Họ đập nước bắn tung toé. Họ vui đùa với nhau trong mưa. Những hạt mưa reo vui cùng giây phút hạnh phúc hiếm hoi của họ. Họ cười, trêu nhau và chạy nhảy. Tuổi thơ sống lại trong Linh... Cô nuốt từng giọt mưa vào miệng... Ngọt lịm và mát nữa. Sự mát rượi ấy dịu dàng thấm vào tim cô, tiếp thêm cho nó thật nhiều sức lực.

*

- Cô nhấn mặt khẩu đi: Minh Nguyệt.

Linh hơi khựng tay lại.

- À, không cần ghen đâu. Là do cô ấy tự đặt. Mà tôi không có thời gian đổi nên cứ để vậy thôi!

Vũ cười tươi rói, tay nghịch nghịch những lọn tóc ướt đầm trên lưng Linh.

- Thôi đi, buông ra, ai thèm ghen với anh. Tự đi mà ần.

- Này nhá, chính cô năn nỉ tôi cho vào nhà tôi đấy nhé! 12 giờ rồi, tôi lại cho về nhà hoặc ra đường bây giờ.

Linh bực mình, định quay đi. Vũ vội giữ tay Linh.

- Thôi được rồi. Con gái thật rách việc. Hơi tí đã giận như thật. Đi ra đó mà ngủ ngoài đường à?

Căn phòng của Vũ khá đơn giản. Bộ ghế sofa màu nâu xám hướng về chiếc ti vi màn hình rộng. Linh chú ý bức ảnh gia đình treo đối diện ô cửa sổ, có cả Nguyệt. Người đàn bà trong ảnh hình như Linh có nhắc thấy ở đâu đó. Không loại trừ khả năng là nhà Dương. Linh tin vào suy luận của mình. Thi thoảng cô vẫn nghĩ về những mối quan hệ chằng chéo này. Rồi vội xua đi.

Vũ ném cho Linh chiếc khăn tắm màu xanh dương.

- Vào tắm đi, cảm là tôi không trả cho nhà cô được đâu?

Linh chần chừ, ngồi im trên ghế:

- Nhưng mà... tắm xong tôi biết... mặc gì?

- Ủi nhì! Không nghĩ ra... À, quần áo tôi... Thiếu gì... Yên tâm, mặc được hết.

Vũ cười lớn.

Linh lưỡng lự cầm bộ quần áo bóng đá của Vũ, chui tọt vào nhà tắm...

Vũ đánh rơi quyển báo trên tay khi cô bước ra. Trông cô thanh tú lạ thường trong bộ quần áo quá cỡ. Phom người nhỏ khiến cô bỗng trở nên quyến rũ. Làn da mịn màng, không trắng bóc nhưng đầy khiêu khích cho ai đó muốn chạm vào.

Linh hơi ngại bước lại, ngồi trên ghế.

- Ngồi xuống đất! Ướt hết ghế bây giờ! Sấy tóc đi!

Vũ đưa cho Linh chiếc máy sấy. Rồi đột nhiên muốn làm gì đó! Anh ngồi lúi lại phía sau cô, mân mê từng chút tóc ướt. Có cảm giác thật thích thú.

- Được rồi, để tôi làm cho.

Vũ quyết định.

- Mà này, cô không biết lau đầu đi à. Ướt thế này. Ồm cho xem.

Nói rồi, Vũ dùng khăn lau mạnh đầu Linh, khiến tóc rối tung, anh dịu dàng vuốt lại rồi sấy nhẹ và chải. Vũ chăm chút á tóc giống như một phần của con người mà anh tha thiết yêu.

- Tôi chưa từng chải tóc cho ai ngoài mẹ đâu nhé!

- Tôi cũng chưa để người con trai chải tóc ình trừ mối tình đầu.

- Cô cũng có mối tình đầu cơ à?

- Ủi, anh ấy mất rồi!

Vũ hơi khựng lại. Anh bối rối.

- Khi mẹ tôi mất, tôi gần như mất phương hướng...

Vũ kể cho Linh về khoảng thời gian khó khăn ấy. Về những điều kinh khủng anh trải qua. Linh hiểu chứ. Hiểu rất rõ. Cô cũng từng đi qua những ngày tháng đó. Dưới sàn nhà mát lạnh, họ nói cho nhau nghe những chuyện về quá khứ, về những người đã đi, ở lại. Những điều có thể không nói được với bất kì ai, trong một hoàn cảnh nào đó lại có thể chia sẻ tất cả.

- Mạnh mẽ. Mỗi lần tôi mệt mỏi, chán nản đến phát khóc, tôi đều tự nói với bản thân: Strong! Strong! Anh thử đi, thấy khá hơn đấy.

- Được rồi, đi ngủ thôi!

Linh đưa chiếc máy sấy đặt lại lên giá để đồ cạnh cửa. Nhìn những chiếc băng mã mặt khẩu thích thú:

- Chơi trò đổi mặt khẩu không? Tôi vừa ăn một mặt khẩu mới đó. Anh thử đoán xem.

Vũ ngoắt mắt nhìn Linh rồi đi đến bên cạnh. Đặt tay, nhắm mắt vẻ rất thâm hiểm rồi ấn nút... Cánh cửa kêu tè tè... không mở. Linh héch mũi, nhìn anh vẻ đắc thắng.

- Đùa cô thôi! “Strong” này...

Cánh cửa bật mở.

- Đầu óc cô đơn giản quá mức. Ai chả đoán ra.

Họ còn chơi mất 15 phút đủ thứ mặt khẩu linh tinh trên đời. Và cuối cùng, Vũ phán:

- Đây là mặt khẩu cuối cùng, giải vây cho cô đó. Nếu không hôm nay cô ngủ salon, tôi ngủ giường. Ồ ồ.

Linh ấn liên tục, không đúng. Gương mặt cô căng thẳng...

- Tôi thích gió. Thích âm thanh thánh thót đó. Giống giọng cô ấy.

- Thôi đi, giọng tôi ảm thế cơ mà. A a a... gì nhỉ? Chuông gió.

Vũ xì mặt, nhưng cười.

- Tôi tha cho cô đó. Chả lẽ bắt cô ngủ ghế.

- Thôi, tôi đi ngủ đây. Tôi thích cái mặt khẩu mới phết!

Vũ lắc đầu, cười, nhìn Linh trong bộ quần áo của anh. Rất đáng yêu!

Điện thoại Linh lại vang lên bản nhạc quen thuộc trong lúc cả đám đang ngồi trước bàn ăn. Tận 2 giờ Linh mới dậy, hậu quả của việc thiếu ngủ đêm qua là đôi mắt cô thâm quầng cả lên. Cô đã mặc lại chiếc váy trắng hôm qua. Tất nhiên điều đó không qua được ánh mắt tinh tường của Trang. Cô bạn nhìn Huy tủm tỉm cười. Linh nghe máy:

- Tôi muốn gặp cô ngay. 20 phút nữa tôi có mặt ở ngõ vào nhà. Cô chuẩn bị đi.

- Xin lỗi chị, em đang ở ngoài, chưa về nhà. Chắc phải khuya em mới về.

- Không cần trốn tránh, chính mắt tôi thấy chiều nay giám đốc đưa cô về nhà rồi. 20 phút nữa nếu cô không ra thì tôi sẽ xông vào nhà đấy.

Nguyệt đập máy! Linh nhấn số gọi lại. Điện thoại không còn liên lạc được nữa. Linh tự lẩm bẩm: Vào nhà? Vào nhà ư? Làm sao vào nhà được? Không được! Nhà đó không phải chỗ của cô. Không được! Cô lại điên cuồng bấm số và nhấn mặt lại khi nghe những âm thanh nhạt nhẽo từ tổng đài. Linh sợ, chính xác là cô sợ! Mọi thứ đều có thể xảy ra khi chiếc cổng sắt vang lên từng tiếng kèn kệt và mở tung ra. Mẹ sẽ đứng đó. Tâm khảm Linh gào lên: Mẹ!

Những giây phút hỗn loạn vừa rồi Linh hoàn toàn không để ý tới những ánh mắt đang nhìn mình cho đến khi Vũ lay mạnh cô:

- Này, sao thế? Tỉnh lại... Tỉnh tỉnh lại đi.

Ánh mắt anh thẳng thốt nhìn những biến chuyển khó hiểu trên gương mặt người con gái bé nhỏ đang ngồi trước mặt anh. Lúc căng ra, lúc chùng lại, những đường nét trên gương mặt xô lệch. Bất giác Vũ muốn được ôm Linh vào lòng để cô gái bé nhỏ của anh bình tĩnh trở lại và mong cô có thể yên tâm rằng dù có chuyện gì xảy ra anh cũng sẽ gánh thay cô. Nhưng Vũ đủ tỉnh táo để nhận ra giữa hai người vẫn có một khoảng cách.

Cánh tay Linh bám chặt tay anh.

- Cho tôi về nhà... 20 phút... được không? Tôi cần về nhà.

Vũ không hỏi lí do, anh choàng chiếc áo vest của mình lên bờ vai mỏng manh của Linh rồi kéo cô ra xe, vắn kịp ngoái lại:

- Giải quyết hộ tớ đồng đó nhé!

Linh cũng gật đầu chào họ. Chiếc xe lao đi vun vút trong bóng tối. Những lo lắng bất an đang tạo thành một khối đá nặng trĩu đè lên ngực khiến Linh thấy ngột ngạt dưới gió vẫn tấp vào vội vã. Thi thoảng Vũ đưa mắt nhìn cô, có định hỏi đôi điều nhưng rồi lại cố nén lại. Anh không muốn cô phải suy nghĩ thêm nữa, không muốn làm Linh rối thêm nữa. Ánh mắt Linh đang hoàn toàn hỗn loạn, cô liên tục đổi tư thế ngồi. Tay bám chặt vào vật áo khoác anh vừa đưa ban nãy.

- Nhanh lên tí nữa được không?

- Này, cô có bị làm sao không đó, nhìn lại tốc độ đi!

Vũ lấy lại giọng khinh khỉnh để đáp lại sự giục giã của Linh rồi bỗng thấy hơi chạnh lòng, anh nhún ga thêm một chút:

- Có chuyện gì thì cũng bình tĩnh mà làm. Cứ cuống lên đường cũng không ngăn lại đâu. Chỉ tổ mệt người thôi!

Linh im lặng, Vũ cũng không biết nói gì hơn nữa. Những ánh đèn đường khẽ hắt mạnh xuống mặt bê tông. Con đường về loang loáng những vệt sáng lấp lánh. Xe đã vào trung tâm thành phố, xe cô đã lướt qua nhanh hơn. Linh vẫn nôn nao bấm máy. Cô chỉ muốn nói với Nguyệt một câu rằng: Cô sẵn sàng làm tất cả chỉ cần Nguyệt đừng bước qua cánh cổng sắt. Mẹ! Những hình ảnh lặng lẽ của mẹ nơi khung thêu, đôi mắt đã mờ và những bước chân đã mỏi. Linh không thể là người phá vỡ sự bình yên đã vỡ về những nỗi đau của mẹ bao lâu nay. Cô sẽ là kẻ có tội, tội rất lớn. Linh sẵn sàng mất tất cả những gì cô đang có để người phụ nữ mà cả cô và Dương đều mang nợ ấy được sống những ngày tháng còn lại trong những niềm hạnh phúc thật giản dị và đơn sơ. Linh sợ. Phút giây này cô thật sự thấy tim mình run lên bần bật. Cô sợ Nguyệt. Sợ thật rồi! Linh quay mặt về phía con đường đang lướt qua. Gió làm loang ra giọt nước mắt vừa lăn tròn trên bờ má mềm...

- Dừng lại đi. Cho tôi xuống ở đây.

- Sao lại xuống ở đây?

Vũ quay sang nhìn Linh, ánh mắt cô nhìn anh khẩn thiết.

- Cho tôi xuống ở đây đi.

- Gần đến nơi rồi, tôi đưa cô về luôn!

- Được rồi, cảm ơn anh. Giờ tôi xuống xe và anh đừng quay lại nhé! Anh quay xe và đi đường ngược lại đi.

- O hay nhà tôi đường này mà.

- Xin anh đấy, tôi không có thời gian đôi co đâu. Xem như anh giúp tôi được không? Hứa với tôi không quay lại nhé!

Linh nhìn thật sâu vào mắt Vũ. Gương mặt lộ rõ sự cương quyết. Vũ gật đầu rồi cô mới đẩy cửa xe bước xuống. Anh ngồi lặng trên xe nhìn những bước chân liêu xiêu của người con gái anh yêu. Cô gái còn quá nhiều bí mật mà anh cần khám phá. Chưa bao giờ trong Vũ dạt dào yêu thương đến vậy. Anh muốn vứt hết tất cả, quá khứ, hiện tại và cả tương lai, chỉ cần được yêu cô, yêu bình thường như bao người khác, được lau những giọt nước mắt bằng vai áo mình, được bảo vệ và che chở cho cô gái có đôi mắt trong veo như những buổi chiều thu đang về của anh. Vũ lặng nhìn những bước chân vội vã mà lẻ loi, đơn độc... Gió thoảng qua mang hương hoa sữa nhẹ nhàng tan trong cánh mũi, Vũ quay xe trả lại cho khu phố vắng vẻ sự tĩnh lặng quen thuộc.

Linh hồi hải bước như chạy về phía con ngõ nhỏ dẫn vào nhà. Tim đập mạnh, những tế bào thần kinh căng ra, cô vẫn chưa nhìn thấy Nguyệt. Linh biết Nguyệt không nhiều nhưng đủ hiểu cô gái ấy nói là sẽ làm.

- Cô muộn 2 phút và may cho cô là tôi vẫn đủ kiên nhẫn.

Nguyệt đánh mắt về phía cánh cửa cách họ không xa. Ngôi nhà vẫn im lìm trong vỏ bọc bình yên vốn có. Mùi hoàng lan vẫn nhẹ nhẹ bay bay trong những cơn gió đầu thu dịu mát. Giọng nói của Nguyệt khiến Linh thấy như trút được cả gánh nặng, cô đặt tay lên ngực, thở hắt, đôi chân như muốn khụy xuống:

- Tại sao chị không nghe điện thoại? Chị có biết...

Linh không muốn nói nữa, cô biết Nguyệt không đến đây để nghe những lời kể lể than vãn của cô. Linh cố đứng thẳng dậy, cô cũng biết cuộc hẹn này không nhiều nhĩa vậy thì phải mạnh mẽ lên, phải kiêu hãnh lên chứ! Đúng rồi, kiêu hãnh là cách con người ta cười ngạo ngễ và vượt lên tất cả. Linh tự nhắc mình.

- Cô có vẻ vừa đi chơi về nhỉ? Có lẽ vui. Xin lỗi tôi không biết giám đốc của cô lại không đưa cô về nhà ngay mà lại đến tận hôm nay như thế. Kể ra thứ bảy cũng hợp với những buổi hẹn hò.

Ánh mặt Nguyệt dừng lại nơi chiếc áo vest khoác ngoài Vũ vừa khoác lên người Linh lúc ban nãy. Linh cũng vừa sức nhớ ra, nhưng cô chợt nghĩ mình có làm gì không đúng đâu để sợ. Linh không sợ! Thứ duy nhất Linh sợ đã không xảy ra, tại sao cô phải sợ.

- Chị gặp tôi không phải vì chuyện đó chứ? Chị có thể hẹn trước và không nên dọa dẫm tôi bằng cách đó đâu!

- À thật ra tôi chỉ giỏi nắm bắt tâm lý mọi người thôi. Nên đôi khi không cần hẹn trước, người ta vẫn cứ bắt buộc phải chạy đến.

- Chị...

Linh định thốt lên một câu gì đó nhưng nén lại. Cô biết Nguyệt biết quá nhiều và cô thì hoàn toàn yếu thế. Nguyệt tiến lại sát cạnh, nhìn xoáy vào mắt Linh:

- Tôi làm sao? Độc đoán, bắt chẹt cô hay gì nữa? Tôi chỉ đến để nhắc cô rằng: Cô đang đi quá xa đấy, Linh ạ! Và nếu cô không dừng lại thì chỉ có cô và người phụ nữ trong ngôi nhà kia tổn thương thôi, tôi nói là làm. Tôi biết cô không muốn bà ta chịu bất cứ đau khổ nào nữa.

- Chị có vẻ biết quá nhiều nhỉ? Sao cứ phải tìm đến tôi? Để cho chúng tôi được yên không được sao?

- Được, với một điều kiện?

- Là Hoàng Vũ...

- Không. Trước hết là hủy cuộc hẹn ngày mai với ngài chủ tịch đáng mến. Nghỉ việc và biến mất khỏi Hoàng Gia. Cô còn tồn tại trong cuộc sống của gia đình tôi ngày nào là còn có nguy cơ làm tôi “điên” ngày đó!

- Tôi không có quan hệ bất chính với ông ấy, không làm gì đi quá giới hạn của một trợ lý và luôn cố gắng làm việc tốt. Tại sao lại phải nhận những thiệt thòi không đáng có ấy về mình? Có những điều tôi cần hỏi ông ấy, có những quá khứ cần được vén màn. Tôi cần biết. Tại sao tôi phải nghe cô?

- Vì cô không được phép biết!

Nguyệt gằn giọng, ánh mắt cô nheo lại, nhìn Linh đầy nguy hiểm nhưng vẫn hoàn toàn bình tĩnh.

- Vậy chị cũng không có quyền ép tôi làm gì cả. Tôi có quyền biết những điều đã làm đau mẹ tôi và Dương cũng...

- Đúng! Cậu ta có quyền nhưng cô thì không. Đừng ảo tưởng nữa. Cô cũng chỉ là một đứa con gái. “Mẹ tôi”, tôi còn đang tự hỏi sao cô phát âm từ ấy dễ dàng thế đấy.

- Chị cũng không có quyền phán xét tôi.

- Tôi không bận tâm đến cô nhưng cô cũng tỉnh táo đi là vừa. 22 tuổi đầu, cô có điên không khi cứ bám lấy ngôi nhà cũ rích với người đàn bà mù không tỉnh táo ấy. Cô biết thừa là anh ta chết rồi. Chết rồi, cô có ngồi đó đợi anh ta cũng có sống lại được đâu. Dùng một thằng em cô gọi điện cho bà ấy là có thể giấu cả đời được à? Ấu trĩ!

- Chị im ngay cho tôi!

Linh đẩy Nguyệt lùi ra phía xa khi có cảm giác giọng nói của cô quá lớn. Nhưng... lẽ ra Linh phải làm điều này từ ban nãy. Trong con ngõ chật hẹp này, mọi âm thanh dù nhỏ đều có sức vang lớn. Và với một người đàn bà mù mọi giác quan khác lại càng trở nên tinh nhạy.

Mắt Linh mở to không tin vào sự thật trước mặt. Cô cắn chặt môi, máu như muốn bật máu. Đôi tay cô giờ lên bần thần không điểm tựa, hai chân run rẩy, miệng cô lắp bắp:

- Mẹ, mẹ à...

Người đàn bà trước mặt Linh đang chập choạng những bước đi vô thức, tay quờ quạng trong bóng tối tiền về phía đối diện Linh. Là cô gái vừa nhắc đến tên con trai bà... Bước hụt bước vội, chập chới tiến lại nơi mà đôi tai của bà tự định tính được. Chân bà vấp phải một hố nhỏ, chới với, Nguyệt đưa tay đỡ người đàn bà ấy, mắt ráo hoảnh nhìn ra con đường ngập nhoe những ánh sáng cao áp. Bà bấu chặt tay cô:

- Cô ơi, thằng Dương... thằng Dương của tôi, cô quen nó à? Cô vừa nhắc đến nó đúng không? Cô ơi!

Nguyệt không trả lời, cô vẫn lặng lẽ nhìn ra đường, mệt mỏi với những gì đang diễn ra.

- Nó vẫn khỏe chứ cô, vẫn khỏe chứ? Sao lâu rồi nó không về thăm tôi? Cô bảo nó về thăm tôi đi? À không, nói với nó là cố gắng học hành, tôi với cái Linh vẫn đợi nó về.

Bà bám chặt hơn vào tay Nguyệt, như cố níu, cố kéo. Đôi mắt mờ đục hoen ra những giọt nước mắt vốn đã khô héo, bà không quay lại nhìn Linh:

- Linh, con lại đây đi. Con bảo với cô ấy nhắn với Dương giùm mẹ đi!

- Mẹ...

Linh òa khóc, nước mắt ứa ra, cô chạy lại ôm chầm lấy bà từ phía sau. Hơn bao giờ hết Linh cảm nhận được nỗi đau đấng nghiệt trong lòng người mà cô vẫn tha thiết gọi bằng mẹ. Lòng Linh đặc quánh lại, cô không nghĩ được gì nữa. Nước mắt làm tê cứng mọi giác quan. Nước mắt rỉ ra xối vào những vết thương đang bật máu trong tim. Buốt. Nhói. Đến tận óc.

- Nào, con đừng khóc. Dương nó sẽ về thôi. Con hỏi thăm cô ấy tình hình của nó đi. Nó vẫn khỏe lắm, phải không cô? Con trai tôi ngoan giỏi lắm cô nhỉ?

Bà lại tiếp tục lay mạnh cánh tay Nguyệt, day dứt và siết chặt như cổ kìm, cổ nén, lại như cổ vót vát một hi vọng cuối cùng.

- Anh ta chết rồi.

Cánh tay của Linh giờ lên, đập mạnh xuống má Nguyệt. Nhưng những lời đã nói ra không còn kịp thu lại. Mọi thứ đã vỡ bung như đến lúc nó phải vậy. Thời gian ngưng lại trong tích tắc. Người đàn bà cơ khổ nhắm mắt cho những giọt nước mắt kìm nén bấy giờ ào ra. Bà ấy nghe chứ, nghe rõ lắm câu chuyện ban nãy của Linh và Nguyệt, chỉ là cố lảm cố lảm không chấp nhận sự thật ấy. Giá còn cách gì để không phải chấp nhận sự thật này hơn là những câu hỏi ngớ ngẩn ban nãy có lẽ bà đã làm... Sự khẳng định lại đầy nghiệt ngã này của Nguyệt đã không cho phép bà cơ hội trốn tránh thêm một lần nữa.

- Linh, Linh...

Tay bà quơ diên cuồng trong đêm dù “cô dâu” vẫn ôm chặt bà từ phía sau. Cô gái ấy lúc này cũng đang nghẹn lại vì nỗi đau tức chặt nơi lồng ngực. Cô luống cuống nắm lấy tay bà:

- Cô ta đang nói gì đấy con, nói linh tinh gì đấy?

- Mẹ... mẹ... con...

Linh khóc nức lên, những nghẹn ngào khiến cô nức nở.

- Cô ta nói nhằm đó con ạ! Đừng tin, không tin được con ạ. Sáng nay nó vẫn gọi điện ẹ mà. Không được tin nghe con!

Bà mỉm cười với Linh, vỗ nhẹ vào cánh tay cô như động viên, như an ủi. Linh mím chặt môi, cố nén cho nước mắt đừng trôi ra nữa. Cô không muốn mình yếu đuối lúc này. Mẹ Dương cần cô, nỗi đau của bà

khủng khiếp quá... Bà vẫn mỉm cười với Linh nhưng khuôn mặt đã tái đi, bàn tay lạnh ngắt, chân bà khuyu xuống và ngắt lịm dưới chân Linh.

- Mẹ, mẹ ơi...

Linh gào lên trong bóng đêm lác lõng, hoang vắng. Chưa bao giờ Linh thấy tim mình quặn đến vậy, các dây thần kinh như xoắn vào nhau không thể cử động. Cô không ngớt lay cánh tay yếu ớt không còn chút sức lực của người đàn bà đang khuyu dưới chân cô.

26. Chương 26

Hoàng Anh ghét phải nghe từ bệnh viện. Chỉ cần nghe đến thôi anh đã ngay lập tức bị cảm giác bất an xâm chiếm. Khi đã bước qua cánh cổng đó mọi thứ đều có thể xảy ra và con người ta hoàn toàn bị động trước những bệnh tật hoàn toàn không kiểm soát được. Tay ga vít chặt, chiếc xe lao vút đi trên con đường đông đúc. Giọng nói gần như kiệt sức của Linh cứ lớn vồn trong đầu anh.

Linh đang ngồi trước cửa phòng cấp cứu đóng kín mít. Hoàng Anh hiểu cảm giác này, cảm giác đợi chờ cánh cửa kia mở bung ra và trong tích tắc mọi thứ có thể là thiên đường cũng có thể là địa ngục. Nhưng những phút đợi chờ này như giết chết con người ta trong mòn mỏi, lo lắng. Thật đáng sợ. Linh ngồi thụp xuống chiếc ghế màu xanh. Chiếc váy trắng hôm qua vẫn chưa kịp thay. Màu trắng như lem đi phản chiếu những vết buồn thiếu sức sống trên gương mặt.

- Linh à!

Hoàng Anh đặt nhẹ tay lên đôi vai bé nhỏ, mảnh mai đang bị nỗi đau giày vò đến kiệt sức. Anh lặng nhìn bờ vai đang rung lên của cô, xót xa... Linh vẫn chưa thôi nức nở, gương mặt vô hồn, nhợt nhạt sau một đêm thức trắng với biết bao biến cố. Cô ngước đôi mắt sưng mọng, ngấn nước lên nhìn anh, đầy mệt mỏi. Hoàng Anh đắp lại cái nhìn ấy bằng sự đồng cảm, khích lệ từ tận sâu trong đáy mắt. Bất giác, Linh bật dậy, ôm chầm lấy anh, mặc cho nước mắt tuôn ra ướt đầm vai áo. Hoàng Anh không nhúc nhích, anh cảm nhận sức nặng của tất cả những chuyện này đang đè lên đôi chân nhỏ bé chỉ chực khuyu xuống của Linh. Cô cần một điểm tựa chắc chắn và tin tưởng. Còn anh biết làm gì hơn nữa ngoài việc im lặng, xót lòng bởi những tiếng nức nở, những giọt nước mắt ướt mềm thấm vào vai áo. Ông trời cứ trêu đùa với những phận người mong manh. Những nỗi đau, những mất mát, những oan ức tui hờn cứ bám chặt lấy người con gái vốn đầy kiêu hãnh ấy. Để hôm nay cô trở nên hoàn toàn yếu đuối trong vòng tay anh. Có tiếng mở cửa, ông bác sĩ có gương mặt phúc hậu và ánh mắt ấm áp bước ra. Trong bốn bức tường lạnh lẽo của bệnh viện sẽ thật an lòng nếu được nhìn thấy một gương mặt hiền hòa như thế, nó khiến con người ta phần nào dễ chịu hơn.

- Anh chị là người nhà của bệnh nhân? Tình hình không có gì nguy hiểm nhưng hình như bệnh nhân đã phải chịu một cú sốc tâm lý quá lớn. Điều đó dẫn đến cảm giác không muốn thở nữa.

Linh lau vội những loáng nước mắt ướt đầm cả gương mặt đang sưng húp. Hoàng Anh kịp lên tiếng:

- Cháu vào thăm mẹ cháu được chưa ạ?

- Được, nhưng gia đình nên chuẩn bị tâm lý. Bệnh nhân hoàn toàn không chịu hợp tác. Không nói chuyện cũng không muốn gặp ai lúc này. Tôi nghĩ bà ấy cần thời gian để chấp nhận mọi chuyện.

Linh bóp chặt hai bàn tay vào nhau, những ngón tay bấm mạnh khiến mu bàn tay đỏ ửng. Cô lẩm bẩm với Hoàng Anh hay tự nói với bản thân mình:

- Em đã mong mẹ lại quên đi, lại lằm từng và lại sống bình yên như trước đây... Em thà như vậy còn hơn nhìn mẹ như bây giờ.

- Linh à, cái gì đến cũng phải đến. Đến lúc phải đối mặt rồi. Mạnh mẽ lên! Em là Strong cơ mà! Nếu em không mạnh mẽ lúc này thì mẹ Dương biết dựa vào đâu.

Hoàng Anh lay nhẹ đôi vai mảnh mai của Linh. Anh thấy thương cô vô cùng. Chỉ sau một ngày mà đôi vai cô như đã gãy đi mấy phần, gương mặt hốc hác hẳn. Cố lên Linh! Cố lên Strong! Em không thể sống mãi trong ám ảnh này, trong quá khứ ngập nỗi đau, đầy nước mắt. Con người ta đi qua những nghiệt ngã bất công của cuộc đời đều có thể xem nó là khó khăn là thử thách để lớn lên. Còn sự nghiệt ngã trong chính

khoảnh khắc ngọt ngào nhất, căng tròn nhất, sự nghiệt ngã ấy cướp đi cả người thân yêu nhất thì dễ khiến con người ta chìm đắm, co tròn trong những mất mát những tổn thương. Linh còn tương lai, còn những ngày tháng tiếp theo phải sống, cô đã đánh mất rất nhiều, thậm chí đánh mất cả nụ cười, nỗi đau đó quá đủ rồi. Vậy nên những gì đang xảy ra hôm nay, Hoàng Anh thật lòng không biết anh nên vui hay nên buồn nữa.

Linh chờ đợi sự tức giận của mẹ Dương, cô biết nỗi đau lúc này khiến bà gần như tê liệt. Cô biết bà sẽ chẳng dễ dàng tha thứ cho cô. Cô cũng biết bà muốn được ở một mình trong lúc này. Nhưng Linh không đành lòng. Cô muốn ở bên, muốn chăm sóc, muốn cùng bà đi qua nỗi đau này dầu bị ghét bỏ cũng cam lòng. Hơn ai hết Linh từng trải qua những ngày tháng vật vờ, đầy nước mắt ấy một mình. Cô hiểu hơn ai hết những ghen ngào tức lại nơi lồng ngực, không thở nổi.

Linh đẩy nhẹ cánh cửa phòng bệnh, xót xa nhìn mẹ Dương bé nhỏ trên chiếc giường chỉ một màu trắng.

- Mẹ ơi, con đến rồi ạ...

Bà quay sang cô trong chốc lát, rồi từ từ quay về phía cửa sổ nơi có những chùm hoa râm bụt tuyệt đẹp. Chút điểm tô cho không khí bệnh viện vốn buồn đến nao lòng. Tầm cửa kính cản những cơn gió thu mênh mang tràn vào trong những bầu trời u ám, ảm đạm vẫn khiến người ta không thể không chạnh lòng. Bà không nhìn thấy nhưng có lẽ hơi thu buồn lặng, mơ hồ bà cảm nhận rất rõ.

Linh kéo nhẹ chăn đắp cho bà, ân cần hỏi khẽ:

- Mẹ à, mẹ đói không, con mua gì ẹ nhé!

Bà vẫn không quay lại, mắt cứ héo hắt nơi những vệt trời nhuộm màu mắt đục đục hoen hoen. Linh ghen ngào, đây là lần đầu tiên kể từ ngày biết và trở thành một người quan trọng với Dương, chưa lần nào cảm giác giữa Linh và mẹ lại nặng nề thế. Lâu nay Linh đã quen nhận được tình yêu thương, sự chăm sóc và những lời thủ thỉ rất nhẹ nhàng của mẹ. Bà là hình ảnh của Dương, của một sáng tháng 5 Hà Nội trong veo. Mỗi lần về đến nhà, được nghe giọng nói quen thuộc ấy lòng Linh lại bình yên và thư thái đến lạ. Linh mím môi thật chặt, đột nhiên cô thấy mình cô đơn và lẻ loi đến vậy.

Có tiếng nói chuyện bên ngoài, tiếng Hoàng Anh gay gắt với một ai đó. Linh từ từ đứng dậy, bước chậm chậm ra cửa, không vội vã. Với cô lúc này, mọi thứ đều gần như vô nghĩa.

- Cô ra đi, ở đây không phải chỗ của cô!

Hoàng Anh đứng quay lưng ngăn Nguyệt lại. Nguyệt nhú mày, giọng mệt mỏi:

- Anh tránh ra, tôi không đến đây để gặp anh. Anh đừng để tôi nổi giận

- Tôi nhắc lại lần nữa, cô không được phép vào đó.

Linh mệt mỏi nhìn hai con người đang ra sức “hù dọa” nhau, cô không buồn lên tiếng, chỉ lặng lẽ đứng xem. Cô thậm chí không còn sức để giận Nguyệt nữa. Rồi cô cũng cất lời:

- Chị về đi, chúng ta sẽ nói chuyện với nhau sau, bây giờ không phải lúc để cãi nhau. Chăm luôn cả lăng hoa của cô về đi, mẹ tôi không nhìn thấy lòng thành của cô đâu, chỉ nghe được những lời ác nghiệt của cô tới qua thoi.

Linh nói chậm, nhìn thẳng Nguyệt, nhưng ánh mắt không xoáy thẳng khiêu khích mà hờ hững.

Nguyệt khựng lại trước câu nói của Linh, cô nhìn Linh một lát, thấm nỗi đau trong mắt cô gái trẻ. Nguyệt đã đi qua những ngày tháng chênh vênh ấy. Ngày mẹ Vũ mất, người duy nhất cô còn được gọi bằng mẹ, người dù chẳng yêu quý cô quá nhiều nhưng luôn cho cô sự tin cậy tuyệt đối. Nguyệt đứng dậy được vì cô còn có Vũ. Dầu đó là sợi dây rất dỗi mong manh níu cô lại, dầu anh chẳng đưa tay đỡ cô dậy nhưng ít nhất còn có chút gì trên đời mang lại cho cô cảm giác có người bên cạnh mình. Còn Linh, cô ấy không còn Dương, ít nhất lúc này cả Vũ và Hoàng Anh đều không phải là người cô có thể dựa vào. Trong cô ta còn quá nhiều cảm giác trói buộc, quá nhiều tình yêu và quá nhiều ám ảnh. Nguyệt nhìn đôi môi bợt bạt, khô héo khê mấp má của Linh, bất giác trỗi lên chút thương hại mong nhỏ nhoi. Nhưng cô không hối hận.

- Tôi chỉ là một phút buột miệng nhưng không hề hối hận. Chăm sóc bà ấy cho tốt. Tôi xin cho cô nghỉ 4 ngày rồi. Và trong thời gian ở viện thì đừng có gặp ai, và làm chuyện gì ngu ngốc đấy. Chào cô.

Nguyệt quay lại, liếc mắt nhìn Hoàng Anh khó chịu rồi đi thẳng ra cửa lớn. Bóng cô mất hút sau những chiếc xe cứu thương đang bật còi inh ỏi.

- Em ăn gì không? Anh đi mua gì cho em nhé ?

Giọng Hoàng Anh nhỏ nhẹ cũng đủ làm Linh giật mình.

- Không em không đói, em ra ngoài mua ít hoa quả và đồ ăn ẹ. Chắc mẹ đói rồi. Anh muốn vào thăm không? Hình như mẹ từng gặp anh vài bận rồi nhỉ? Chắc còn nhớ anh đấy! Trí nhớ của mẹ rất tốt mà!

- Ủ, để anh xem. Cũng 3, 4 năm rồi chưa chắc mẹ Dương đã nhớ anh. Thời gian qua đi nhanh quá làm mọi thứ đều bị lãng quên.

- Vậy mà có những thứ cứ mãi không quên được anh ạ!

Linh nhìn Hoàng Anh rồi từ từ hướng mắt ra sân bệnh viện, mắt dừng lại nơi những bông hoa râm bụt chói đỏ. Thấy mọi thứ chán chường quá, giá được như những bông hoa kia dẫu trong không khí tù túng, ngao ngán của bệnh viện vẫn đủ sức lớn lên, khoe sắc đầy kiêu hãnh. Trong phút chốc Linh ước mình được như những cánh hoa mạnh mẽ ấy.

Vũ đẩy mạnh cánh cửa phòng quản lý nhân sự. Anh vẫn có thói quen cố hữu “quên” gõ cửa ngày trước. Vũ ngồi ngả người xuống chiếc ghế bành trong khi cậu trợ lý có vẻ vừa ra ngoài. Những hành động kì lạ của Linh từ buổi chiều hôm qua khiến Vũ thấy khó chịu. Vì đã hứa nên anh không thể theo cô nhưng suốt trên đường về nhà, đêm qua và hôm nay Vũ cứ có cảm giác bất an. Đã lâu rồi không có chuyện gì làm anh tò mò và phải chờ đợi để biết câu trả lời thế này. Vũ thích làm mọi thứ nhanh chóng và rõ ràng. Anh thở dài: “Mình đang dính vào thứ tình cảm gì đây không biết!”

Cậu trợ lý bước vào, giật mình khi sắp đang ngả dài trên ghế, tay xoay xoay cốc nước lọc:

- O, anh có chuyện gì vậy? Sao không gọi em là được. anh uống café không, em gọi?

- Không, tôi ở phòng chán qua, ghé thăm cậu tí.

Câu nói của Vũ làm cậu này chột dạ, làm gì có chuyện giám đốc Hoàng Vũ đi thăm nhân viên, có biến lớn rồi đây. Vũ không để cậu phải đợi lâu:

- Hôm nay không thấy trợ lý chủ tịch đi làm nhỉ? Tôi không thấy cô ấy ở công ty. Có chút việc cần bàn về dự án mới.

- À vâng, cô ấy xin nghỉ 5 ngày ạ?

- 5 ngày?

Vũ bật dậy, trong phút chốc quên mất mình đang đứng trước nhân viên, anh chỉnh lại cổ áo, đứng thẳng dậy.

- Dạ vâng, cô ấy được nghỉ phép ạ.

- Vì sao?

- Lí do là bị ốm ạ! Mà cái cô này mới đi làm đã nghỉ ốm rất nhiều rồi. O, nhưng hình như toàn các sếp đặc cách.

- Ốm thì phải nghỉ chứ làm sao! Không nghỉ để ngã vật ra ở công ty cậu chịu trách nhiệm được không?

- Em chỉ thông báo với anh thôi mà! - Cậu trợ lý đáp lại nhưng trong bụng nghĩ thầm cô gái này chắc chắn không vừa, chưa bao giờ cậu thấy Vũ bênh vực ai theo cách đó, nhất là đối với các cô gái.

Vũ định bước ra nhưng chợt nhớ:

- Chủ tịch đâu?

- Chủ tịch đi công tác ở thành phố Hồ Chí Minh ạ. Cũng 5 ngày nữa mới về!

Vũ nhúm mày nhìn cậu quản lý. Ba anh và Linh? Cùng vắng mặt 5 ngày ở công ty? Sao Vũ lại quên nhỉ? Hai người họ đâu có trong sáng. Anh từng bắt gặp họ thân mật đó sao? Đạo này tâm trí Vũ không ổn định, anh hay quên hết những giận dữ thù hận của quá khứ và quên luôn mối quan hệ mờ ám của họ. Ba anh không dễ dàng chấp nhận một cô gái vào vị trí trợ lý riêng, cũng thể hiện quá rõ sự ưu ái với Linh. Tại sao? Tại sao? Chẳng có lý do nào hợp lý hơn để giải thích cho tất cả. “Đó là một người đàn bà có vẻ rất thanh tú và sang trọng. Cô ta năm lần bảy lượt có quan hệ mờ ám với ông chủ”. Suốt cả một thời gian dài, Vũ được nghe các cô giúp việc trong nhà xì xào về chuyện đó, cho đến khi mẹ anh phát hiện ra và đuổi việc một người, câu chuyện đó mới lắng xuống. Vũ nhắm mắt. Hình ảnh cô gái với những vệt buồn loang trên đôi mắt, mái tóc buông dài và chiếc váy trắng... Quá thanh tú. Phải chăng ba anh đã tìm thấy trong Linh hình ảnh của người phụ nữ năm xưa? Người phụ nữ mà ba gọi là tình yêu chân chính. Còn Linh, cô ta được gì trong vụ đổi chác này? Anh không tin người như Linh lại có thể chỉ vì tiền và địa vị mà đánh đổi tất cả. Vậy vì cái gì? Tình yêu? Không thể, không thể như thế được. Vũ mệt mỏi, đau đầu với bao câu hỏi không tìm được lời giải nào hợp lý.

- À anh Vũ, lần này là cô Nguyệt!

- Nguyệt nào? Minh Nguyệt? Cô ấy làm sao?

- Cô ấy xin nghỉ cho Linh ạ!

Vũ giật lấy quyển sổ trên tay cậu trợ lý. Chữ kí nghiêng nghiêng và cái tên Hà Minh Nguyệt chằm chằm trên trang sổ. Lại chuyện gì nữa đây? Tại sao lại dính dáng đến Nguyệt? Cô ấy vốn có để ý gì đến ba anh và những chuyện linh tinh này đâu. Đặc biệt là Linh. Có mối quan hệ nào giữa cô ấy và Linh? Tại sao Nguyệt liên tục gặp Linh? Tại sao Nguyệt đợi Linh vào cái đêm ấy với thái độ hết sức tức giận? Tại sao cô ấy lại xin nghỉ phép cho Linh? Vì gia sản công ty? Vũ có thể tin phần nào tham vọng của Nguyệt nhưng vẫn không tin đó là mục đích duy nhất. Vậy thì tại sao? Linh, Nguyệt và ba, chuyện gì giữa họ mà Vũ không được biết? Những hành động bất thường của Linh gần đây, thái độ của ba anh hôm ấy, có một sự lý giải khác chẳng. Chỉ từ khi có sự xuất hiện của Linh, mọi thứ mọi trở nên kì quái thế. Vũ cố gắng xâu chuỗi mọi việc, nhưng cái đầu quá tải với những câu hỏi dồn dập khiến anh thật sự rất mệt mỏi.

*

- Sức khỏe của bệnh nhân đã ổn định, chỉ còn vấn đề về tâm lý. Cô cậu có thể đưa bà ấy về nhà, có lẽ sẽ tốt hơn. Nếu có bất kì biểu hiện gì đề nghị thông báo ngay cho chúng tôi.

- Vâng, cảm ơn bác sĩ. Chúng cháu sẽ cố gắng ạ.

Linh đỡ mẹ Dương dậy để chuẩn bị xuất viện. Nỗi đau mà không bệnh viện nào có thể chữa được chính là những vết xước chảy dài trong tim cứ ử máu, cứ âm ỉ và khi nó nứt toác ra thì không gì có thể cầm lại được. Con người ta cần có thời gian để tự đứng dậy và khi ấy bệnh viện có lẽ lại không phải nơi thật sự phù hợp, người ta cần một nơi thân thuộc của riêng mình. Căn nhà cổ và vườn hoàng lan những ngày chớm thu đã sắp tàn.

Có tiếng chuông điện thoại rung lên nơi ghế đợi, Hoàng Anh đưa điện thoại cho Linh, kịp nhìn thấy hai chữ: Hoàng Vũ. Gương mặt anh không đổi sắc nhưng những chuyển động trong khóe mắt có một thoáng xôn xao không rõ rệt.

Linh mệt mỏi đón lấy điện thoại, cô nhìn mẹ Dương rồi bước ra ngoài, đóng cửa. Linh không nghĩ Hoàng Vũ gọi đến vì một chút thiện ý. Mọi thứ liên quan đến Hoàng Gia lúc này đều cần cảnh giác.

- Sao không đi làm? Cô đang ở đâu đấy hả? Bảo gọi điện lại cho tôi sao không thấy? Cô cứ tự nhiên mắt hút thể hả? Ở đâu?

Linh chán ngán thở dài vì những câu hỏi dồn dập và thái độ khó chịu của Vũ:

- Xin lỗi anh, tôi không rảnh để nói chuyện.

- Cô đang ở Sài Gòn... với ba tôi?

Vũ hỏi bằng giọng nửa thăm dò, nửa như cố khinh khỉnh, chủ yếu là để che giấu cảm xúc thật trong anh lúc này.

- Anh thôi đi. Tôi làm gì, ở đâu cần anh quan tâm sao. Đừng lôi chúng tôi vào chuyện gia đình anh nữa.
- Cô bị điên à, việc gì phải hét toáng lên thế. Tôi đang hỏi cô ở đâu?
- Anh bỏ cái thói tra hỏi người khác đi. Anh và tất cả những người trong gia đình anh luôn chỉ biết hách dịch và làm tổn thương người khác. Xin lỗi tôi phải về nhà bây giờ. Chào anh.

Linh dập máy. Những tức giận trong cổ họng như nghẹn ứ được bật ra tưởng dễ chịu hơn lại khiến Linh thêm bế tắc. Thật ra Linh hiểu Vũ, anh cao ngạo, xốc nổi và luôn ăn nói độc đoán bề trên thế nhưng thật lòng lại hết sức trẻ con và không muốn làm tổn thương cô. Chỉ là những bức tức chưa nói được, Linh bất giác không thể kìm chế. Hoặc với cô Hoàng Vũ cũng là một nơi có thể trút được hết những gì mình đang nghĩ. Trước anh, cô vốn đã luôn vậy. Từ bao giờ không còn khách khí, xã giao hay xa cách nữa.

- Mẹ à, mình về nhé!

Linh đỡ nhẹ đôi vai gầy của mẹ, cô cảm nhận được những nhọc nhằn trên đôi vai thanh mảnh ấy. Cuộc đời đã quá bất công với bà. Những gì Linh trải qua, mất mát có, tổn thương có, đau đớn cũng có nhưng có lẽ nó chẳng là gì so với những tủi hờn của mẹ. Lòng Linh quặn lại, niềm xót thương chạm vào tận tim... khe rùng mình. Bà vẫn không bắt chuyện, đôi mắt đục mờ không hướng về phía Linh. Tay bà nắm chặt bức ảnh Dương vẫn được để trong túi áo lâu nay.

Gió mùa thu dịu dàng phả vào mặt, những tia nắng nhẹ lảm sà xuống vạt váy màu trắng của Linh. Hoàng Anh đỡ mẹ Dương lên taxi rồi quay lại mở cửa cho Linh. Cô lẳng lặng chui vào xe với giỏ xách và áo khoác nhẹ của Vũ. Linh hoàn toàn quên mất sự tồn tại của nó. Linh nắm chặt bàn tay mẹ đang nắm giữ tấm ảnh. Giá mà anh còn đó, bên Linh, bên mẹ lúc này. Giá mà anh còn ở đây để lau khô những giọt nước mắt cứ chảy hoài chảy mãi trên má những người phụ nữ khốn khổ này. Sự ra đi của anh đã mang theo gần như hết thấy niềm vui sống trong họ. Họ lấy gì để vỗ về, để động viên nhau khi bản thân cũng không thể động viên chính mình. Nỗi đau của người đã khuất là bao phần thì nỗi đau những người ở lại gấp trăm, gấp nghìn lần nữa một khi tình yêu thương đã quá lớn. Linh thấy tim mình quặn lại, cảm giác khó thở lại trào lên. Những nếp nhăn nơi khóe mắt mẹ, sự căm lặng của mẹ khiến cô thấy ngột ngạt.

“Dương à, anh về đi! Anh về đây đi, cho em một chút sinh lực được không anh? Em thật sự không chịu đựng được nữa rồi. Em thật sự không biết phải làm gì nữa rồi. Em đau lắm, đau đến tức tưởi, đau đến mất cảm giác rồi. Anh biết không? Em làm sao đây? Làm sao với mẹ đây? Làm sao để xoa dịu đây? Đừng ích kỉ bỏ trốn và để lại mọi thứ đang dở cho em được không? Về đi, nắm tay và cho em một chút sức mạnh đi”.

Một giọt nước mắt nóng ran rớt xuống tay Linh và mẹ, thấm vào bức ảnh Dương. Nước mắt cũng ngân ngấn nơi khóe mắt mẹ. Có lẽ bà cũng đang có những suy nghĩ như cô. Bà hiểu lắm nỗi đau của Linh, hiểu lắm tình thương yêu mà Linh dành ình. Nhìn bà thế này chắc lòng cô không yên nổi. Bà không giận Linh nhưng nói chuyện với cô lúc này, bà sẽ lại khóc mất và không ngừng lại được nữa. Sự thật ư, nếu nó quá phũ phàng như thế này thì bà muốn được mơ hồ, muốn mất trí như lâu nay. Tỉnh ra rồi, phải làm thế nào với nỗi đau này đây?

Hoàng Anh ra hiệu cho tài xế tắt đèn điều hòa. Anh mở cửa xe. Gió lùa vào làm không khí có phần dễ chịu hơn. Hoàng Anh không nhìn hai người phụ nữ phía sau mình nhưng anh cảm nhận rõ những giọt nước mắt cuốn vào trong của họ. Từng vết xước trong tim họ đang chảy máu, trong suốt như chính màu nước mắt họ. Anh không biết nói gì để động viên để chia sẻ. Lúc này mọi lời nói đều trở nên nhạt nhẽo và vô nghĩa. Ai cũng nói thật khê thật ít chỉ sợ vô tình lại chạm vào những vết xước buốt lạnh và lại bối rối trước nỗi đau của nhau. Bao năm qua anh đã bước sau Linh, âm thầm trước tình yêu của mình cũng chỉ vì sợ nỗi đau này lại nhân thêm. Sợ những giọt nước mắt cô lại rơi. Hoàng Anh tựa đầu vào ghế. Bao giờ anh còn được sống anh sẽ cùng cô đi hết những nỗi đau này và đứng dậy, giúp cô vững chãi bước đi một mình.

Taxi dừng ở con hẻm nhỏ dẫn vào căn nhà của hai mẹ con. Linh đẩy cửa bước xuống xe xách theo túi đồ mang từ bệnh viện về:

- Cuối cùng thì tôi cũng đợi được cô! Trông cô có vẻ ốm thật? Chà... tôi nghi oan cho cô rồi. Ồ, á chà, vẫn giữ khư khư chiếc áo của tôi cơ à?

Vũ giả bộ nghiêng người nhìn chiếc áo trong giỏ đồ của Linh. Anh đang đứng trước mặt cô, chắn ngay ngõ vào, anh cho cả hai tay vào túi quần, chân đá đá nghịch nghịch những vạt cỏ khô khốc sau một mùa hè oanh

tạc. Linh bồn thần nhìn anh ta một lát, như sắp xếp lại những thứ hỗn loạn trong đầu mình rồi bắt giặc giết mình. Cô chạy vội lại phía anh, đẩy anh vội vã:

- Anh đi đi, đi ngay, đi nhanh cho tôi. Đi đi. Tránh đi... Ôi trời, tôi xin anh đấy, đi đi...

Linh vừa nói vừa cuống cuống đẩy Vũ quay mặt đi, bước chân cô châu rú vào nhau, khuôn mặt đỏ bừng vừa năn nỉ vừa cầu xin.

- Linh, em làm gì ở đó thế?

Tiếng gọi có phần khó chịu của Hoàng Anh, theo phản xạ tự nhiên kéo theo cả ánh nhìn của hai con người ở cách đó không xa. Tấm thân nhỏ bé của Linh không đủ che chắn để hình ảnh mẹ không lọt vào mắt Vũ. Cô cảm nhận bàn tay đang nắm chặt cánh tay cô khi bị cô đẩy đi buong lỏng ra, lạnh hắt đi. Ánh mắt Vũ mở căng ra như sắp bật ra, những tia máu đỏ loang lổ. Gương mặt anh biến chuyển nhanh như cắt từ trạng thái cười cợt ban nãy sang trắng bệch. Linh nhắm mắt trong tích tắc. Cô ước gì khi cô mở mắt ra, mọi thứ, tất cả mọi thứ chỉ là một giấc mơ. Vũ hất mạnh cánh tay Linh, anh tiến lại phía người phụ nữ mà bao lâu nay anh căm thù, người phụ nữ trong bức ảnh đã giết chết mẹ anh, người phụ nữ mà bà ta lúc nào cũng được đặt trong một góc ngăn kéo bí mật của ba anh. Người phụ nữ ấy có hóa thành tro bụi anh cũng nhận ra. Bà ta đang đứng trước mặt anh. Ngay chính lúc này. Chân Vũ bước từng bước mạnh, chậm và cả lão đảo. Anh đã tìm kiếm bà ta suốt một năm trời kể từ khi từ Mỹ về và mọi thông tin đều dẫn đến ngõ cụt. Ai cũng tin rằng bà ta đã chết, thậm chí cả ba anh đôi khi cũng phải tin vào điều đó. Vũ cố nhìn thật kĩ để biết mình không bị hoa mắt hay tưởng tượng

27. Chương 27

Linh chạy vội về phía mẹ mình. Cô dang hai cánh tay yếu ớt chắn ngay trước bà. Vũ đang lao đến như một con hổ đói còn mẹ hoàn toàn không biết chuyện gì đang xảy ra. Vì quá mẹ nên khi Hoàng Anh đứng lại bà chỉ đơn giản nghĩ Linh còn bận gì đó nên họ cùng đợi cô.

- Dừng lại, dừng lại. Tránh xa mẹ tôi ra. Tránh ra!

Linh nhìn thẳng vào mắt Vũ cương quyết nhưng thoáng nhiều lo lắng. Vũ hoàn toàn không để ý đến lời của Linh. Anh cứ nhìn chằm chằm vào gương mặt đang một chút bất ngờ về những lời của Linh.

- Cô tránh ra, chuyện này không liên quan đến cô. Tránh ra cho tôi!

Vũ nói nhẹ như hột hơi. Anh không quát tháo nhưng Linh đã có cảm giác rùng mình.

- Không, không được phép làm tổn thương mẹ tôi! Anh cút đi! Nếu anh không đi tôi gọi cảnh sát đấy!

- Tránh ra!

Vũ đã đứng trước mặt Linh, hét lớn. Cô giương mặt lên nhìn anh, mắt mở to, đầy cương quyết.

- Anh là gì mà hét tôi. Anh đang tấn công cái gì mới được chứ? Anh đã biết gì đâu? Về đi và chúng ta sẽ cùng tìm hiểu chuyện này sau! Về đi!

- Tránh ra!

Vũ lại gào lên!

- Không, trước khi anh bước qua xác tôi!

Vũ đẩy mạnh Linh ra, cô ngã nhào xuống đất...choáng váng.

Bốp!!!!!!!!!!!!

Vũ ngã nhào ra đất, đưa đôi mắt gườm gườm nhìn Hoàng Anh, tay phải chống đất đứng dậy, tay trái đưa lên quệt vệt máu nơi khóe miệng. Vũ không có ý định nói chuyện với Hoàng Anh. Anh rướn dậy ngo về

phía sau, nhìn người đàn bà ấy với ánh mắt thù hằn. Linh đứng dậy chạy vội về phía mẹ, đỡ bà, bước vội vào nhà. Vũ bật dậy nhưng Hoàng Anh đã túm lấy cổ áo anh.

- Tôi không biết anh muốn gì. Nhưng tốt nhất để ẹ con cô ấy yên. Cô ấy đã nói sẽ giải quyết sau.

Vũ vung tay, cổ áo sơ mi rách toạc. Anh quật ra đấm như búa bổ vào mặt Hoàng Anh. Cả hai cứ đấm nhau qua lại cho đến khi Hoàng Anh nắm được cổ áo Vũ lần nữa. Đè sát mặt mình vào mặt Vũ, anh gần lên từng tiếng một:

- Nếu mày muốn đánh nhau, tao không nề...

Họ đứng thế, gườm nhìn nhau như sắp có một cuộc chiến nổ trời đến nơi.

- Buông anh ấy ra.

IX Nước mắt khi hôn...Mặn lắm!

Nguyệt dừng chiếc xe ngay dưới vỉa hè. Tiến lại phía họ:

- Tôi bảo anh buông anh ấy ra. Anh nghe rõ chứ?

- Cả cô nữa, cô cũng không có chỗ ở đây!

- Nếu anh không buông anh ấy ra thì mọi chuyện sẽ còn rối rắm hơn đây. Và người chịu đựng nhiều nhất anh nghĩ là ai ngoài em Linh bé bỏng của anh?

Nguyệt nhìn Hoàng Anh bằng đôi mắt khinh khỉnh, cô biết mình đã thắng! Hoàng Anh buông tay, quật mạnh Vũ xuống đất. Vũ không buồn phản xạ nữa, anh thậm chí ngồi yên như thế cho đến khi Hoàng Anh quay lưng rồi đi thẳng vào con hẻm dẫn vào nhà. Hoàng Anh đang sốt ruột rằng mình Linh không xoay sở được với những gì đang xảy ra.

- Em biết chuyện đúng không? Em biết bà ta ở đây đúng không? Em biết tất cả đúng không?

Vũ không nhìn Nguyệt, mắt anh vẫn không rời những ngọn cỏ héo khô, hoàn toàn vô thức. Nguyệt cũng không trả lời, mắt cô nhìn chăm chăm vào Vũ

- Đúng không?

Vũ hét lên gần như mất kiểm soát rồi lại gìm giọng:

- Em nói đi? Nói đi? Tại sao? Tại sao? Tại sao lại không nói với anh? Tại sao không cho anh biết. Anh đã tin tưởng em, đã đưa cho em những thông tin gần nhất để đi tìm và đã không mấy may nghi ngờ? Anh còn tin ai được đây?

Câu cuối cùng Vũ gần lên nghe chua chát đến buốt lòng.

- Em cũng vừa mới biết...

- Và đó là lí do cho việc em gặp Linh thường xuyên, lí do em để ý thái quá đến cô ấy. Lí do em nói dối anh và tìm đủ mọi cách dàn xếp chuyện này?

- Chỉ từ khi anh dẫn cô ấy về Melody. Hôm đó là lần đầu tiên em thấy anh đòi đưa một cô gái về. Em đã nghĩ cô ta sẽ không tầm thường. Nên cho bọn đàn nó tìm hiểu. Lúc biết sự thật em cũng thật sự rất shock! Nhưng có lẽ em chấp nhận chuyện này dễ hơn anh vì em đã linh tính đúng về Linh?

- Ý em là gì?

- Linh tính rằng anh sẽ yêu cô ta!

- Em...

Nguyệt cầm chiếc áo bị Linh vứt lại trên nền đất, ngồi xuống đưa cho Vũ.

- Đừng phủ nhận, nếu trên đời này có ai hiểu anh hơn mẹ thì đó chính là em...

Nguyệt dừng lại một chút, nhìn Vũ hồi lâu rồi tiếp tục:

- Sự việc đã đến nước này, anh cũng nên biết thêm một điều. Linh không có quan hệ máu mủ gì với bà ta cả. Cô ta là người yêu Hoàng Dương, thằng bé trong bức ảnh mẹ cầm lúc mất. Trớ trêu hơn là anh và cậu ta giống nhau như hai giọt nước chỉ có điều cậu ta đã mất cách đây ba năm.

- Em...

Vũ mở miệng nhưng không bật lên nổi thành tiếng. Mọi thứ đặc quánh lại trong cổ họng, không đặc quánh lại trong cả cơ thể. Người anh run lên bần bật như bị những cú đâm sầm sét liên tục đập vào người. Anh đâm mạnh vào ngực mình. Tim Vũ như sắp vỡ tung... 5 phút rồi 7 phút... Anh gạt tay Nguyệt, đứng dậy, lảo đảo đi về phía xe.

- Vũ, để đây em đưa anh về!

- Anh muốn một mình!

Vũ đóng mạnh cửa xe. Chiếc xe xiêu vẹo mấy vòng trước khi đi vào đường chính. Vũ bóp chặt vô lăng, chiếc xe lao đi với tốc độ chóng mặt. Phút đấy giá có ông cảnh sát giao thông nào có lẽ cũng “chịu thua” với chiếc xe sang trọng này. Mấy bác bảo vệ chung cư giạt mình bám cửa cho xe Vũ, đến quên cả vẫy tay chào theo lệ. Họ ít thấy Vũ như thế khi về nhà. Bình thường những lúc tâm trạng Vũ hay đến Melody tìm Nguyệt, anh sợ cảm giác một mình trong bốn bức tường lạnh lẽo những lúc cô đơn. Còn hôm nay đến cả Nguyệt cũng không còn được tin tưởng nữa. Cô chỉ lặng lẽ đi sau anh và một chút yên lòng khi anh đã về nhà, cô quay xe trở về quán. Cô biết những ngày đen tối đã thật sự bắt đầu. Và Nguyệt muốn ngẫm nghĩ về điều đó.

Trong phút chốc Vũ quên cả mật khẩu phòng mà hôm ấy Linh nghịch ngợm đổi đi. Vũ cố gắng dùng chút tỉnh táo ít ỏi của mình, tay miết đi trên bảng mã số. Cuối cùng cánh cửa cũng từ từ mở ra. Vũ nhào vào phòng như sắp ngã. Anh ấn nút khóa trong và ngồi vật ra sàn, tựa lưng vào tường gỗ. Ram ráp như cảm nhận cả những thớ gỗ đã nhẵn thín. Vết xước của gỗ hay của chính trái tim anh? Vũ không buồn nghĩ nữa. Chiếc ví rơi ra khỏi túi, vô tình mở toang. Mẹ! Tim Vũ nghẹn lại, không buồn đập. Như hàng trăm miếng kim loạn vỡ vụn đâm vào tim, chỗ nào cũng đầy thương sẹo. Anh nhìn mẹ anh trong tấm ảnh, cười tươi và rạng rỡ lắm. Vì mẹ biết con trai sẽ trả thù ẹ, mẹ biết con sẽ không để cho người đàn bà đó được sống yên ổn và nhất định tất cả sẽ phải trả giá. Con đã áp ủ mối hận này suốt bao nhiêu năm qua. Con đã từ bỏ tất cả để về nước, để chứng minh cho ba thấy không ai có thể được toại nguyện bằng cách cướp đi mẹ của con. Vũ khép mắt, giọt nước mắt chảy dài trên gò má anh. Anh lặng nhìn những thứ xung quanh mình. Ánh đèn cao áp rọi thẳng vào chiếc ghế Linh từng ngồi co chân ở đó, hồn nhiên húp hết bát mì tôm anh nấu. Cô lùng nhùng trong chiếc áo quá cỡ của anh và cười tươi rói với những vệt nước chảy dài trên tóc khi bước ra từ nhà tắm. Anh cũng thấy mình ở đó, ngồi sau sấy tóc cho cô. Anh nhớ giọng cô thánh thót kể cho anh nghe về tuổi thơ với bãi biển ngày mưa đi nhặt những hộp thịt trôi. Và cả cách cô ngủ ngon lành trên chiếc giường của anh mà không hề biết rằng anh có thể mở cửa phòng ngủ bằng mật khẩu. Vũ yêu Linh và đã có lúc anh tin rằng Linh cũng dành cho anh thật nhiều tình cảm. Vậy mà hóa ra tất cả chỉ là ảo giác của cả anh và cả Linh. Hóa ra Dương không phải tên một cậu bạn hồi còn bé tí của cô. Chỉ vì anh giống cậu ta sao? Hóa ra tình cảm ấy anh có được vì con trai của cái người mà anh căm thù sao? Vũ không cần? Không cần! Anh thấy căm hận và ghê tởm điều đó? Căm hận bản thân mình vì đã sung sướng và hạnh phúc với thứ tình cảm được có từ ảo giác của sự giống nhau ấy.

Đầu óc Vũ cứ lớn vồn hình ảnh Linh dịu dàng trong buổi chiều hôm ấy nơi con đường Nguyễn Du lộng gió, vấy trắng và đôi mắt trong veo màu nước mắt. Lại thỉnh thoảng ám ảnh không yên tiếng thét của mẹ trong đêm gọi cho anh. Vũ không chịu được nữa, anh tự giải thoát mình bằng cách cố gắng đứng dậy. Người anh như hàng tấn đá đè lên không thể nhúc nhích nổi nữa. Vũ lê bước về phía chiếc tủ lạnh lồi ra cả đồng rượu mạnh. Anh dốc thẳng cái chất cay cay ấy vào cổ họng. Ho sặc sụa. Không cảm giác. Anh nín thở cho hơi rượu đừng thoát ra. Chúng cứ ở đó mà giết chết anh đi. Vũ uống, uống điên cuồng và rồi đại. Rượu chảy vào từng tế bào làm chúng hừng hực lên, nóng ran. Còn dễ chịu hơn cảm giác tê cứng ban nãy. Vũ nằm dài ra giữa sàn nhà lạnh. Cái lạnh xuyên qua lớp áo, thấm vào lưng, nghe nhồn nhột. Vũ co chân đạp mạnh, chiếc ghế gỗ đồ oành kéo theo chiếc bình thủy tinh phía trên đáp xuống mặt sàn. Vũ cười, cười điên dại cùng những âm thanh đồ vỡ đó. Trong anh lúc này cả thế giới đã kịp đổ vỡ. Gia đình còn lại chỉ là lòng căm hận. Tình yêu hóa ra chỉ là ảo giác. Còn nói gì là chân chính và đích thực. Nó có tồn tại không? Không hề. Tim Vũ gào lên. Anh đổ thẳng rượu vào miệng. Rượu cay nồng như chảy thẳng

vào tim để những vết xước lại được dịp cào xé, nhứt nhối đến buốt lạnh. Vũ khóc. Hết cười Vũ lại khóc. Nước mắt cứ thế túa ra đầm cả sàn nhà. Lâu lắm rồi Vũ không khóc ,chính xác kể từ ngày mẹ mất, kể từ ngày Nguyệt gục trên vai anh. Vũ đã hứa phải mạnh mẽ, phải sống thật ngang tang, thật kiên cường. Anh lại nghe giọng Linh vắng vắng: “Hồi bé tôi được gọi là Strong đấy! Phải mạnh mẽ lên! Khi nào anh mệt quá thì nói Strong, Strong... là khỏe ngay”! Và anh lại nghĩ đến cô...Cứ thế... Cứ thế vòng suy nghĩ lại luẩn quẩn xoay vòng đào nát tâm trí Vũ... Và anh lại uống à không, chính xác là đổ rượu thẳng vào cổ họng.

28. Chương 28

Hai hôm rồi Linh không ngủ được. Cứ nhắm mắt hình ảnh gương mặt đáng sợ của Hoàng Vũ lại hiện ra. Cô tự hỏi chuyện khủng khiếp gì đã xảy ra trong quá khứ của những con người thuộc về 30 năm trước. Có phải chính điều đó là những “biến cố” mà Trang nhắc đến, những biến cố khủng khiếp khiến anh ta thay đổi hoàn toàn? Ban đầu Linh đã hiểu rằng mẹ Dương là một nút thắt quan trọng trong gia đình Vũ, đã nghi ngờ về bức tranh và người phụ nữ từng ngồi ở vị trí của cô nhưng cô chưa bao giờ nghĩ anh ta lại căm thù bà đến vậy. Nếu không có Hoàng Anh hôm đó hẳn cô không biết xoay sở thế nào với cơn giận mất kiểm soát của Vũ. Linh nghĩ đến những ngày sau đó, cô sẽ gặp anh thế nào đây? Cô sẽ đối mặt với anh thế nào đây? Chắc chắn anh sẽ nghĩ cô lừa dối anh lâu nay. Chắc chắn anh sẽ cho rằng cô cố gắng tiếp cận và làm nên tất cả những chuyện này. Linh mệt mỏi. Mọi chuyện đến với cô cứ như xem một bộ phim mà cô lại là diễn viên chính. Cô đau lòng nhìn những người xung quanh vai diễn ấy chịu những mất mát, đau đớn và tổn thương toàn những điều không thể lường trước hay định sẵn. Tình cảm của Linh lúc thật rõ rệt lúc lại rất băng quơ chính cô cũng không hiểu nổi. Cô chợt thoáng nghĩ đến Hoàng Anh, bất giác thấy như một cơn gió dịu dàng lướt qua tâm trí. Nghĩ đến anh cô thấy được che chở để bình yên và vô lo nghĩ. Vừa lúc ấy thì có điện thoại:

- Strong, em ngủ chưa?
- Chưa! Anh không ngủ à?
- Hơi khó ngủ một chút. Cũng sắp ngủ rồi.
- Em cũng sắp, vừa mới nghĩ đến anh đó!
- Chắc lại nghĩ xấu hả? Hay tưởng tượng mặt anh ngoác ra giống ma nên không ngủ được!
- Ôi, anh đúng là hâm! Em đang nghĩ chỉ có anh là không làm em mệt mỏi và luôn thấy rất thoải mái. Lắm khi không có anh thấy ngột thở lắm!

Hoàng Anh lắng nghe hết những tâm sự của Linh. Người mình yêu thích ở bên mình, ai đó có thể sẽ rất vui những anh thì không. Nỗi đau của Hoàng Anh không hừng hực thiêu đốt như Vũ nhưng nó nghiệt ngã và trái ngang quá. Nỗi đau ấy khiến anh bao năm qua không dám yêu thương người con gái của mình. Có lẽ ông trời cũng ưu ái để ba mẹ anh đều đã ra đi và trên đời này không người thân nào sẽ phải rơi nước mắt nếu một ngày nhiên liệu sống của anh cạn kiệt. Và Hoàng Anh sẽ không thể yên lòng ra đi nếu Linh vì anh mà lại khóc. Nước mắt của cô đã rơi quá nhiều. Nỗi đau đã đủ lớn và những vết xước đã hằn sâu. Làm sao để có thể chịu đựng thêm nữa. Anh mãi mãi không thể quên đôi mắt gần như điên dại của Linh lần đầu tiên ở bệnh viện khi tỉnh lại sau sự ra đi của những người cô yêu thương. Biển, Linh đã từng yêu nơi ấy tha thiết như chính anh, vậy mà đi qua thử thách quá nghiệt ngã của cuộc đời cô chưa một lần dám trở lại đó, chưa một lần dám một mình lặng nhìn về phía biển. Điều đó đủ thấy nỗi đau của Linh vẫn chưa một ngày buông tha cô.

- Linh này, sau này nếu có chuyện gì xảy ra với anh thì cũng cứ lạc quan mà sống nhé! Cứ nghĩ về anh thật nhẹ nhàng và thoải mái như bây giờ...
- Này này, xin anh đẩy nhé! Đừng có mà dọa em! Nước mắt của em có dấu hiệu sắp cạn rồi đấy.

Gió lồng vào ô cửa. Hoàng Anh lại ngồi ngắm những tia sáng từ chiếc đèn đường như hôm đầu tiên quyết định bước lên trước cô. Anh ngồi vô định, điều thuốc cháy đỏ trên tay, phảng phất gương mặt đầy suy tư.

*

Tay Nguyệt điên cuồng nhấn từng dây kí tự trên chiếc bảng mật khẩu trước cửa nhà Vũ. Cô đã thử đi thử lại không dưới mười lần. Có cảm giác những nút ẩn muốn lún xuống dưới cơn giận dữ của Nguyệt. Đã bao lâu nay Vũ chưa từng đổi mật khẩu sao lại đổi vào lúc này chứ! Cô nhấn số gọi cho anh lần nữa dù không chút hi vọng. Điện thoại vẫn có chuông nhưng Vũ không trả lời. Đã gần 4 ngày anh không ra khỏi phòng.

- Chết tiệt!

Nguyệt đập mạnh vào cánh cửa dày trịch... không chút di dịch.

- Vũ, anh ra đây! Anh ra đây đi! Em chỉ cần biết anh ổn thôi!

Vũ không nghe thấy những lời cô nói... Nguyệt quay lưng tựa vào tường, chiếc túi xách đặt xuống sàn. Bao nhiêu năm nay cô chưa bao giờ thấy mình mất kiểm soát như lúc này. Cô lo lắng và suy diễn đủ điều. Huy nói đúng, chỉ duy nhất trước Vũ, Nguyệt mới trút đi những chiếc gai nhọn hoắt và trở về là một cô gái đứng nghĩa. Như chính lúc này!

Bất giác Nguyệt nghĩ đến Linh. Cô cầm máy... đắn đo rồi gọi. Một lần. Hai lần. Và lần thứ ba thì Linh bắt máy.

- Sao cô không nghe điện thoại? - Giọng Nguyệt mệt mỏi nhưng vẫn giữ ở âm vực cao.

- Mỗi lần chị gọi đều có chuyện xảy ra. Tôi không nghĩ mình cần nghe gì thêm nữa!

- Tôi muốn nhờ cô...

- Chị không cần nhờ tôi đâu, tôi không biết làm những việc chỉ đem đến tổn thương cho người khác.

Linh đánh mắt vào cánh cửa phòng mẹ... một thoáng đau đớn nhưng tức giận làm khuôn mặt cô ửng đỏ.

- Tôi đập máy đây. Chào chị.

- Khoan đã. Hoàng Vũ. Vì anh ấy...

- Tại sao? Anh ta có liên quan gì đến tôi?

- Làm ơn đến đi. Được không? Anh ấy đã ở lì trong nhà từ tối hôm ấy. Tôi không biết anh ấy làm sao nữa?

- Cô nghĩ tôi làm được gì sao? Đến cô còn không thể! Anh ta phải đủ mạnh mẽ để vượt qua chứ!

- Không, đến đi. Lúc này anh ấy... cần cô!

Những lời cuối bật ra, Linh nghe rõ những nghẹn ngào chất lại trong giọng nói của Nguyệt. Cô ấy đập máy, có lẽ vì những nước nỡ đã không thể ngăn lại. Chấp nhận sự thật rằng: “Anh ấy cần cô không phải tôi”, chấp nhận rằng người mình yêu trong lúc khó khăn nhất lại cần một bờ vai khác chưa bao giờ là một điều dễ dàng. Nhất là với những cô gái kiêu hãnh như Nguyệt.

Linh đi tới phía phòng mẹ, khép lại cánh cửa hờ rồi chậm chậm bước ra vườn. Những cơn gió thu vẫn nhẹ nhàng phả vào tóc. Cô cúi xuống, chạm tay vào những bông hoàng lan đã rụng. Cánh hoa chuyển từ màu vàng nắng thành một màu nâu thẫm nhạt nhòa và chẳng mấy tươi sáng. Cái lặng lẽ trầm ngâm của mùa thu ẩn mình trong từng tế bào lá. Những nếp nhăn nheo quắt lại trên thân lá như co mình giữ lại những tia nắng rực rỡ của ngày hè. Có lẽ nó tiếc nuối? Liệu có giống cảm xúc của Linh lúc này. Như những thước phim quay chậm chậm. Buổi chiều hôm ấy, con đường Nguyễn Du và chàng trai có tấm lưng vững vàng, những nếp nhăn khi cười thật giống anh. Linh đã nhìn thấy anh trong Vũ, nghẹn thở vì những điều thân thuộc ấy. Còn lúc này... không thể. Nụ hôn rất bóng của anh...Linh đưa tay chạm khẽ vào đầu môi, mùi hương hoàng lan đọng lại trên ngón tay chạm vào mũi. Thấy tim mình chột xốn xang đến vậy. Linh nhớ cơn mưa cuối hạ ấy, cơn mưa xối xả và căn phòng ấm áp của anh. Nhớ cách anh nhăn mặt khi ăn bát mì mặn chat anh tự nấu mà vẫn cố khen mình giỏi. Và con đường ngoại ô ngát màu xanh, cái gập đầu đầy miễn cưỡng khi anh đưa cô về... Những cơn gió thu lặng lẽ chảy vào tim Linh. Cô chớp mắt. Vũ là ai trong nỗi đau của biết bao người này. Không là ai cả. Quá khứ được tạo nên bởi một người khác nhưng lại ở đó mãi

trên đời để hiện tại trong suốt nước mắt những người hôm nay. Ngẩn ngơ khi đón nhận nỗi đau. Không tự hiểu tại sao mình lại bị đau. Không tự hiểu những gì đang xảy ra là từ đâu được nữa. Chỉ biết đau... đau và đau. Trong tất cả mọi chuyện, Vũ là người đáng thương hơn ai hết. Anh cũng như Dương hoàn toàn vô tội. Mọi chuyện cứ diễn ra theo quy luật tự nhiên mà chính họ cũng không biết hết những góc khuất của nó. Hoàn toàn tàn nhẫn, lạnh lùng và không cho họ một lối thoát nào. Một lối thoát để họ có thể thở, có thể bình tâm lại và đón nhận. Nó đến tàn khốc lắm.

Linh mệt mỏi định thần trong đầu những con số hôm đó chính cô và anh đã chơi trò đổi mật khẩu. “Chuông gió”.

- Hoàng Vũ....

Đáp lại tiếng gọi của Linh chỉ tiếng điều hòa quay vo vo, tiếng tủ lạnh rò rỉ. Hoàn toàn không một tiếng trả lời. Linh sờ tay với bật công tắc điện. Bóng tối vỡ òa. Căn phòng là một đồng hồ hỗn độn khác hẳn hôm đầu tiên của nó. Hỗn độn như chính tâm trạng vị chủ nhân của nó. Linh biết. Những chiếc gối vứt la liệt, ca cốc, quần áo... tất cả chiếm hết gần như hết không gian căn phòng khách. Chiếc ghế đơn ngã lộn quay trên mặt sàn. Mùi rượu bốc lên nồng nặc, những vỏ chai đủ nhãn hiệu quảng linh tinh quanh vị chủ nhân của nó. Anh ta nằm ngửa, chân co lại, một tay rải rộng cầm chai rượu. Một tay khẽ che mắt. Vũ thức. Vũ nghe rõ tiếng Linh gọi. Nhưng Vũ biết làm gì đây khi mở mắt, khi đối diện với cô. Vẫn ở đó... Vẫn mỏng manh, vẫn nhẹ nhàng, vẫn giọng nói thanh thanh như tiếng chuông gió khẽ ngân. Vũ không biết.

Linh lách qua khỏi đồng hồ hỗn độn ban này. Cô đá nhẹ vào chân anh:

- Dậy đi! Anh còn ngồi đó mà ăn vạ à. Chết không dễ thế đâu. Dậy mau lên nào!

Vũ không nhúc nhích.

- Ô, anh dậy đi. Dậy đi, hôm nay tôi sẽ nấu mì. Dậy nhanh lên! Tôi đã bảo anh hét lên: Strong! Strong mà... Dậy! nói cho tôi!

Linh hốt hoảng, cô quỳ xuống sát cạnh Vũ, lay mạnh hơn:

- Anh sao vậy, mở mắt ra. Định dọa người à? Dậy đi!

Vũ đột ngột bật dậy... ôm ghì lấy cô. Hai tay giữ chặt tấm lưng bé nhỏ và đôi môi ráo riết kiếm tìm môi Linh mong ướm. Linh trợn mắt trong tích tắc. Mùi rượu tràn ngập trong miệng cô. Cháy bỏng. Nồng nhiệt và say đắm. Vũ vò mạnh bờ môi Linh. Tay anh điên cuồng ghì chặt vai cô... Vũ đang cần gì, chính anh cũng không biết. Vũ muốn gì ở Linh, chính anh cũng không hiểu. Đối mặt với tình yêu này thế nào, chính anh cũng bất lực. Nụ hôn, lúc này ư? Vũ khóc... chỉ một chút. Vài ba giọt nước mắt nóng ran chả mạnh xuống khoảng trống hai bờ môi. Mặn. Giữa tình yêu của họ còn biết bao mặn, bao nhiêu chat, bao nhiêu nỗi đau và rào cản... Không ai đếm được nhưng ai cũng cảm nhận rất rõ. Nước mắt của đàn ông vốn mặn. Nó được cất góp, được chất lại và không dễ dãi. Nước mắt của đàn ông khi hôn người phụ nữ của mình còn mặn hơn, còn thấm hơn và cùng cực hơn hết.

...Trong đầu Linh lại văng vẳng giọng nói trong veo như những buổi sáng tháng năm trong trẻo, bằng lăng của Dương. Bãi biển lại cuộn sóng và con thuyền lại lênh đênh giữa đại dương... Cô rùng mình... Đẩy mạnh Vũ ra.... Bốp... Cái tát bằng mọi sức lực gom nhặt được phút ấy. Vũ xoay người, tay phải của anh cả mạnh xuống sàn gỗ bên cạnh và túa máu.... Những mảnh vỡ thủy tinh từ một chai rượu, không ai kịp nhìn thấy trước đó... Vũ á lên một tiếng, bàn tay trái nắm chặt cũng lem máu. Linh quay lại nhìn anh, thẳng thốt:

- Ôi trời...

Hai tay cô ôm lấy tay phải của Vũ... thấy tim mình giật giật... xót xa.

- Ô, còn ngồi đó ngẩn ngơ à. Trên ngăn tủ kia kia lấy bộ đồ y tế ra đây...

Linh lật đật đứng dậy. Lật đật lau lau rồi băng vết thương lại. Thi thoảng Vũ lại á lên một tiếng khiến tay Linh lại giật mạnh. Tay cô run run như chạm vào chính những nỗi đau của Vũ. Linh cúi xuống thối nhẹ rồi quay lên nhìn Vũ. Anh đang nhìn cô bằng đôi mắt sâu thẳm, buồn bã đến tuyệt vọng. Đấy mắt anh ngồn ngang những vết sáng tối đầy bề tấp... Họ dừng lại trong mắt nhau một tích tắc đủ lâu để cảm nhận và hiểu

nhau. Vũ đứng dậy, anh đi vào bếp, đưa bàn tay trái của mình lên vò nước. Bất chợt luồng cuống không biết làm sao với bàn tay vừa bị băng lại.

Linh lẳng lặng đến bên, cô đặt bàn tay Vũ trong tay mình. Đôi tay nhỏ nhắn chạm vào lòng bàn tay anh, khẽ đẩy những vết máu cố bám lại. Phút chạm tay ấy làm cả Linh và Vũ đều thấy tim đập chậm lại. Nước lướt qua những bàn tay đang xen. Những yêu thương này mỏng quá, mềm quá và cũng dễ tan quá.

Linh vẫn không quay mặt nhìn Vũ, cô đang đối diện với những cảm xúc ngổn ngang bên trong mình. Lúc này với cô mọi thứ trở nên không thể kiểm soát nhưng cô biết người duy nhất Linh nghĩ đến lúc này chính là chàng trai đang đứng cạnh cô đây. Đôi khi con người ta chỉ đến với nhau bằng những khoảnh khắc rất lặng nhưng cũng đủ để hiểu rằng ai thật sự là người mình muốn ở bên. Chỉ là họ có muốn, có chịu và có được phép chấp nhận chính những điều mình đang cảm nhận ấy không.

Bất chợt... Vòng tay Vũ ôm chầm lấy Linh từ phía sau, rất gần. Hơi thở anh áp vào má cô, nghe nhiệt thành và cuồng nhiệt. Mọi giác quan trong Linh gần như tê liệt, cô thấy mắt mình muốn khép lại, tay buông chạm không điểm dừng... thở hắt. Tim cô còn cào như lỗi nhịp không kịp kiểm soát. Hơi thở cuống quýt của anh thấm vào da thịt cô, hắt nhẹ bên tai cô. Linh thấy mắt mình mờ đi, đầu óc mở tung, trống rỗng cho những cảm giác về anh chạm vào, ngập tràn, đầy ắp... Mọi thứ như tan chảy, len vào từng ngóc ngách cơ thể cô.

Họ đứng như thế...bên nhau... nhắm mắt... con tim tự động cựa, còn lí trí gần như đóng băng. Đôi môi Vũ chạm lên mái tóc cô. Rất lâu rồi mái tóc ấy vẫn buông hờ trong gió, bay bay không điểm dừng, còn giờ đây mềm mại dưới đôi môi của kẻ yêu chủ nhân của nó đến mức say đắm mất rồi. Vũ không nói. Linh cũng quên mất mình cần nói một điều gì đó. Trong tích tắc Vũ đẩy nhẹ vai Linh, quay người cô về phía mình. Anh đưa tay nâng mặt cô lên sát mặt mình, rất gần, hơi thở đã quen thuộc lại phả nhẹ vào má khiến cô run run với những luồng cảm xúc mới mẻ. Có những thứ con người ta cố chạy trốn khỏi nó, cố che đậy nó, cố lấp liếm nó để rồi khi buộc phải đối mặt lại trở nên mất kiểm soát, không biết phải làm gì với những gì đang diễn ra. Vũ đưa tay đỡ nhẹ mặt Linh để đôi mắt Linh hướng vào đôi mắt mình... Trong Linh một chút gì bình tĩnh... Là Dương, là Dương... Dương của cô. Linh đẩy mạnh Vũ ra, cô ngã nhào ra sàn nhà, vấy trắng buồng xoã chạm vào những màu thềm nâu xỉn đầy những vết xước. Mọi trong sáng tươi vui vừa chớm nở vụt tắt nơi bóng tối của quá khứ, của ám ảnh. Linh ôm đầu, nước mắt dần dụa chạy. Có cả tấn mũi kim đang đâm vào đầu óc cô. Những vết xước trong tim nứt ra, toé máu. Bãi biển lại bình lặng sau bão, Dương lại ở đó, cười với cô và hình như anh đang ở đây, trong hình dáng của Vũ. Linh gục mặt xuống đầu gối, nước mắt ướt đầm vạt vấy trắng tạo nên một màu đục đục hoen hoen. Vũ ngồi xuống sát cô, không nhìn cô mà đưa mắt nhìn những chiếc ly thủy tinh trên chạn, đang lấp lánh những ánh vàng hắt nhẹ từ cột đèn cao áp vương sáng nơi khung cửa sổ. Ánh mắt thất thần và thẳng thốt đến mức khờ dại ban nãy của Linh khiến anh thật sự sợ hãi... Có những ám ảnh cứ bám chặt lấy đôi chân con người, đọng trong đáy mắt, trong những vết xước lõm sâu, chỉ chờ cơ hội để trỗi lên, dày vò, bóp chặt đến mức ta không thở nổi.

- Buổi chiều hôm đó, là vì tôi giống anh ta... đúng không?

Linh không trả lời, tim cô vẫn chưa đi vào đúng quỹ đạo. Ánh mắt cô vẫn vô hồn nơi những hoạ tiết hoa chìm nhỏ xíu của chiếc váy trắng.

- Tôi không quan tâm đến ngày ấy nữa, nhưng bây giờ, bây giờ thì sao? Với em tôi vẫn là hình ảnh của hắn sao?

Vũ vẫn không nhìn thấy những xô lệch trên nét mặt cô. Linh đã bắt đầu tiếp nhận những câu hỏi của Vũ. Chính cô cũng đang cố tìm ình một câu trả lời.

- Tôi không biết!

- Không biết, hay là không muốn biết. Khi hôn tôi, khi ôm tôi, khi đi với tôi, em vẫn luôn nhớ về anh ta đúng không? Em vẫn nhìn tôi đúng như cách em nhìn hắn?

Vũ quay phắt lại, nhìn sâu vào mắt Linh, cô cúi mặt tránh ánh nhìn của anh. Đôi tay Vũ nắm chặt trên sàn nhà. Tranh giành một cô gái với người mình căm thù đã là điều anh không thể chấp nhận. Tranh giành một cô gái với một kẻ đã khuất mà vẫn không thắng nổi đã là hèn nhất. Vậy mà với Linh, anh phải làm cả hai việc đó cùng lúc... Tại sao lại là cô ấy, tại sao lại là hắn ta. Tại sao lại nghiệt ngã bắt họ giống hệt nhau khi mà họ chỉ chung một người cha vô trách nhiệm và trăng hoa. Đã vậy tại sao lại để anh gặp cô vào buổi

chiều hôm ấy. Ông trời ơi, tại sao cứ giam nhốt chúng tôi trong một vòng luẩn quẩn không thể thoát ra được thế này. Thế giới này quá chật hẹp hay cái duyên nợ quá khắc nghiệt, quá đau đớn. Con người ta vùng vẫy mãi mà vẫn ngụp lặn trong biển đời mệnh mông trắc trở đầy sóng gió ấy.

Vũ ngã đầu vào tường, lười biếng không muốn nghĩ tiếp, anh lặng nhìn gương mặt Linh. Người con gái mà lúc này đã trở thành một phần trong thế giới vốn cô độc của anh. Đôi mắt cô buồn lặng, gương mặt nhợt nhạt. Tay vẫn vò chặt trên mái đầu. Rồi chuyện này sẽ đi đến đâu? Và tình cảm này sẽ tiến triển ra sao? Chính Vũ cũng bế tắc vậy anh đòi hỏi gì ở cô? Những gì cô ấy phải trải qua còn ít sao? Những đau đớn có lẽ cũng gặm đầy tim cô rồi. Vũ không muốn làm người thay thế cho ám ảnh của cô ấy, không muốn là hình ảnh của một ai khác. Nhưng Vũ không sợ điều ấy, anh tự tin sẽ làm cô yêu anh. Chỉ có điều yêu rồi thì sao, yêu rồi có hạnh phúc, có ngọt ngào hơn không? Hay nước mắt vẫn ướt đầm và nét buồn vẫn đọng đầy trong giọng nói ngọt mềm của anh.... Vũ nhắm mắt, tiếng chuông gió thoảng qua... Những âm thanh không liên mạch mà đứt đoạn như ẩm ớ, như nghẹn ngào những tiếng nấc cụt, nức nở... Cánh cửa sổ bật mở từ bao giờ, những cơn gió thu lạnh lẽo làm tung bay chiếc rèm cửa. Tà váy của Linh khẽ bay bay, lộ đôi chân nhỏ bé, co lại trên sàn nhà lạnh lẽo. Em ngồi đó, im lặng. Mọi thứ trôi đi, thời gian dịu dàng trôi đi chỉ có hai con người đang ngồi bệt dưới sàn... Họ ngồi rất sát nhau, nhưng gió luồn vào giữa sao nhiều quá, khoảng cách sao quá xa.

- Về đi. Về đi

Vũ không mở mắt. Anh cũng không cảm nhận được chút nhúc nhích của Linh.

- Đứng dậy và về đi. Trước khi tôi làm bất cứ chuyện gì điên rồ với em.

Linh buông đôi tay khỏi mái tóc, thần thờ quay sang nhìn anh, vẫn chưa buồn nhúc nhích. Linh không muốn làm gì trong lúc này nữa, này giờ đến nghỉ thôi cũng đã khó khăn với cô rồi.

Bất ngờ, Vũ đứng dậy...anh kéo tay cô đứng dậy, kéo tay nhanh ra cửa:

- Tôi bảo cô về mà!

- Buông ra

...

- Buông ra, tôi tự đi được.

Linh mím chặt môi cho nước mắt thôi chảy ra. Cô cắn môi đỏ ửng, lách mình ra khỏi cửa... Cô nhìn Vũ trong thoáng chốc, khẽ mỉm cười:

- Từ lâu rồi, anh đã không còn là Dương trong tôi. Anh lấy gì để so sánh với anh ấy. Anh đừng nghĩ chỉ vì cái mặt anh mà tôi nhầm nhé. Xấu xa, ích kỷ và tàn nhẫn. Anh mà đòi là Dương của tôi à? Không. Với tôi, anh vẫn là Hoàng Vũ kèn kiệu và hách dịch như lâu nay thôi!

Linh hét lên đầy ảm ức. Nước mắt lại chảy dài theo từng câu nói. Cô mặc kệ. Cô muốn khóc., muốn được thỏa thích khóc như lúc này. Vũ nắm chặt đôi bàn tay đang muốn đưa lên nhẹ lau những giọt nước trên má cô. Muốn ôm chặt để cô được ghé sát tựa vào. Muốn giữ chặt bờ vai đang rung lên vì xúc động của cô.

Cửa đóng vội. Vũ phi về phía cửa sổ. Anh lặng nhìn những bước chân đầy chênh vênh của cô gái nhỏ mà anh yêu. Tà váy màu thiên thanh nhạt đi trong màn đêm buông thắm. Linh bé nhỏ và yếu ớt quá! Vũ giật thót khi cô quay lại nhìn lên phía cửa sổ. Vũ biết Linh vẫn khóc và gió vẫn khẽ mơn man những giọt nước mắt của em... Nhưng chính anh cũng bất lực trong ám ảnh của bản thân mình. Và Linh, anh muốn cô được giải thoát, ít nhất là đừng thêm những đau khổ nữa. Người ta nói tình yêu là độc chiếm nhưng điều đó chỉ đúng với những chàng trai nhỏ nhen, ích kỷ còn một chàng trai đủ tử tế thì tình yêu lại cao thượng và vị tha đến vậy.

Vũ buông chiếc rèm cửa, ngồi bệt xuống sàn nhà, anh nắm chặt bàn tay trước miệng, thấy má mình nóng ran... Cố không khóc. Mạnh mẽ đứng rồi: Strong, strong...!

Anh lướt chiếc điện thoại, nhấn số Nguyệt. Hồi chuông thứ nhất, có tiếng alo:

- Em ở đâu đấy?

29. Chương 29

... Chiếc Audi lại vút đi, xé tan bóng tối dày đặc. Tay anh nắm chặt vô lăng. Hình như Vũ sợ cảm giác tay anh bị buông lơi. Những lúc ấy, cảm giác chênh vênh, chới với lại làm anh khó chịu. Hoá ra bao lâu nay anh vẫn cô đơn vậy, chỉ là Vũ không tự ý thức được điều đó.

Tiếng nhạc xập xình ở Melody làm Vũ thấy mệt mỏi. Anh đi qua cô thu ngân, vẫy tay gọi một bao thuốc rồi đi về góc bàn quen thuộc. Nguyệt đợi anh ở đó. Cô mặc chiếc váy màu đen bó sát để lộ những đường cong quyến rũ. Cô đang lặng lẽ soi những giọt rượu trong suốt trong chiếc ly thủy tinh. Vũ ngồi xuống cạnh Nguyệt:

- Em đợi lâu chưa?

- Từ khi anh gọi điện!

- Không lo cho anh sao?

- Em đã gọi cho anh cả mấy chục lần và đứng mỗi chân trước cửa? Nếu em không nhầm chắc anh mới thay mặt khẩu?

- Ủ, anh quên mất không nói với em. Anh ổn mà.

- Tất nhiên là ổn rồi, em biết anh cần gì mà!

Nguyệt không nhìn Vũ mà tay vẫn xoay xoay những vệt rượu đang xoay tròn trong chiếc ly. Rồi như nhận ra sự ngạc nhiên khó hiểu của Vũ, cô quay sang nhìn anh, nặn ra một nụ cười có phần nhạt nhẽo... Vũ không cười, anh đưa tay đỡ cốc rượu trên tay Nguyệt, uống một hơi, rồi đặt ly rượu xuống bàn. Anh cúi xuống sát tai Nguyệt, trong tiếng nhạc và những bóng người lắc lư, anh nói nhẹ:

- Lấy anh nhé!

Nguyệt mở to mắt nhưng rồi bỗng cười nhạt. Hóa ra cái giây phút cô đợi chờ là đây sao? Sao Nguyệt không thấy vui như cô vẫn nghĩ. Cô yêu anh, rất yêu. Cô đợi để được kết hôn với anh và đã từng vui lắm khi mẹ nhắc đến chuyện đó. Và đau lắm khi mọi chuyện cứ lùi dần vào quên lãng. Nhưng giờ khi chính anh nói ra điều đó, Nguyệt lại thấy nhạt nhẽo đến vậy. Nguyệt chỉ thấy lòng bẽ bàng đến vậy. Cái cảm giác đôi chút tủi nhục cứ thấm thấm vào trong Nguyệt. Cô nghĩ đến Linh, đến ba cô, đến những trận đòn. Muốn khóc... Nguyệt sờ ly rượu nhưng đã cạn. Cô chép miệng... đắng ngắt...

Vũ nắm chặt lấy tay cô. Đôi mắt anh vẫn sáng sủa những vệt buồn vương lại từ tình cảm trở trêu với con bé kia. Nguyệt ngược lên nhìn Vũ. Con người ấy, cô đã yêu, yêu hết cuộc đời, yêu bằng tất cả những ngang ngược, kiêu hãnh của con người mình. Nguyệt không trả lời, cô đáp lại lời cầu hôn bằng một cái gật đầu, rất khẽ. Vũ nắm chặt tay cô, cúi xuống hôn nhẹ lên trán cô:

- Tình cảm của em, cả đời này anh sẽ trân trọng. Em là người duy nhất anh còn tin tưởng. Hãy tin ở anh.

Nguyệt nhìn theo dáng đi thân thuộc của người đàn ông cô sẽ gọi là chồng trong một ngày không xa nữa. Trong cô lúc này, không hẳn là hạnh phúc. Cảm xúc là một mớ hỗn độn chính Nguyệt cũng không phân định rõ. Nguyệt muốn cười, lại như muốn khóc. Tâm trạng lẫn lộn mất kiểm soát này với Nguyệt thật sự khó chịu. Cô hấp tấp lôi ra một điều thuốc, đánh lửa. Lửa bén vào tay... Rát... Nguyệt giật mình. Chiếc bật lửa đập mạnh xuống mặt bàn kính như muốn vỡ lại không thể vỡ. Sức chịu đựng của con người tưởng mong manh mà thật ra lại hết sức lớn. Trái tim con người tưởng dễ vỡ mà thật ra sau bao quảng quật, vò xé, bao nỗi đau, nó vẫn cứ nuôi những vết xước âm ỉ và nó vẫn cứ thể đập, dù thoi thóp, dù lay lắt.

Nguyệt đứng dậy, hơi chênh choáng vì men nhạc xập xình. Cô lao vào đám người đang lắc lư theo nhạc. Đôi ba khách thấy cô thì chỉ trỏ thích thú. Nguyệt cười tươi đáp lễ. Tiếng nhạc nhanh chóng kéo bước chân họ điên cuồng nhảy nhót. Nguyệt thấy mọi thứ tan đi trong khoảng khắc ấy. Mọi chuyện cần phải lo cần phải buồn cũng biến mất. Nguyệt cười nhạt với bản thân... Bản nhạc kết thúc cũng là lúc Nguyệt dừng lại, đưa tay sờ má mình... Ướt ướt... Hình như cô khóc. Nước mắt của một người phụ nữ mạnh mẽ quý như chính

con người cô ta vậy. Họ keo kiệt, bủn xỉn và luôn cố giữ nó làm của riêng mình. Nước mắt trước đám cưới là nước mắt ngọt, đậm và thơm, nước mắt hạnh phúc. Nhưng nước mắt của Nguyệt lúc này không rõ vị nữa, cay đắng hay mặn chát ? Nhưng chắc chắn không hề ngọt.

Linh

Tiếng gọi của mẹ Dương làm Linh giật mình. Tranh thủ buổi sáng vẫn được nghỉ làm Linh đang lau lại những bức thêu đóng khung của mẹ. Cô hoàn toàn không nghe thấy tiếng bước chân của mẹ. Gần một tuần rồi, mẹ vẫn lặng lẽ như hôm đầu tiên ở bệnh viện, không hề nói với cô nửa lời. Không khí trong nhà vốn đã trầm lắng những ngày này lại càng trở nên ảm đạm hơn.

- Dạ, con đây ạ?

Linh đứng dậy, dìu bà ra ghế:

- Dương, giờ ở đâu? Con đưa mẹ đến đó luôn đi. Nó ở đó một mình không có mẹ thì buồn lắm.

Linh chớp nhẹ mắt nhìn bà. Đôi mắt mờ đục như cày cày đau đớn hơn khi nhắc đến con trai. Đồi đến thăm mộ, nghĩa là người phụ nữ đó đã phải nhen lòng chấp nhận rằng: Con trai bà đã không còn nữa. Và những ảo tưởng vẫn cứ là ảo tưởng. Ngày ấy chấp nhận đã khó khăn, hôm nay sau bao nhiêu năm, bao nhiêu tin yêu, đợi chờ để phải chấp nhận cùng sự thật ấy nhưng khó khăn thì gấp cả chục lần. Linh lấy nắm bàn tay gầy rộc đi của mẹ, nắm chặt như muốn tiếp thêm cho bà chút sức chịu đựng vốn cũng rất mong manh của mình. Bà vẫn nhìn về một khoảng không vô định, khoảng không ấy tất nhiên cũng tối đen, tối lạnh. Không một chút ánh sáng nào đủ ấm áp. Lòng Linh lạnh lẽo và hoang vắng đến vậy.

- À, cậu hôm ở bệnh viện về, ai vậy? Bạn con à, hình như muốn gặp mẹ!

Mẹ Dương hỏi bằng giọng không truy xét, có lẽ bởi những chuyện xảy ra đã khiến mẹ quá mệt mỏi và bàng quan với mọi việc. Chỉ là đột nhiên, Linh nghĩ đến Vũ. Lòng trĩu nặng những cảm xúc thật khó tả. Không chỉ là yêu thương

Tiếng xe máy của Hoàng Anh làm căn nhà bỗng ồn ào quá. Sự thay đổi một cách quá rõ rệt lại khiến người ta dè chừng. Vậy nên cứ lặng lẽ núp mình trong vỏ bọc. Hoàng Anh nhìn Linh trong thoáng chốc. Cả cô và mẹ Dương đều gầy đi trông thấy. Những nếp nhăn trên trán mẹ như đầy hơn, sâu hơn còn Linh đôi mắt là bằng chứng cho nhiều đêm mất ngủ. Hoàng Anh muốn lắm được thay Dương ở bên họ, cho họ động lực và sức mạnh. Anh sẵn sàng dùng cả cuộc đời mình làm người đàn ông, làm đôi vai cho hai người phụ nữ bất hạnh ấy tựa vào. Nhưng chính anh lại cũng không đủ sức và đủ thời gian để làm việc ấy. Cái mà anh mang lại cho họ được có lẽ cũng chỉ là nỗi đau, nỗi mất mát tiềm tàng không biết rõ khi nào sẽ đến.

Chuyến xe đầu tiên trong ngày đưa ba con người vượt hơn 300km về với mảnh đất nghèo quê Linh. Mảnh đất với bờ biển đầy ắp những kỉ niệm tuổi thơ cũng đầy nước mắt. Trong suốt chuyến đi hầu như không ai nói một câu nào trừ những khi Linh nói nhỏ với mẹ còn bao lâu sẽ đến nơi. Ba con người, ai cũng chìm vào suy tư, mỗi người một ý nghĩ riêng. Hoàng Anh đã đến đây lần đầu tiên 10 năm trước, khi ấy anh chưa phát hiện mình bị bệnh, khi ấy anh còn chạy dài theo bãi biển cười toả nắng với cô bé Linh Strong. Cậu bé mồ côi, lần đầu tiên tìm thấy niềm vui thật sự trong trẻo đến vậy, ngọt ngào đến vậy tại quê hương, gốc gác thật sự của mình. Hoàng Anh ngược nhìn Linh. Đôi mắt cô nhìn qua tấm kính không hiểu dừng lại ở đâu bên kia đường. Linh nhớ Dương, nhớ ngày hôm ấy, nhớ chuyến xe đưa cô về Hà Nội, không anh. Nhớ cô đã chạy trốn ra sao, đã nhen ngào như thế nào trong những lần buộc phải trở về. Gần bốn năm qua, số lần về nhà của cô có thể tính trên đầu ngón tay, mà mỗi lần về cũng đi rất nhanh. Cô có thể gửi quà ẹ, mẹ có thể ra Hà Nội thăm cô hoặc lắm khi cũng có thể là những cuộc điện thoại dài. Còn về nhà thì không. Chính mẹ cô cũng không muốn cô về, đắm mình trong niềm đau không thể xoá nhòa.

Chiếc taxi dừng lại trước ngôi nhà hai tầng khang trang. Đó là tiền cả đời mẹ cô tích góp và sự cố gắng không mệt mỏi của Linh trong cái xóm nhỏ này. Linh đẩy nhẹ chiếc cổng sắt còn mới, đứa em trai đã được báo trước, ào ra đón chị. Hoàng Anh xách túi đồ đưa vào trong nhà, bao nhiêu là đồ đạc, quà cáp linh kính mẹ Dương bắt cô chuẩn bị thật chu đáo. Dù sao cũng là lần đầu tiên bà về nhà cô. Linh đỡ mẹ Dương từng bước chậm, nói nhỏ: Đây là nhà con ạ! Rồi quay sang hỏi em:

- Mẹ mô rồi , Cún!

- Mẹ đi ra bể vẫn chưa về tê nự!

Hoàng Anh bất giác tự hỏi, tại sao giọng đặc sệt Trung bộ của thằng bé này lại có thể bắt chước giọng bắc rất sáng của Dương được. Có tiếng lạch cạch gõ cửa:

- Mẹ về ă!

Linh chào mẹ. Mẹ cô ôm bó rau khoai cho lợn. Gương mặt phúc hậu, tươi tắn và dáng đi vẫn còn nhanh nhẹn lắm. Có lẽ thời gian và niềm vui nhìn con cái trưởng thành đã phần nào làm vơi đi nỗi đau trong bà. Mẹ bước lại phía cô, buông bó rau xuống nền sân, dùng hai tay nắm chặt tay mẹ Dương:

- Chị là mẹ thằng Dương đó hử? Bao nhiêu năm qua, em vẫn chưa có dịp mô tả tội với chị. Vì không cần thận nên cơ sự nó mới thế. Thằng bé khổ quá! Em còn có cái Linh, còn có thằng Cún còn chị chỉ có mình nó. Trời ơi!

Nước mắt mẹ Linh túa ra, dàn dụa. Nước mắt của người già chính là chất lọc lại những đau đớn, tủi cực và cả sẻ chia. Nó thật lắm cũng mặn lắm.

- Thôi thì số nó thế, tôi cũng không biết trách móc gì ai nữa.... Tôi..

Mẹ Dương không nói thêm được gì nữa. Bà không khóc nhiều, có lẽ nước mắt đã lặn vào trong đong đầy, ứ tụ nơi những vết xước nhói buốt trong tim, không bật ra được nữa.

Cảnh tượng hai người đàn bà cùng mất mát, nắm tay nhau khóc giữa sân khiến Linh, Cún và cả Hoàng Anh cùng xót xa, nghẹn lòng. Cuộc sống này nhiều trở trêu, nhiều biến cố quá. Mà biến cố nào cũng làm người ta đau đến tê tái vậy sao?

Lăng mộ Dương được chăm sóc cẩn thận bên cạnh mộ bố Linh. Mẹ cô bảo: Khi sống họ hợp nhau, mất đi rồi cũng có nơi bầu bạn. Linh đến mộ sớm hơn bình thường. Mẹ Dương còn nhất quyết bị giữ lại ăn cơm cho khoẻ trước khi ra mộ, ai cũng sợ bà sẽ không chịu nổi. Có những chuyện trong thâm tâm ta đã chấp nhận nhưng để đối mặt thật sự, trước thực tế quá nghiệt ngã thì chưa bao giờ là dễ dàng.

“ Anh à, anh vẫn nghe em nói đúng không? Anh vẫn nhìn thấy em đúng không? Hôm nay em về thăm anh, có cả mẹ anh ă! Anh bất ngờ lắm đúng không? Thật ra sự thật nào rồi cũng đến lúc không giấu được nữa! Em cũng quá mệt mỏi với bí mật này rồi. Dương à, mẹ và em ai cũng nhớ anh. Mẹ đau lắm. Em hiểu những gì mẹ đang trải qua, anh cũng vậy đúng không? Em biết trách ai bây giờ. Em biết làm gì ẹ bây giờ. Em tự thấy mình kém cỏi quá. Anh, dạy cho em đi, chỉ cho em đi, xem em phải làm gì ẹ. Những tổn thương trong quá khứ, trong hiện tại, sao cứ nghiệt ngã với mẹ đến vậy. Anh trở về được không? Trở về che chở ẹ của anh. Dương à!”

Linh cứ nấc lên sau những tiếng gọi, tay cô ôm lấy tấm bia mộ. Một cơn gió lướt qua. Linh thấy lạnh. Cô tin anh nghe, nghe rất rõ những điều Linh đang nói. Chỉ là lúc này, anh có lẽ cũng chẳng thể làm được gì hơn cô. Linh thấy mình bất lực và tuyệt vọng.

Có tiếng bước chân phía sau. Hoàng Anh cúi xuống đỡ Linh dậy, kéo cô sang bên. Phía sau anh, rất gần, mẹ Dương đứng đó nép nhẹ vào mẹ Linh... Chân khựng lại không đi tiếp. Có lẽ bà cảm nhận được mùi da thịt đứa con trai mà bà mang nặng đẻ đau và dày công nuôi dưỡng suốt mười mấy năm dù nó đang ngủ vùi dưới lớp đất kia. Linh tính của mọi người mẹ luôn thật tuyệt vời. Bà không bước nữa, mà ngã nhào ra đất. Tay chơi với đùa lên giữa không trung rồi nhích thêm một chút chạm ngay vào tấm bia khắc tên con trai mình. Mắt không nhìn thấy những tình yêu thương và trái tim đôi khi lại có khả năng soi sáng tất cả.

Không ai tiến đến đỡ bà dậy, nỗi xót xa, đau đớn đang ngập tràn trong tâm trí tất cả những ai có mặt. Mẹ Dương thì không, bà không khóc. Tay bà cứ mân mê những ngọn cỏ trên mộ anh, xoa nhẹ lớp đất cát phía trên. Thời gian ngưng lại trong từng tích tắc. Người đàn bà mất con vẫn bò trên đất lạnh, lê lét sờ từng nắm đất đang vùi lấp con trai mình. Nỗi đau chạm khắc vào những nếp nhăn nơi đuôi mắt. Con tim chết lặng khiến đôi tay run rẩy chạm vào từng thớ đất. Và không khóc. Có những hoàn cảnh nghiệt ngã nếu khóc được thì đã là một sự giải thoát, nhưng cứ tắc nghẹn trong lồng ngực, không thoát ra được mới đau đến không thở được.

- Dương ơi, mẹ đến thăm con đây này. Con có lạnh không? Mẹ ôm con nhé! Con nhớ mẹ lắm hă? Đừng giận mẹ! Mẹ bận thêu tranh đẹp treo ở nhà nên không đến chơi con được. Nhưng mà mẹ có mang túi sỏi

của con đến chơi cùng con này! Để mẹ chơi với con nhé!

Rồi bà đổ những viên sỏi trong túi ra đất, lật bật đếm từng viên nhỏ, vừa đếm vừa lẩm bẩm:

- Một này, hai nhé...

Rồi lại đưa hai viên lên:

- Đố con trai đây là bao nhiêu?

- Bao nhiêu? Lại không tập trung rồi? Hai, lần sau không nhớ mẹ búng vào tai đấy nhé!

...

- Nào con trai, đây là bao nhiêu?

- Bao nhiêu? Nào con trai, bao nhiêu... Bao nhiêu... Bao nhiêu?

- Dương à...

Đáp lại bà vẫn chỉ có tiếng gió chạm vào những ngọn phi lao rì rào và tiếng thút thút của những người xung quanh.

- Con à, con à. Trả lời mẹ đi. Ngày bé con ngoan thế cơ mà. Con à... Dương à...

Bà ôm lấy mộ Dương. Nước mắt kìm nén mãi mới được dịp bung ra. Bà điên cuồng gào thét, điên cuồng cào bới những bụi cỏ, thớ đất trên mộ anh. Linh chạy lại, ôm chặt lấy bà:

- Mẹ, mẹ... Còn có con đây! Mẹ ơi!..

Mẹ Dương lại gào lên:

- Con tôi đâu rồi, con tôi đâu? Cô giấu nó đâu rồi? Trả con cho tôi, trả con cho tôi...

Và bà ngất lịm đi trong tay Linh. Hoàng Anh chạy vội lại bế thốc mẹ Dương về nhà. Mọi người nhón nháo. Linh thì không. Cô ngồi khuyu xuống nền đất, như không còn chút sức lực nào. Có tiếng mẹ cô gọi, cô khẽ giơ tay ra hiệu ẹ về trước đi. Cô cứ ngồi thẫn thờ như thế. 5 phút. 10 phút. Rồi 30 phút. Tim cô đang chảy máu. Não như ngừng hoạt động. Tay cô buông trên mặt cát, chạm khẽ vào những viên sỏi học làm toán vương ***. Cô cứ tự lẩm bẩm với bản thân:

- Làm thế nào, làm thế nào đây?

Linh quay lại nhìn thẳng vào tấm ảnh Dương vẫn đang mỉm cười thanh thản và nhẹ nhõm:

- Em phải làm thế nào đây, hả Dương? Làm thế nào đây, hả anh?

Và Linh khóc, khóc to, khóc như chưa bao giờ được khóc. Nước mắt ướt đầm bờ má. Mặc kệ. Cô không đủ sức kìm nén bất cứ điều gì nữa. Nỗi đau này của mẹ như thấm vào da thịt cô. Mừng mủ. Cô ôm bụng. Đau nhói!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhung-vet-xuoc-mau-reu>